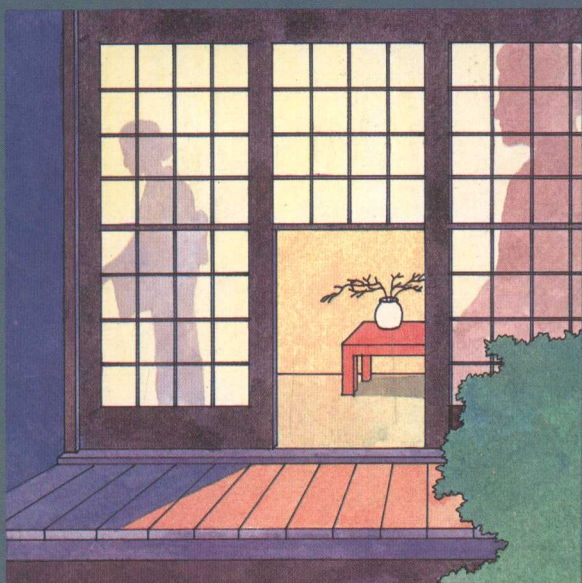

เม็ชหมอ

อาริโยชิ ซาวาโกะ

กิติมา อมรทัต

อาทร พึ่งธรรมสาร

ผู้แต่ง

ผู้แปล

บรรณาธิการ

หอสมุดไตรภาคีสภาผู้แทนราษฎร
๕๕๖/๒๕๖๑ หอสมุดไตรภาคีสภาผู้แทนราษฎร
โทร. ๐๒-๒๕๕-๕๕๕๕

ເປັນຫຍັງ

ประเภทหนังสือ : ทั่วไป-แปล

แปลจาก

Sawako Ariyoshi,

The Doctor's Wife,

translated by Wakako Hironaka

and Ann Siller Kostant

(Tokyo: Kodansha International Ltd., 1981).

เม็ชหมอ

อาริโยชิ ซาวาโกะ

ผู้แต่ง

กิติมา อมรทัต

ผู้แปล

อาทร พึ่งธรรมสาร

บรรณาธิการ

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ร่วมกับ

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มูลนิธิโตโยตา

เมื่อยหมอ

โดย อารีโยชิ ซาวาโกะ

แปลโดย กิติมา อมรทัต

ISBN 974-571-193-4

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย

ของ มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
สงวนลิขสิทธิ์

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนกุมภาพันธ์ 2529

จำนวน 3,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาคารอเนกประสงค์ ชั้น 5 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ถนนพระจันทร์ กรุงเทพฯ 10200 โทร. 223-9232

จัดจำหน่ายโดย ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาคารอเนกประสงค์ ชั้นล่าง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ถนนพระจันทร์ กรุงเทพฯ 10200 โทร. 221-0633

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

นางสาวอรุณี อินทรสุขศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

แบบปกโดย นายศักดิ์ดา วิมลจันทร์

ราคาเล่มละ **40.** - บาท

คำแถลงของโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น เป็นโครงการร่วมระหว่างมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ กับ มูลนิธิโตโยตา ประเทศญี่ปุ่น จุดกำเนิดของโครงการฯ คือความตระหนักในความสำคัญ และในความจำเป็นของคนไทยที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมญี่ปุ่น และสิ่งที่ประชาชนญี่ปุ่นคิดเกี่ยวกับไทยให้ดียิ่งขึ้น ในด้านหนึ่งก็เนื่องมาจากความสัมพันธ์และอิทธิพลของญี่ปุ่นที่มีต่อไทย ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นสังคมญี่ปุ่นโดยตัวเองก็มีความน่าสนใจไม่น้อย ดังนั้นบทบาทของโครงการฯ ก็คือความพยายามที่จะสนับสนุนให้มีการแปลหนังสือทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ โดยหนังสือที่จะเข้าร่วมโครงการฯ นั้น จะเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมไทยหรือสังคมญี่ปุ่น และในกรณีที่เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมไทยนั้น จะต้องเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นโดยนักเขียนญี่ปุ่น

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น ดำเนินการโดยคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งโดยมูลนิธิโครงการตำราฯ คณะอนุกรรมการนี้มีหน้าที่ผลักดันโครงการฯ และพิจารณาอนุมัติเรื่องแปลต่าง ๆ ที่มีผู้เสนอ ส่วนในเรื่องเงินทุนนั้นมูลนิธิโตโยตาจะเป็นผู้ให้ความสนับสนุนเกี่ยวกับค่าแปลและค่าลิขสิทธิ์ ในขณะที่มูลนิธิโครงการตำราฯ จะเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับค่าพิมพ์และการวางตลาด

โครงการฯ มีความปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับความสนับสนุนและการมีส่วนร่วมจากทุกท่าน

ประธานคณะกรรมการ
โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

รายนามคณะอนุกรรมการ
โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

1. นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ	ประธาน
2. นายรังสรรค์ ธนะพรพันธุ์	รองประธาน
3. นายอุทัย ดุลยเกษม	อนุกรรมการ
4. นายสุริชัย หวันแก้ว	อนุกรรมการ
5. นายอาทร พึ่งธรรมสาร	อนุกรรมการ
6. นายสัญญาชัย สุวังบุตร	อนุกรรมการ
7. นายวิฑิต สัจจพงษ์	อนุกรรมการ
8. นายสุวินัย ภรณวลัย	อนุกรรมการ
9. นายเกรียงศักดิ์ เชษฐพัฒน์พานิช	อนุกรรมการและเลขานุการ

คำแถลง

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์

โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2509 ด้วยความร่วมมือร่วมใจกันเองเป็นส่วนบุคคลในหมู่ผู้มีความรักในการกิจบริหารการศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ เมื่อเริ่มดำเนินงาน โครงการตำราฯ มีฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ก่อนที่จะมีฐานะเป็นมูลนิธิเมื่อต้นปี พ.ศ. 2521 ทั้งนี้โดยได้รับความร่วมมือด้านทุนทรัพย์จากมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ เพื่อใช้จ่ายในการดำเนินงานขั้นต้น เป้าหมายเบื้องต้นของมูลนิธิโครงการตำราฯ ก็คือ ส่งเสริมให้มีหนังสือตำราภาษาไทยที่มีคุณภาพดี โดยเฉพาะในทางวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ทั้งนี้เพราะต่างก็เห็นพ้องต้องกันในระยะนั้นว่า คุณภาพของหนังสือตำราภาษาไทยระดับอุดมศึกษาแขนงวิชาดังกล่าวยังไม่สูงพอ ถ้าส่งเสริมให้มีหนังสือเช่นนี้เพิ่มขึ้น ย่อมมีส่วนช่วยยกระดับมาตรฐานการศึกษาในชั้นมหาวิทยาลัยไปโดยปริยาย อีกทั้งยังอาจช่วยการสร้างสรรค์ปัญญาความคิดริเริ่ม และความเข้าใจอันถูกต้องในเรื่องที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมืองโดยส่วนรวม

พร้อมกันนี้มูลนิธิโครงการตำราฯ ก็มีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะทำหน้าที่เป็นแหล่งชุมนุมผลงานเขียนของนักวิชาการต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถาบันเพื่อให้ผลงานวิชาการที่มีคุณภาพได้เป็นที่รู้จักและเผยแพร่ออกไปโดยทั่วถึงทั้งในหมู่ผู้สอน ผู้เรียน และผู้สนใจงานวิชา

การ การดำเนินงานของมูลนิธิโครงการตำราฯ มุ่งขยายความเข้าใจและความร่วมมือของบรรดานักวิชาการออกไปในวงกว้างยิ่งขึ้นด้วย ไม่ว่าจะเป็นด้านการกำหนดนโยบาย สร้างตำรา การเขียน การแปล และการใช้ตำรานั้นๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องส่งเสริมและกระชับความสัมพันธ์อันพึงปรารถนา ตลอดจนความเข้าใจอันดีต่อกันในวงวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

นโยบายพื้นฐานของมูลนิธิโครงการตำราฯ คือ ส่งเสริมและเร่งรัดให้มีการจัดพิมพ์หนังสือตำราทุกประเภททั้งที่เป็นงานแปลโดยตรง งานแปล-เรียบเรียง งานถอดความ งานรวบรวม งานแต่ง และงานวิจัย ในช่วงแรกๆ เราได้เน้นส่งเสริมงานแปลเป็นหลัก ขณะเดียวกันก็ได้ส่งเสริมให้มีการจัดพิมพ์ตำราประเภทอื่น ๆ ด้วย นับแต่ได้ก่อตั้งโครงการตำราฯ มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งบัดนี้สามารถแยกตัวออกมาบริหารและดำเนินการอย่างอิสระจากสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ โดยความร่วมมืออย่างดียิ่งของนักวิชาการหลายสถาบันสามารถส่งเสริม-กลั่นกรอง-ตรวจสอบและจัดพิมพ์หนังสือตำราภาษาไทยระดับอุดมศึกษาที่มีคุณภาพตามเป้าหมาย เจตนารมณ์ และนโยบายได้ครบทุกประเภท และมีเนื้อหาครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ถึง 8 สาขาดังต่อไปนี้คือ (1) สาขาวิชาภูมิศาสตร์ (2) สาขาวิชาประวัติศาสตร์ (3) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ (4) สาขาวิชารัฐศาสตร์ (5) สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา (6) สาขาวิชาปรัชญา (7) สาขาวิชาจิตวิทยา (8) สาขาวิชาภาษาและวรรณคดี นอกจากนี้ เรายังมีโครงการผลิตตำราสาขาวิชาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นด้วย เช่น สาขาวิชาศิลปะ ซึ่งกำลังอยู่ในขั้นดำเนินงาน และยังได้ขยายงาน

ให้มีการแต่งตำราเป็น “ชุด” ต่อ ซึ่งมีเนื้อความคาบเกี่ยวระหว่างหลายสาขาวิชา เช่น “ชุดชีวิตและงาน” ของบุคคลที่น่าสนใจ ดังที่ได้จัดพิมพ์เผยแพร่ไปแล้วบางเล่ม

ปัจจุบันมูลนิธิโครงการตำรายังคงมีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะขยายงานของเราต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แม้ว่าจะประสบอุปสรรคนานัปการ โดยเฉพาะอุปสรรคด้านทุนรอน เพราะกิจการของเรามีใช้กิจการแสวงหาผลกำไร หากมุ่งประสงค์ให้นักศึกษาและประชาชนได้มีโอกาสซื้อหาหนังสือตำราในราคาระย่อมเยาพอสมควร

คณะกรรมการทุกสาขาวิชาของมูลนิธิโครงการตำรา ยินดีน้อมรับคำแนะนำและคำวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อ่านทุกท่าน และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ท่านผู้อ่านทุกท่านได้เข้ามามีส่วนร่วมในมูลนิธิโครงการตำรา ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนแนะนำอยู่ห่าง ๆ ช่วยแต่ง แปล เรียบเรียง หรือรวบรวมตำราสาขาวิชาต่าง ๆ ให้เรา หรือเข้ามาช่วยบริหารงานร่วมกับเรา

ประธานกรรมการ

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

รายนามคณะกรรมการบริหาร

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

1. นายเสน่ห์ จามริก	ประธานกรรมการ
2. นางเพ็ชรี สุมิตร	รองประธาน
3. นางสาวกุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา	กรรมการ
4. นายรัชชัย ยงกิตติกุล	กรรมการ
5. นางสาวสดชื่น ชัยประสาธน์	กรรมการ
6. นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต	กรรมการ
7. นายสุลักษณ์ ศิวรักษ์	กรรมการ
8. นายวิทยา สุจิตธนารักษ์	กรรมการ
9. นางอารี สันหนวี	กรรมการ
10. นางอมรา พงศาพิชญ์	กรรมการ
11. นายเกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม	กรรมการ
12. นายเฉลิม ทองศรีพงศ์	กรรมการและ ที่ปรึกษากฎหมาย
13. นายบดินทร์ อัคราณิชย์	กรรมการและ ที่ปรึกษากฎหมาย
14. นางสาวศุภลักษณ์ เลิศแก้วศรี	กรรมการและ เหรัญญิก
15. นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ	กรรมการและ เลขานุการ
16. นายรังสรรค์ ธนะพรพันธุ์	กรรมการและผู้จัดการ

คำนำ

นวนิยายเรื่องเมียหมอ (The Doctor's Wife) นี้เคยลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสารฉบับหนึ่งของญี่ปุ่นและได้รับความสำเร็จในทันที ชื่อเสียงของมันแพร่หลายไปเป็นอย่างมากเสียจนในไม่ช้าได้ถูกนำไปแสดงเป็นละครและภาพยนตร์

เรื่องราวของมันเกี่ยวกับชีวิตของฮานาโอกะ เซอิชิว (Hanaoka Seishu) ซึ่งอาศัยอยู่ในจังหวัดคิชิว (Kishu) (จังหวัดวากายามา Wakayama ในปัจจุบัน) จากปี ค.ศ. 1760 ถึง 1835 จากบันทึกข้อความส่วนตัวของเขารวมทั้งสมุดบันทึก หนังสือ ตำรับตำราและชีวประวัติ ซึ่งได้รับการเก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์พิเศษนั้น ผู้เขียนซึ่งเป็นชาวเมืองในเขตนั้นได้นำเอาส่วนประกอบทั้งที่เป็นความจริงและแต่งขึ้นเองมาถักสานกันเข้าเพื่อสร้างเรื่องราวอันน่าติดตามซึ่งบรรยายถึงการเจริญขึ้นของครอบครัวหนึ่งอันมีต้นกำเนิดเป็นชาวไร่ชาวนาจนกระทั่งมาอยู่ในตำแหน่งที่ร่ำรวยและมีชื่อเสียง

ในวงการแพทย์ของสมัยนั้นยังไม่มี การผ่าตัดขนาดใหญ่ โรคภัยไข้เจ็บ-ไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือสาหัสก็ตามต่างก็รักษาด้วยยาที่อาศัยหัวหรือรากไม้ น้ำมัน การนวดด้วยใบไม้และแอลกอฮอล์ การผ่าตัดกระทำขึ้นได้ก็เมื่อเซอิชิวได้ประดิษฐ์ลูเซนซานอันเป็นยาสลบอย่างหนึ่งขึ้นแล้วเท่านั้น ต่อมาการผ่าตัดทุกชนิดจึงเกิดขึ้น และที่น่า

พิศวงก็คือมันรวมไปถึงการผ่าตัดมะเร็งทรวงอกด้วย การผ่าตัดครั้งแรกของเชอริวเกิดขึ้นในปี 1805 อย่างไรก็ตามในโลกตะวันตกนั้นยังไม่มีใครรู้ถึงความสำเร็จของนายแพทย์ผู้นี้เลย ในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกานั้นการใช้ยาสลบคืออีเธอร์และโคลโรฟอร์มในการผ่าตัดทั่วไปนั้นยังไม่เป็นที่รู้จักกันจนกระทั่งปีทศวรรษ 1840

ในเรื่องนี้จะมีการเน้นถึงเรื่องราวทางแพทย์มากมาย ทั้งนี้เป็นเพราะว่าความฝันและความทะเยอทะยาน และความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จจากการทดลองของเชอริวนั้นเป็นแรงผลักดันที่แฝงอยู่ ซึ่งทำให้สตรีสองคนในชีวิตของเขาชื่อไอซูกิ-มารดาของเขา กับคาเอะ-ภรรยาของเขามีความขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลา ในขั้นแรกความสัมพันธ์ระหว่างไอซูกิกับคาเอะนั้นเป็นไปฉันมารดากับบุตรสาว แต่ก็เกิดเปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหันเมื่อเชอริวสำเร็จการศึกษาจากกรุงเกียวโต นับตั้งแต่นั้นมาสตรีทั้งสองต่างก็แข่งขันชิงดีกันเพื่อแสวงหาความรักจากเขาในบรรยากาศที่ตึงเครียดอยู่ตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่ความจริงนั้นเชอริวก็ไม่มีใครจะอยู่บ้าน แต่บุคลิกลักษณะอันเข้มแข็งของเขาก็เป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้สตรีทั้งสองมีอารมณ์และพฤติกรรมที่รุนแรง

ทั้งสิบห้าบทของนวนิยายเรื่องนี้บรรยายถึงฉากที่น่าตื่นตาตื่นใจสิบห้าฉากที่แฝงกระจายอยู่ในระยะเวลาประมาณเจ็ดสิบปี ด้วยการใช้บทสนทนามากกว่าการวิเคราะห์ด้านจิตวิทยา ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นแรงดันความคิดและปฏิกิริยาระหว่างกันของตัวละครทั้งหมด แทบจะไม่มีคำที่ฟุ่มเฟือยเกินไปเลย และรายละเอียดที่ใช้สำหรับบรรยายซึ่งมีอยู่น้อยนั้นก็ได้รับการเลือกสรรมาอย่างรอบคอบ

โคริก-น้องสาวของเชอชีวได้แลเห็นความเป็นปรปักษ์ระหว่างสตรีทั้งสองนี้มาตั้งแต่ต้น หล่อนผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ว่าความเห็นแก่ตัวและความหมกมุ่นในตัวเองของพี่ชายของหล่อนนั้นเองที่นำมาซึ่งการแข่งขันต่อสู้เพื่อความรักของเขา การตีความในแง่ร้ายที่เผ็ดร้อนของหล่อนในบทที่ 14 นั้นอาจถือได้ว่าเป็นการสรุปถึงความตั้งใจของผู้เขียนในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษและสตรี

“พี่ไม่คิดบ้างหรือว่าผู้ชายจะเป็นพวกที่เหลือเชื่อ?” โคริกถามคาเอะ “ดูเหมือน---ว่าคนที่มึสติปัญญาอย่างพี่ชายของฉันนะ---น่าจะสังเกตเห็นความขัดแย้งระหว่างพี่กับแม่ได้---แต่เขาก็ฉลาดแกล้งทำเป็นว่าไม่รู้ไม่ชี้ตลอดมา---ซึ่งเป็นผลให้ทั้งพี่และแม่ต้องกินยานั้นเข้าไป---อืม ก็ไม่ใช่ยังงั้นหรือกริ?---ฉันคิดว่าเจ้าความตึงเครียดระหว่างพวกผู้หญิงแบบนี้---มันเป็น---ประโยชน์---ต่อ---พวกผู้ชายทุกคน และฉันสงสัยจริงๆ ว่าจะมีผู้ชายคนไหนบ้างไหมที่จะรับอาสาเป็นผู้ไกล่เกลี่ยการทะเลาะเบาะแว้งเหล่านี้---ถ้าเขาทำยงั้น บางทีใคร ๆ อาจคิดว่าเขาเป็นคนอ่อนแอก็ได้ และฉันสงสัยว่า---เขาคงจะต้องตายไปเหมือนกับต้นส้มแมนดารินที่ได้รับป่วยมากเกินไปก็ได้”

และในตอนท้ายหล่อนได้ตั้งคำถามอันเป็นวาทศิลป์ขึ้นว่า

“ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงจะเป็นเรื่องน่ารังเกียจไหมนะ?”

โคริกได้อุทิศชีวิตของหล่อนเพื่องานอาชีพของพี่ชายหล่อนมาแล้วเช่นเดียวกับโอกัสตัสพี่สาวของหล่อน นอกจากนั้นทั้งแม่และพี่ชายของหล่อนยังได้ใช้หล่อนเหมือนสาวใช้ ในสมัยนั้นผู้หญิงจำนวนมากแต่งงานมีเหย้ามีเรือนออกไปก็เพื่อจะหลีกเลี่ยงสภาพเป็นคนใช้เท่านั้น

การมีชีวิตอยู่ของโคริกุนั้นเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลต่อครอบครัวของหล่อน ในวัยสาว หล่อนทอผ้าเพื่อส่งเงินไปให้พี่ชายเล่าเรียน ต่อมาก็ช่วยดูแลบ้าน แต่กระนั้นหล่อนก็ยังถือว่าหล่อนโชคดีเพราะว่าเมื่อเปรียบเทียบกับคาเอะแล้วหล่อนยังมีชีวิตที่มีอิสรภาพมากกว่าชีวิตของคาเอะนั้นต้องถูกควบคุมโดยไม่มีใครก็ใครอยู่เสมอ เช่น พ่อ แม่พี่หรือสามี จุดที่ผู้เขียนแสดงให้เห็นก็คือผู้หญิงนั้นจะไม่มีความเป็นอยู่ส่วนตัวที่อยู่นอกกรอบครอบครัวที่เข้มงวดได้เลย การแต่งงานนั้นหมายถึง แต่งงานไปอยู่ในครอบครัวของสามีมากกว่าจะแต่งกับตัวสามีเองเท่านั้น สภาพนี้ยังมีอยู่บ้างในประเทศญี่ปุ่นทุกวันนี้

เจ้าสาวใหม่ (อย่างแม่ของคาเอะซึ่งให้เห็น) นั้นต้องยอมตนต่อการทดสอบมากมาย หากล้มเหลวในเมื่อถูกทดสอบเช่นนั้นก็ย่อมหมายถึงว่าจะต้องถูกขับไล่ออกไปให้ได้รับความอับอาย เธอต้องรับใช้คนในครอบครัวของสามีด้วยความเชื่อฟังและเคารพนบถอย่างยอมจำนนในแบบที่ต่ำต้อยที่สุดเพื่อจะให้คนอื่นยอมรับ เธอจะต้องมีสุขภาพแข็งแรงและมีความสามารถที่จะทำงานให้แก่ครอบครัวของสามีและให้กำเนิดลูกชายที่จะเป็นทายาทต่อไปได้ เจ้าสาวคนใหม่จะมีความมั่นคงในครอบครัวใหม่ก็หลังจากที่มีทายาทสืบตระกูลเป็นชายแล้วเท่านั้น แม้กระนั้นก็ตามเธอก็ยังไม่มีสิทธิ์ที่จะได้ควบคุม “กระเป๋าเงินและห้องครัว” จนกว่าแม่พี่ของเธอจะสิ้นชีวิตลง ในเรื่องเมียหมอนี้ คาเอะได้มีสิทธิ์เช่นนั้นก็หลังจากที่หล่อนได้เสียสละมาอย่างสูงแล้วเท่านั้น

บางทีคาเอะอาจจะโชคดีกว่าผู้หญิงอีกมากมายที่มาจากครอบครัวที่ยากจนกว่า หล่อนได้มีสิทธิ์หลายอย่างอยู่ในครอบครัวฮานาโอกะ

มาตั้งแต่ต้นเลยทีเดียว แน่นอนการที่หล่อนมาจากตระกูลสูงนั้นทำให้โอซูกิ-แม่ผัวของหล่อนไม่กล้ากดขี่หล่อนมากนัก

การแต่งงานระหว่างคาเอะกับเซอิชิวนั้นกระทำขึ้นในระหว่างที่ตัวเจ้าบ่าวไม่อยู่หลังจากที่โอซูกิได้เกลี้ยกล่อมอย่างฉลาดให้บิดาของคาเอะยกลูกสาวให้แก่ครอบครัวฮานาโอกะ การสนทนาอันยืดเยื้อยาวนานไปจนมาในบทที่ 3 นั้นแสดงข้อเท็จจริงที่ว่าในขณะที่พวกแพทย์เป็นผู้ที่มีการศึกษานั้นพวกเขาก็ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดิน ดังนั้นจึงไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นคู่ครองที่ดีสำหรับบุตรสาวของตระกูลที่รุ่งเรืองและมีอิทธิพล

บุคคลที่มองข้ามไม่ได้เมื่อมีการกล่าวถึงเรื่องนี้ก็คือโอซูกิ หล่อนเป็นคนสวย ฉลาดและเข้มแข็งเป็นผู้ที่ได้นำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ครอบครัวอย่างแท้จริง เพราะความคิดริเริ่มของหล่อนเอง บุตรชายของหล่อนจึงได้ไปศึกษาวิชาแพทย์ที่เกียวโต และเขาได้ภรรยาที่เหมาะสมก็เพราะหล่อนจัดการให้ โอซูกินั้นได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้หญิงในอุดมคติของญี่ปุ่นในแบบจารีตนิยมซึ่งมีอยู่ในสมัยที่มีการปกครองในระบอบเจ้าขุนมูลนาย ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดเกินไป ไม่เป็นอิสระ มีรูปแบบที่ผิดปกติระหว่างแม่กับลูกชายคนโตซึ่งจะนำไปสู่การต่อสู้ระหว่างแม่กับลูกสะใภ้ ซึ่งเป็นผลตามมาเป็นปรากฏการณ์ได้อย่างหนึ่งในระบบครอบครัวในประเทศญี่ปุ่นในสมัยนั้น

วาคาโกะ อิโรนากะ

แอนน์ ซิลเลอร์ คอสแตนท์

เมื่ยหนอ

1

ตอนที่คาเอะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับโอซูกิเป็นครั้งแรกจนถึงกับ
อึ้งวอน ตามิ พี่เลี้ยงของเธอให้พาไปดูผู้หญิงคนนั้น เธอเพิ่งมีอายุได้
แปดขวบเท่านั้นเอง วันนั้นเป็นวันที่มีอากาศร้อนอบอ้าววันหนึ่งแห่ง
ฤดูร้อน คนทั้งสองได้มาที่หมู่บ้านอิระยามะซึ่งตั้งอยู่ใกล้เคียงกับหมู่บ้าน
ของเธอเอง ทั้งสองคนได้ไปหยุดอยู่ข้าง ๆ ลานด้านหน้าของ
บ้านที่จะพังโย่เย่หลังหนึ่ง สิ่งที่แลเห็นได้ท่ามกลางรุกราติเขียวขจีที่
ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่นนั้นก็คือดอกมะเขือป่าที่แย้มบานอยู่อย่างสด
ใส กลีบสีขาวของมันช่างละม้ายคล้ายคลึงอย่างน่าสังเกตกับร่าง
อันบอบบางร่างหนึ่งที่กำลังเดินออกมาจากชายคาบ้าน

“ดูนั่นซิคุณหนู หล่อนอยู่นั้นยังไถ่ละคะ!”

แม่หนูน้อยไม่ได้ตอบว่าอะไร เพราะมัวแต่ตะลึงกันไปด้วย
ความงามของโอซูกิ

เรื่องราวที่คาเอะเคยได้ยินมา บรรยายถึงเหตุการณ์ที่ทำให้
โอซูกิ บุตรีแห่งครอบครัวมัตสึโมโตะต้องข้ามแม่น้ำมาแต่งงานอยู่กับอยู่
ในครอบครัวฮานาโอกะในหมู่บ้านฮิระยามะซึ่งอยู่ในเขตเมืองนาเด็น ณ
ที่นั่นท่ามกลางดินฟ้าอากาศอันอบอุ่นแห่งเมืองคิซิวอันเต็มไปด้วยทุ่งนา
อุดมสมบูรณ์อยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำกินกาเวะ ระยะนั้นคือในระหว่าง
สมัยโตกุกาวะอันเต็มไปด้วยสันติสุขนั้น แทบจะไม่มีเหตุการณ์อะไร
เกิดขึ้นในดินแดนอันห่างไกลของเมืองคิซิวนี้เลย ฉะนั้นหากมีเหตุ-
การณ์อะไรเกิดขึ้นมาแล้วก็เป็นอันแน่ใจได้ว่ามันจะต้องกลายเป็นหัว
ข้อสนทนาที่ไม่มีใครลืมได้ไปอีกนานทีเดียว และจะต้องถูกเล่าสืบต่อ
กันไปในช่วงคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

นับตั้งแต่โอซูกิมาถึงหมู่บ้านฮิระยามะในปลายทศวรรษที่ 1750
นั้น เวลาเพียงผ่านไปได้สิบปีเท่านั้นเอง ผู้คนทั้งหลายในเรื่องนี้ก็ยังมี
ชีวิตอยู่และยังถูกกล่าวขวัญถึงบ่อย ๆ อันที่จริงนั้นแทบจะไม่มีใคร
ในบริเวณนั้นเลยที่ไม่รู้ถึงรายละเอียดแม้แต่ที่เล็กน้อยที่สุดแห่งชีวิต
ของคนเหล่านั้น

มัตสึโมโตะ ชินจิโร¹ เป็นเจ้าของที่ดินคนสำคัญที่ได้จัดตั้งโรง
งานย้อมผ้าจนเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา บุตรีของเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีสติ-
ปัญญาเฉียบแหลมและสวยงามมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว ต่อมาเธอป่วยเป็น
โรคอะไรไปอย่างหนึ่ง ดูเหมือนจะเป็นโรคผิวหนังที่รักษาไม่หาย
สามีภรรยา มัตสึโมโตะยินยอมเสียค่ารักษาแพง ๆ และเที่ยวหาหมอที่
ดีที่สุดมารักษาแต่ก็ไม่มีผลอันใด หมอทุกคนต่างยอมแพ้ไปหมด
แต่เมื่อฮานาโอกะ นาโอะมิชิ รู้เรื่องความเคราะห์ร้ายของโอซูกิเข้า

¹ การเรียกชื่อในนวนิยายเล่มนี้ใช้ตามระบบญี่ปุ่น คือเรียกชื่อสกุลก่อนแล้วตาม
ด้วยชื่อตัว

เขาก็ข้ามแม่น้ำไปเคาะประตูบ้านมัตสุโมโตะและคุยเชิงว่า เขาจะรักษาบุตรสาวของคนทั้งสองให้ โดยมีเงื่อนไขว่า เขาจะต้องได้แต่งงานกับหล่อน ด้วยความหมดหวัง สามภรรยาของมัตสุโมโตะจึงจำต้องยอมรับเงื่อนไขของหมอบ้านนอกผู้ไม่มีใครรู้จักนี้ไว้โดยไม่รีรอ เพราะเหตุนี้แหละโอซูกิจึงบังเอิญมาแต่งงานอยู่ในครอบครัวของหมอจน ๆ คนนั้นเข้า

หลังจากการรักษาอันเป็นที่เลื่องลือครั้งนั้นแล้ว นาโอะมิซึก็น่าจะได้มีชื่อเสียงรุ่งโรจน์ขึ้นมา แต่กลับไม่ได้เป็นไปอย่างนั้น เหตุผลประการหนึ่งก็เป็นเพราะเขาเป็นคนขี้ไม้จนเกินเหตุจึงไม่มีใครนิยมนัก อีกประการหนึ่งก็คือ ภรรยาของเขามาบดบังรัศมีเขาด้วยความเปรื่องปราศฉลาดล้ำและความสวยงามสุดที่จะพรรณนาได้อย่างแท้จริงของหล่อน ใครก็ตามที่พูดถึงผิวเมียผู้นี้ก็มักจะสรุปลงว่า “แกต้องไปดูโอซูกิจิให้ได้นะ หล่อนสวยอย่างไม่น่าเชื่อทีเดียวแหละ” แล้วคนฟังที่ถูกเร้าความอยากรู้อยากเห็นก็จะเดินทางไปยังหมู่บ้านฮิระยามะ และมักจะรู้สึกแปลกใจที่ได้พบว่า อันความงดงามของโอซูกิจินั้นแท้จริงมีอยู่เกินกว่าจินตนาการยิ่งนัก เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นความนึกฝันของคาเอะเหมือนกัน

เวลานั้นโอซูกิจิมีอายุอยู่ในราวสามสิบปีซึ่งถือว่าพ้นวัยแรกรุ่งอรุณไปแล้ว แต่ในสายตาของเด็กหญิงอายุแปดขวบอย่างคาเอะแล้ว หล่อนดูแตกต่างจากอายุจริงมากทีเดียว ทั้ง ๆ ที่อากาศร้อนจัดเป็นบ้าเป็นหลังอย่างนั้น หล่อนก็ยังแต่งกายสะอาดเอี่ยมอยู่ในชุดกิโมโนลายริ้วยาว ๆ แคบ ๆ มีแพรพันเอวรัดแน่น สิ่งที่น่าประทับใจพอ ๆ กันก็คือ ผิวพรรณอันขาวผ่องเหมือนน้ำนมซึ่งดูจืดจางดอกมะเขือ และผมอันเป็นมันปลาบที่เกล้าไว้เป็นมวยสูง ๆ ไร้ที่ติ แม่หนูน้อยซึ่งมีความประ-

ทักใจผู้้นั้นไม่มีวันจะลืมดวงหน้าอันงามสะดุดตา คิ้วที่เพ่งโกนมาใหม่ ๆ คล้ายกับคิ้วเจ้าสาว และผมสีดำเป็นเงาซึ่งเน้นผิวที่ขาวผุดผ่องอย่างยิ่งของโอซูกิให้แลเห็นชัดขึ้นนั้นไปได้เลย

ในวันเดียวกันนั้นเอง คาเอะซึ่งเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นจนมิอาจจะควบคุมจิตใจไว้ได้ ก็ได้เล่าถึงเหตุการณ์นั้นให้มารดาของเธอฟังโดยไม่ได้ปกปิดสิ่งใดไว้เพราะเธอไม่คิดว่าการไปเยือนหมู่บ้านอิระยามะจะเป็นความผิดแต่อย่างใด แม่ของเธอก็พยักหน้าเห็นพ้องด้วยซ้ำ ยังกล่าววิจารณ์เพิ่มเติมขึ้นอีกด้วยว่า

“โอซูกินะไม่ใช่สวยแต่รูปเท่านั้นหรอก ยังเฉลียวฉลาดสุขุมอีกด้วยนะจ๊ะ แม่ก็ไม่รู้จักหล่อนมากพอที่จะประมาณความเฉลียวฉลาดของหล่อนได้เองหรอกนะจ๊ะ แต่ใคร ๆ เขาก็ชมเชยหล่อนอยู่เสมอ”

หลังจากวันนั้นแล้ว คาเอะก็เริ่มนิยมชมชื่นจนเรียกได้ว่าบูชาผู้หญิงที่ทุก ๆ คนเชื่อว่ามีคุณสมบัติพร้อมคนนี้ ถ้าหากว่าเธอโตกว่านี้ละก็เธออาจจะรู้สึกอิจฉาริษยาหรือคิดว่าตนเป็นคู่แข่งกับโอซูกิเข้าบ้างก็ได้เนื่องจากตัวเธอเองนั้นออกจะเป็นคนหน้าตาเรียบ ๆ อยู่แต่ในวัยอ่อนตอนอายุแปดปีนั้นย่อมไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นมาทำลายความนิยมชมชอบในความงามอันมีอยู่เป็นธรรมชาติวิสัยของเด็กหญิงน้อย ๆ ผู้นี้ได้

ถึงแม้ว่าหมู่บ้านอิระยามะจะอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านของเธอนักก็ตามที แต่คาเอะบุตรสาวของอิโมเสะ ซาจิเฮอิ แห่งหมู่บ้านอิชิบามูระก็ไม่ใคร่จะได้พบเห็นโอซูกินัก ครอบครัวอิโมเสะที่มีชื่อเสียงนี้มีหน้าที่เป็นผู้ดูแลบรรดาประมุขของหมู่บ้านต่าง ๆ และพวกเขามิใช่และหน้าที่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ต้องคอยต้อนรับให้ความบันเทิงเริงรมย์แก่ท่านเจ้าเมืองคิซิวในยามที่ท่านเดินทางผ่านเมืองนาเต้ เพื่อไปนมัสการที่

ศาลเจ้าอิเซด้วย ผลอันเกิดจากตำแหน่งที่สูงส่งของครอบครัวนี้ก็คือ คาเอะได้รับการเลี้ยงดูชนิดที่ไม่ยอมให้เธอไปวิ่งเล่นตามทุ่งนาเหมือนกับเด็กผู้หญิงชาวชนบทคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านเธอ แต่กระนั้นสามีภรรยาอิโมะซะก็ยังเป็นคนเรียบง่าย ๆ แม่ของคาเอะซึ่งออกจะเป็นผู้หญิงที่เจนจัดชีวิตอยู่ได้ตัดสินใจเอาจากประสบการณ์ของนางที่ได้จากครอบครัวของสามีสอนให้บุตรของนางได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ เช่น การปรุงอาหารและเย็บปักถักร้อย มากกว่าจะร่ำเรียนวิชาแบบผู้อื่น ๆ อย่างที่เด็กผู้หญิงชั้นเดียวกับเธอได้เรียนกัน นอกจากการบ้านการเรือนแล้ว คาเอะยังได้เรียนรู้เรื่องกิริยามารยาท การอ่านเขียนหนังสือและขนบธรรมเนียมของญี่ปุ่นอันเป็นมรดกตกทอดมาส่วนหนึ่งของตระกูลอิโมะซะด้วย พอมีอายุได้สิบสี่ปี คาเอะก็สามารถทำอาหารชนิดพิเศษได้หลายอย่าง ซึ่งเธอมักจะนำมาจัดไว้บนโต๊ะลงรักสีดำประทับตราของตระกูลเพื่อเป็นบรรณาการแก่ท่านเจ้าเมืองอยู่เสมอ บิดามารดาของเธอรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเธอเป็นอย่างยิ่ง

ในเมื่อฐานะของครอบครัวอิโมะซะไม่อนุญาตให้คาเอะได้พบปะกับครอบครัวฮานาโอกะได้ในที่สาธารณะ เธอจึงแสวงหาข้อแก้ตัวที่จะเข้าไปในห้องของคุนปูในเมื่อหมอบฮานาโอกะ นาโอะมิชิมารักษาท่าน เพราะตัวเธอเองนั้นออกจะแข็งแรงอยู่จึงไม่ติดหวัดได้ง่าย ๆ ถ้าไม่มีใครในครอบครัวล้มป่วยลง เธอก็แทบจะไม่มีโอกาสได้เห็นหมอผู้นั้นเลย

คุนปูของเธอได้ละมือจากการทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวมานานแล้วหลังจากมีการยกภาระความรับผิดชอบไปให้แก่ซาจิเฮอิ ซึ่งเป็นบุตรชาย เดียวนี้ท่านแก่เฒ่าและอ่อนแอลง จึงจำเป็นต้องมีการรักษาทางแพทย์บ่อยครั้งเข้า อันที่จริงในหมู่บ้านอิชิบามูระก็มีหมอดี ๆ

ที่พอจะรักษาท่านได้อยู่หลายคน ยิ่งกว่านั้นนาโอะมิซึกิก็เป็นหมอผ่าตัดเสียมากกว่า แต่คุณปู่ของเธอก็เลือกเอาเขา คงจะเป็นเพราะคุณปู่มีเวลาว่างมากมายจึงรู้สึกเบิกบานใจนักในเรื่องราวต่าง ๆ ที่เขาเล่าให้ท่านฟัง ส่วนคนอื่น ๆ ในครอบครัวโอโมเตะนั้นใช้หมอคนอื่น ๆ ในท้องถิ่นนั้น

เนื่องจากคาเอะไม่เคยสนใจหมอคนไหนมาก่อนหน้าที่ตามิจะเล่าเรื่องโอซุกิให้เธอฟัง เธอจึงไม่เคยรู้ว่านาโอะมิซึกิที่บ้านเธอบ่อยแค่ไหน แต่ทว่าหลังจากได้เห็นแม่หญิงผู้สวยงามคนนั้นแล้ว เธอก็ใจร้อนอยากจะได้เห็นผู้เป็นสามีของหล่อนด้วย ดูเหมือนว่าเธอแทบจะอดใจรอให้คุณปู่ล้มป่วยลงเพื่อจะตามหมอของท่านมาอีกไม่ไหวแล้วอย่างนั้นแหละ

ฤดูร้อนทั้งฤดูผ่านไปแล้ว ทุกครั้งที่คาเอะเข้าไปในห้องคุณปู่ก็เห็นท่านมีสุขภาพแข็งแรงดีอยู่เสมอ บางครั้งเธอก็เฝ้าดูชายชราผู้เกือบจะไม่มีฟันเหลืออยู่แล้วนั้นเคี้ยวปลาหิโธดิบ ๆ ที่ท่านชอบกินอยู่จิบ ๆ เธอรู้สึกผิดหวังเหลือเกินที่ท่านไม่มีแว้วว่าจะล้มเจ็บเอาเสียเลย!

ในที่สุดฤดูหนาวก็มาถึง ในตอนเช้าที่มีอากาศหนาวเย็น คุณปู่จะแสร้งทำเป็นไม่นอนเพื่อจะได้ไม่ต้องลุกขึ้นมาตอนเช้า ๆ ในที่สุดการที่ท่านไม่ได้ทำงานทำการอะไรก็ทำให้ท่านอ่อนแอลงไปจริง ๆ จนกระทั่งล้มป่วยไปด้วยเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง แล้วนาโอะมิซึกิก็หิ้วร่วมยาของเขามาที่บ้าน

เมื่อเขาก้าวผ่านประตูเข้ามา เด็กสาวคาเอะผู้รอดูเขาอยู่อย่างกระวนกระวายก็ให้รู้สึกผิดหวังเป็นอย่างนัก “นี่เขาเป็นสามีของโอซุกิจริง ๆ รึ?” เธอนึกสงสัย เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับภรรยาของเขาแล้ว นาโอะมิซึกินั้นรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดนัก เมื่อนึกถึงมวยผม

อันกลมประณีตของโอซูกิแล้ว เธอก็จ้องดูชายผู้แต่งตัวรุงรังผู้นี้ด้วยความรังเกียจ เขามีผิวเนื้อที่ดูน่ากลัว เป็นสีแดงไปหมดเพราะดื่มเหล้าสาเกมากเกินไป ริมฝีปากหนา พันแก ดูคล้ายกับว่าเขาจะไม่เคยหิวผมเลยและคงจะนอนลงไปทั้ง ๆ เสื้อนอกสีดำอันแสนจะขาดกระรุ่งกระริ่ง และสกปรกโสโครกของเขานั้นเอง

ภาพของชายที่หยาบช้าน่าเกลียดซึ่งแต่งงานกับหญิงผู้สวยงามนี้ทำให้เด็กสาวรู้สึกหวาดหวั่นและงงนงง เธอเผื่อนึกถึงโอซูกิผู้น่ารักซึ่งสวมกิโมโนลายริ้วสะอาดเอี่ยมครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วก็นึกสงสัยว่าหล่อนช่างแต่งงานกับผู้ชายอย่างนี้ได้อย่างไรกัน เธอทนนึกถึงภาพคนทั้งสองนี้อยู่ด้วยกันไม่ไหวเอาเสียเลย

เสียงคุ้ยดั่งลั่นของนาโอะมิซิดังเข้ามาถึงห้องที่อยู่ติด ๆ กันในทันทีที่เขาเริ่มลงมือตรวจคนไข้ เรื่องที่เขาคุยนั่นออกจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ของโลกมากกว่าที่จะเป็นเรื่องซุบซิบในหมู่บ้าน คุณปู่ชราของเธอชอบคุ้ยเรื่องอย่างนี้นัก คุณปู่เองน่าจะสามาถจะคุ้ยเรื่องใหญ่ ๆ ไต่ ๆ อย่างเช่นเรื่องของโซกุนโตกุกาวาได้จนถึงเที่ยงคืนทีเดียว แต่เรื่องของท่านนั้นใคร ๆ ก็รู้กันหมดแล้ว ส่วนนาโอะมิซิมักจะยกเอาเรื่องใหม่ ๆ ที่น่าสนใจขึ้นมาพูดคุ้ย ยิ่งกว่านั้นถึงแม้ว่าเหตุการณ์อะไรสักอย่างจะเกิดขึ้นเมื่อสี่หรือห้าปีล่วงมาแล้วก็ตาม แต่เขาก็มีพรสวรรค์พอที่จะบรรยายมันเสียรากับว่ามันเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ได้เป็นอย่างดี แลละในสมัยนั้นข่าวคราวเดินทางมาถึงเมืองคิซิวได้ช้านัก เพราะมันตั้งอยู่ห่างจากเมืองเอะโดะซึ่งอีกที่กักรีกโครมเป็นระยะทางไกลโขอยู่ ปู่ของคาเอะจึงตั้งใจฟังอย่างนิยมนขมขื่นและฉลาดพอที่จะปล่อยให้เรื่องราวส่วนที่เชื่อถือได้น้อยหน่อยของนาโอะมิซิผ่านไปโดยไม่ทักท้วงอะไร

นาโอะมิซึกำลังคุยฟุ้งว่า “ผมยืนยันได้เลยว่ายามาฝรั่งน่าจะมาถึงประเทศของเราในเร็ว ๆ นี้แหละ อาจารย์ของผมที่ชื่ออิวานากะ บันกนนะเคยทำนายไว้ตั้งแต่สมัยที่ผมยังเป็นนักศึกษาอยู่ที่เมืองโอซากา นะครับ ผมคิดว่าอาจารย์ท่านพูดถูกเพราะผมเรียนวิธีการรักษาแบบตะวันตกมาจากท่าน ผมจึงพูดถึงอนาคตของการแพทย์ญี่ปุ่นได้อย่างมั่นใจ ราวกับว่าจับชีพจรมันดูอยู่เขียวละ ที่เมืองเอะโตะนะครับท่าน คุณหมอยามาวากิ ไตโยกิได้ริเริ่มที่จะผ่าตัดร่างกายของนักโทษที่ตายไป อาจารย์คนปัจจุบันนี้คืออาจารย์สุกิตะ เกนปาคุ ก็ทำตามวิธีการของพวกเขาด้วยซึ่งอาศัยการตรวจร่างกายของคนไข้ให้ตลอดก่อนที่จะทำการวินิจฉัยโรค นี่มันแตกต่างจากวิธีการของคนจีนซึ่งเอะอะอะไรก็จับแต่ชีพจรดู นี่จะบอกให้! ร่างกายมนุษย์นี่ะช่างเป็นงานสร้างสรรค์ชิ้นเยี่ยมยอดเยี่ยมนะครับ ดูแค่ปลายนิ้วของเราสิครับ มันเป็นส่วนประกอบของเส้นใยประสาทและของเหลวที่ละเอียดอ่อนเสียนี้กระไร นะครับ!.....”

“อ้อฮือ” คุณปู่ดูเหมือนจะเห็นด้วยกับคำพูดของเขาเอามาก ๆ ที่เดียว

“ก็อย่างที่ผมบอกมาแล้วนั่นแหละครับว่า เดียวนี้รัฐบาลกลางของเรายอมรับความสำคัญของวิธีการต่าง ๆ แบบตะวันตกแล้ว รัฐบาลกำลังวางแผนมาตรการที่จะช่วยให้พวกหมออย่างเรานำเอาวิธีการเหล่านั้นมาประยุกต์กับวิธีการรักษาของเราเองด้วย เอะนี่ ท่านทราบไหมครับว่านับตั้งแต่นายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงทั้งสองคนคือหมอฮอลล์กับหมอแวนทันโนจากฮอลแลนด์มาที่ประเทศเรานะ มันก็ปิดดักกันแล้ว?”

นาโอะมิซึกุยกต่อไปโดยไม่สนใจกับชีพจรของคุณปู่ไปอีกต่อไป “หมอฮอลล์นะมาถึงในปี 1761 วันเดียวกับที่เจ้าหนูอุมเปิลูกชายของผมเกิดเลยครับ พอผมรู้ว่าเป็นวันเดียวกัน ผมก็แน่ใจว่ามันต้องมีความสำคัญอะไรสักอย่างหนึ่งแน่ ๆ ผมยังจำวันนั้นได้ดีนะครับ มันเป็นวันที่ 23 เดือนตุลาคม กำลังอยู่กลางฤดูใบไม้ร่วงเขียวครึ้ม อยู่ดี ๆ ท้องฟ้าที่กำลังใสเจิดจ้าก็เกิดมีเมฆร้ายมาบังแล้วฟ้าก็ผ่าเปรี้ยงลงมา แสงกลัที่ทำให้หูดาพรวดไปหมดนั้น มันเล่นเป็นสายหยัก ๆ ข้ามท้องฟ้าไป ตอนนั้นแหละครับที่เจ้าหนูอุมเปอิมันเกิดมา ผมทำคลอดให้เองแหละครับ! เมื่อความโกลาหลนั้นวุ่นวายค่อยคลายลงแล้ว ผู่นกก็พากันบินร่อนอยู่ในท้องฟ้าที่แจ่มใสขึ้นมาใหม่อีก ผมร้องลั่นออกมาว่า ‘อัจฉริยบุคคลมาเกิดแล้ว!’ หมอฮอลล์เองนะ ก็คงจะงงันไปกับการที่ต้องผจญกับดินฟ้าอากาศอย่างไม่น่าเชื่อนี้เหมือนกัน ก็ทำไมล่ะครับ พอเขายังไม่ทันจะก้าวลงเหยียบแผ่นดินของเราได้เต็มเท้าเลย ไอ้ฟ้าผ่าที่น่ากลัวนั้นมันก็เปรี้ยงลงมาต้อนรับเขาเสียแล้ว ท่านคงเห็นแล้วซิ นะครับว่าวันนั้นนะมันมีความสำคัญแค่ไหน เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเหตุการณ์พิเศษนั้น ผมจึงได้ตั้งชื่อเจ้าลูกชายของผมว่า ‘ชิน’ ซึ่งหมายถึง ‘ฟ้าผ่า’ ส่วนชื่ออุมเปอีนะเป็นชื่อเล่นของมัน หมายถึง ‘เมฆที่สงบ’ ยังไงล่ะครับ เป็นชื่อที่ตืออยู่นะครับ ท่านเห็นด้วยไหม? ผมเชื่อว่าเจ้าลูกชายของผมมันถูกฟ้าดินกำหนดมาให้เบิกท้องฟ้าแห่งความรู้ด้านการแพทย์นะครับท่าน” หมอที่ชอบพูดคุยฉนิตรคนนี้มักจะสรุปอะไร ๆ ลงด้วยการอวดไม้ถึงลูกชายของเขาเองอยู่เสมอ

คาเอะครุ่นคิดถึงความขัดกันซึ่งดูเหมือนจะมีอยู่รอบตัวหมอผู้นี้ ข้อหนึ่งคือ เธอไม่สามารถจะคิดว่าผู้ขายกิริยาหยาบคายซึ่งเต็ม

ไปด้วยพลังผู้ี้จะมีลูกชายอย่างที่เขาบรรยายมาได้จริง ๆ ต่อไปก็เรื่องราวของเขาอีกเล่า แน่่อนที่ว่านาโอะมิชิกับโอซูกินั้นมีอายุต่างกันสิบสี่ปี แต่ฝ่ายหญิงยังดูอ่อนกว่าอายุจริง ๆ ลงไปอีกในขณะที่ตัวหมอนั้นดูจะแก่เกินวัย จึงทำให้คนทั้งสองนี้ดูยิ่งห่างกันออกไปมากขึ้นอีก ไม่ว่าเธอจะพยายามอย่างไรคาเอะก็ยังไม่สามารถยอมรับได้ว่าเขาคือสามีของโอซูกิจริง ๆ

เวลาที่นาโอะมิชิมาเยี่ยมคุณปู่ นั้น เขาจะคุยถึงเรื่องทุก ๆ อย่าง ซึ่งก็มักจะมาลงเอยด้วยการคุยโวถึงลูกชายของเขาเสมอ เขาจะโอ้อวดถึงความสามารถแม้เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่สุดของอุมเบิซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความหวังอย่างใหญ่โตที่เขามีต่อลูกชาย ด้วยเหตุนี้คาเอะจึงไม่เคยสนใจกับลูกชายของเขาเลย สำหรับตัวนาโอะมิชิเองนั้นถึงแม้ว่าเขาจะมีลักษณะในทางลบอยู่ในตัวหลาย ๆ อย่างก็ตาม เวลาเขามาที่บ้านเธอก็ยังอดที่จะเข้าไปในห้องคุณปู่ไม่ได้

ควรจะกล่าวไว้ด้วยว่าหมอนี้ไม่มีใครจะพูดถึงกรรยาของเขาเองเลย บางที่เขาอาจจะรู้ว่าคนไข้ของเขารู้จักอดีตของโอซูกิดีอยู่แล้วก็ได้ หรือเขาอาจเพียงแต่ทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งถือกันว่าผู้ชายจะไม่พูดถึงเมียของตัวเองในที่สาธารณะก็ได้ บางที่เขาอาจจะไม่ต้องการทำตนให้เป็นกรณียกเว้นในเรื่องนี้ คาเอะพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะให้ตัวเองชอบพอเขาให้มากขึ้น แต่ความพยายามของเธอก็ไร้ผลเพราะเธอมักจะรู้สึกผิดหวังในรูปร่างหน้าตาและความประพฤติของเขาอยู่เสมอ

2

ในวัยชรา นั้น คุณปู่ได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ของท่านให้หมดไปกับ
หมอนาโอะมิชิคนนี้อย่างเบิกบานสำราญใจ แต่ถึงแม้ว่าสุขภาพของ
ท่านยังดีอยู่พอใช้ก็ตาม เมื่อคาเอะอายุได้สิบแปดปี จู่ ๆ ท่านก็เป็นลม
และสิ้นชีวิตไปอย่างเงียบ ๆ โดยไม่มีอะไรเตือนล่วงหน้าหรือเจ็บปวด
อะไรเลย ตอนปู่หมดสติไปนั้น ครอบครัวอิโมเสะได้เชิญหมอประจำ
ครอบครัวมา แทนที่จะเชิญหมอนาโอะมิชิมา แต่เมื่อหมอมาถึง คุณ
ปู่ก็จากไปแล้ว ตอนนั้นเป็นเวลาที่เขาจึเฮอิได้รับการดูแลกิจการบ้าน
เรือนมากกว่าสิบปีแล้ว ดังนั้น การที่คุณปู่มาสิ้นชีพลงเช่นนี้จึงมิได้เป็น
เหตุให้ครอบครัวต้องยุ่งยากแต่ประการใด และการที่ท่านจากไป
อย่างสงบเช่นนี้ก็กลายเป็นเรื่องที่มีผู้พูดถึงกันอยู่มากในหมู่บ้าน
เนื่องจากคุณปู่เคยเป็นหัวหน้าหมู่บ้านที่มีอำนาจมากมาก่อน
งานศพของท่านจึงถูกจัดขึ้นอย่างหรูหราเอิกเกริก เริ่มต้นตั้งแต่ตอนที่
ท่านหมดลมหายใจไปเลยทีเดียว ทุกคนในเขตเมืองนาเตต่างก็มาแสดง

ความเคารพพ ผู้คนเข้าแถวยาวอยู่นอกบ้านอิโมเสเพื่อเผาศพเครื่องหอมและแสดงความสักการะศพของท่าน สมาชิกในครอบครัวก็ต้องคอยต้อนรับผู้มาแสดงความเสียใจทั้งหมดเหล่านี้จนไม่มีเวลาที่จะหมกมุ่นกับความเศร้าโศกของตัวเองได้ ที่จริงนั้นเมื่อมีเพื่อนสนิทมิตรสหายและญาติพี่น้องมาอัดแออยู่ในบ้านเช่นนี้ บรรยากาศจึงยากที่จะโศกสลดได้ แนนอนในวัยสิบแปดเช่นนี้ คาเอะสามารถรู้สึกถึงความสำคัญของโอกาสนั้นได้เป็นอย่างดี แต่บางทีอาจเป็นเพราะคุณปู่สิ้นชีวิตไปอย่างรวดเร็วโดยปราศจากความทุกข์ทรมานแต่อย่างใด เธอจึงมีวุ่นอยู่กับเหตุการณ์ปัจจุบันเหมือนกับคนอื่น ๆ ในครอบครัวของเธอ กว่าจะมีเวลานึกโศกเศร้าถึงท่านได้ก็กินเวลาอยู่พอสมควร

สำหรับการปรากฏตัวในที่สาธารณะของคาเอะนี้ พ่อแม่ของเธอได้เอาใจใส่เป็นพิเศษที่จะดูแลให้เธอเกล้าผมอย่างเหมาะสมและสวมกิโมโนผ้าแพรสีดำให้เหมาะกับกาลเทศะ หลังจากนั้นก็ได้กะทันไ้วัวว่า คาเอะจะต้องเดินตามแม่ของเธอไปต้อนรับแขกหรือของครอบครัวและพวกชาวบ้านด้วย นั่นเป็นเวลาที่เธอได้เห็นไอซูกิเป็นครั้งที่สอง นาโอะมิซึนั้นได้มาอยู่เผาศพตั้งแต่วันก่อนแล้วและได้ค้างคืนอยู่ในบ้านอิโมเส คิมเหล่ายู่ตลอดคืน ไอซูกิสวมกิโมโนผ้าไหมทอดด้วยมือที่เหมาะสมกับโอกาส ในมือถือลูกประคำสีแดงสำหรับสวดมนตร์ ยืนปะปนอยู่ในหมู่ผู้ที่มาแสดงความเสียใจ สำหรับคาเอะนั้น หล่อนดูจุจดังเจ้าแม่กวนอิมและพระโพธิสัตว์ผู้มีรัศมีสีฟ้าวงอยู่รอบเศียรที่เดียว สายตาของคาเอะจ้องจับอยู่ที่หล่อนคนเดียวโดยไม่อาจเบนไปที่อื่นได้

คนอื่น ๆ ต่างก็จ้องดูหล่อนเหมือนกันเนื่องจากไอซูกิไม่มีใครจะได้มาร่วมงานในที่สาธารณะเลย การที่หล่อนมาปรากฏตัวในวันนั้น

จึงทำให้คนเหล่านั้นนึกไปถึงอดีตของหล่อน และการที่หล่อนยังสาว
อยู่ทั้ง ๆ ที่มีลูกตั้งเจ็ดคนแล้วนั้นก็ทำให้พวกเขาทั้งในตัวหล่อนมากขึ้น
โดยทั่วไปแล้วผู้หญิงในวัยสี่สิบกว่ามักจะซบเซาโหลเหลวจากการ
คลอดบุตรและการทำงานหนักมาเป็นปี ๆ แต่ไอซูกิกลับดูสาวกว่า
อายุจริงอย่างน้อยก็สิบปีและดูงามสดช้อยอยู่ในเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์
ฉะนั้นคนที่เห็นรัศมีรอบศีรษะไอซูกิจึงอาจไม่ใช่มีคาเอะเท่านั้น

แล้วไอซูกิเล่าจะรู้สึกถึงสายตาต่าง ๆ ที่ตรึงอยู่ที่ตัวหล่อนบ้าง
หรือเปล่า? ไม่ต้องสงสัยเลย ความนิยมยกย่องและสนใจของคนอื่น ๆ
ย่อมเป็นประโยชน์ต่อความเยาว์วัยและความสวยงามของหล่อนแน่ ๆ
ถึงแม้ว่าศีรษะของหล่อนจะก้มลงอย่างนอบน้อมถ่อมตนก็ตามที่
แต่หลังก็ยังยืตตรง ดูเหมือนหล่อนจะรู้สึกตัวอย่างเต็มที่ถึงทุกคนที่
อยู่รอบตัวหล่อน อย่างไรก็ดี คาเอะผู้บริสุทธิ์ไร้เดียงสาก็ไม่อาจ
จับร่องรอยแห่งมารยาสาไถยอันใดได้ เธอยืนตกตะลึงกับความงามของ
หล่อนในวันนี้ซึ่งดูสวยกว่าที่เธอเคยเห็นเสียอีก

พวกชาวบ้านธรรมดา ๆ นั้นไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในตัว
บ้านจึงพากันสวดมนตร์กันอยู่หน้าแท่นบูชาซึ่งตั้งอยู่ที่มุมหนึ่งในสวน
ห่างจากหีบศพซึ่งอยู่ในบ้าน ในฐานะที่เป็นเพื่อนคนโปรดของผู้ตาย
นาโอะมิซึจึงได้รับเชิญเข้าไปในบ้านโดยไม่มีภรรยาติดตามไปด้วย
ซึ่งก็ดูเหมาะกับโอกาสนี้อยู่เหมือนกัน นอกจากนั้น ถึงแม้ว่าจะเป็น
การสมควรที่จะเชิญไอซูกิเข้าไปด้วย คาเอะก็ไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะ
เธอกลัวแต่ยืนอยู่ในสวนราวกับถูกสะกดจิตเมื่อไอซูกิเดินแถวผ่านเธอไป

บางทีกิโมโนที่ไอซูกิสวมอยู่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของสินสอด
ของหล่อนเองก็ได้จึงได้ดูดีกว่าเครื่องแต่งกายของพวกชาวนาที่เข้านา
ทำและของชาวบ้านคนอื่น ๆ มากนัก มันทำด้วยผ้าไหมทอมือ เนื้อ

หยาบ ๆ เหมาะกับฐานะของหล่อน เนื่องจากครอบครัวฮานาโอกะนั้น มีฐานะทางสังคมดีกว่าครอบครัวมัตสึโมโตะ พ่อแม่ของโอซูกิจึงมิได้จัดหากิโมโนแบบทางการที่ทำด้วยผ้าไหมเนื้อนุ่มเป็นมันให้หล่อน โดยคิดอย่างรอบคอบว่าหล่อนคงไม่มีโอกาสได้สวม อย่างไรก็ตามกิโมโนที่หล่อนสวมอยู่นี้ก็มีสีดำสดใสเป็นมันวาว ที่คอด้านหลังหลวมเล็กน้อย ในแบบที่งามสง่า ส่วนคอตรงด้านหน้าตัดเป็นรูปตัววีอย่างประณีต บรรจงและมีผ้าแพรรัดเอวแน่น โอซูกิจึงเข้าไปใกล้แทนบุชชิลแล้วโค้งกายลงต่ำ เผยให้เห็นริบบิ้นสีเขียวที่รัดไว้รอบมวยผม คาเอะมองดูหล่อนหยิบเครื่องหอมขึ้นมาในขณะที่นิ้วอันเรียงงามลูปคล้ำลูกประคำ อยู่เบา ๆ เด็กสาวอดไม่ได้ที่จะคิดว่าอันคนสวยนั้นย่อมเกิดมาสวยไปหมดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าเลยทีเดียว เธอยังคิดด้วยว่า ความงามซดซ้อยของโอซูกินั้นก็คือเครื่องหมายแสดงถึงสติปัญญาอันยอดเยี่ยมของหล่อนด้วย โอซูกิจึงคำนับไปทางทิศที่ตั่งอยู่ในตัวบ้านใหญ่ เป็นการแสดงความเคารพแก่คุณปู่แล้วก็โน้มศีรษะให้แก่สมาชิกในครอบครัวอิโมเสะแต่ละคนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นอย่างเงียบ ๆ ส่วนคาเอะยืนอยู่ห่างจากญาติ ๆ ของเธอจึงมิได้คาดหวังว่าโอซูกิจึงจะสังเกตเห็นเธอได้ แต่เมื่อโอซูกิจึงหันมาทางเธอด้วยใบหน้าทีโศกสลดไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ คาเอะก็รู้สึกราวกับว่ามีปลายดาบชี้มาที่หน้าผากเธอ โอซูกิจึงคำนับเธอโดยไม่ทันสังเกตความรู้สึกของเธอเลยแล้วก็เดินไปทางประตูรั้วบ้าน ในขณะที่หล่อนหายลับไปจากสายตา นั้น ตะเข็บตรงกลางของกิโมโนตรงส่วนล่างของผ้าคาดเอวของหล่อนก็ยังเป็นเส้นตรงแน่วอยู่

3

หลังจากงานปลงศพมาได้สามปี ในระหว่างปลายฤดูใบไม้ผลิ โอซุกิได้มาปรากฏตัวขึ้นอีกที่บ้านของครอบครัวอิโมเสะ ซาจิเฮอิพา หล่อนเข้าไปในห้องทำงานของเขาซึ่งตั้งอยู่ห่างจากส่วนอื่น ๆ ของบ้าน เพื่อว่าเขาจะได้มีที่ทำงานเกี่ยวกับกิจการของชุมชนได้เป็นส่วนสัดส่วนตัว แต่เนื่องจากบริเวณนั้นเป็นเขตที่จำกัดไม่ให้พวกผู้หญิงและเด็ก ๆ เข้ามา คาเอะจึงไม่สามารถค้นพบความมุ่งหมายในการมาเยือนของโอซุกิจากสาวใช้คนใดได้ เธอนี้กอยากให้ตามิอยู่บ้านจะได้เล่าให้เธอฟัง แต่พี่เลี้ยงผู้นั้นได้ออกไปซื้อไหมพรมให้คาเอะ ยังไม่กลับ คาเอะทำงานเย็บปักถักร้อยของเธอต่อไปอย่างมีความอยากรู้อยากเห็น อยู่ในใจแต่ก็ไม่สอดรู้สอดเห็นจนเกินไป ไม่เคยนึกฝันเลยว่าการสนทนา ระหว่างโอซุกิกับบิดาของเธอจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเธอเอง อย่างไรก็ตาม ใดเธอก็ได้จดจำไว้ในใจว่าจะต้องถามจากบิดาในภายหลังให้ได้

อิมโละ ซาจิเฮอิ คิดไม่ออกว่าโอชูกิมาทำไม เขาเชิญหล่อนให้เข้ามาก็เพราะตอนนั้นเขายังไม่มีงานยุ่ง เขาเริ่มต้นการสนทนาขึ้นด้วยเสียงที่นุ่มนวลโดยไม่ชักช้า ทั้ง ๆ ที่เวลาผ่านไปสามปีแล้ว แต่ความทรงจำถึงบิดาของเขาก็ทำให้เขาหวนคิดถึงความหลังมากเสียจนกระทั่งเขาออกจะทำตัวอย่างเมตตาต่อผู้ที่เคยสนิทสนมกับพ่อเฒ่าผู้นั้น ถึงแม้ว่าตัวเขาเองจะเห็นว่าหมอสานาโอกะ นาโอะมิชิ จะมีประโยชน์ต่อเขาเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็ตาม

“คุณหมอสานาโอกะสบายดีหรือครับ?” เขาถามขึ้นอย่างสุภาพ

“สามีของดิฉันระลึกถึงคุณพ่อของท่านมากเหลือเกินเจ้าคะ ดูเหมือนตั้งแต่ท่านถึงแก่กรรมไป เขาจะแก่ลงไปมากทีเดียว วันนี้ดิฉันมาที่นี่แทนเขานะเจ้าคะ”

“เป็นความกรุณาครับ ไหนบอกผมมาสิครับว่าผมจะช่วยอะไรได้บ้าง?”

“ดิฉันมาขอบุตรสาวของท่านให้แต่งงานกับชิน-ลูกชายของดิฉันเจ้าคะ”

ซาจิเฮอิตกตะลึง แลละโอชูกิกังไม่ได้พูดเล่น ครอบครัวอิมโละปัจจุบันนี้ซึ่งได้รับรายได้ประจำปีจำนวนมหาศาลคือมากกว่าร้อยยี่สิบโกกุ² ในฐานะที่เป็นผู้รักษากฎหมาย ผู้เก็บภาษีอากร และผู้พิพากษา เป็นตระกูลที่สามารถย่นรอยเชื้อสายวงศ์วานขึ้นไปได้จนถึงตระกูลที่มีชื่อเสียง ที่มีปราสาทอยู่ที่ทานิชิโรในเมืองนิวดานิอันเป็นปราสาทที่สวยงามน่ารักตั้งอยู่ในหุบเขา และแม้กระทั่งสืบเชื้อสายขึ้น

²โกกุ เป็นจำนวนข้าวสาร 1 โกกุสามารถเลี้ยงคนหนึ่งคนได้ในเวลาหนึ่งปี (บรรณาธิการ)

ไปอีกก็จะถึงวงศ์อิมเบะ ตระกูลอิโมเสะดูแลอาณาเขตที่ดินตั้งแต่โกโจ ซึ่งเป็นสะพาน 5 ไปจนถึงปากแม่น้ำคิโนกาว่าซึ่งรวมเอาที่พักสำหรับตัวเจ้าผู้ครองนครในระบบศักดินาของท้องถิ่นนั้นเมื่อท่านต้องเดินทางซึ่งตั้งเด่นอยู่ในที่ดินผืนใหญ่นั้นด้วย ช่างเป็นเรื่องเหลวไหลอะไร เช่นนี้ที่ผู้หญิงคนนี้จะมาขอให้เขา-อิโมเสะ ซาจิเฮอิ ผู้มาจากตระกูลที่มีชื่อเสียง-ตกลงที่จัดการแต่งงานลูกสาวของเขากับลูกชายของครอบครัวหมอลง ๆ คนหนึ่งอย่างนี้นะ! เมื่อเผยอยิ้มอย่างกระดาก ๆ ซึ่งหมายถึงความเป็นไปไม่ได้ในการที่จะจัดคู่ดังนั้นแล้ว ซาจิเฮอิก็ตอบว่า “คำขอร้องของคุณนายนะ ผมออกจะไม่ได้คาดคิดไว้เลยครับ”

แต่โอซูกิซึ่งควบคุมตัวให้สงบอย่างเต็มที่ก็ได้อธิบายต่อไปด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องกระฉับกระเฉงว่า ทำไมครอบครัวฮานาโอกะจึงต้องการได้คาเอะ และซาจิเฮอิผู้ทั้ง ๆ ที่ไม่เต็มใจจะฟังก็ไม่อาจทำใจแข็งไม่ยอมฟังคำบรรยายถึงคุณวุฒิสำหรับภรรยาของหมอลที่หล่อนกล่าวฉอด ๆ อยู่ นั่นได้

“ความต้องการข้อแรกก็คือสุขภาพที่ดี สิ่งจำเป็นข้ออื่น ๆ ก็คือความกล้าหาญ จิตใจเข้มแข็ง และความเข้าใจในลักษณะของอาชีพแพทย์ ถึงแม้ว่าฝ่ายหญิงอาจจะไม่รู้จักรากการจับชีพจรก็ตาม ท่านเองก็คงทราบดีแล้วนะเจ้าคะว่าหมอนะต้องตามตัวได้ทั้งกลางวันกลางคืนเลยทีเดียว เพราะความป่วยไข้เนี่ยมันไม่เลือกเวลานี้เจ้าคะ ถ้าหมอลเกิดถูกตามตัวไปข้างนอก ภรรยาของเขาก็จะต้องจัดการดูแลงานในระหว่างนั้นได้ ตัวอย่างเช่น ถ้าเกิดมีคนไข้เจ็บหนักหรือบาดเจ็บกะทันหันมาหา หล่อนก็ต้องจัดการปฐมพยาบาลได้ ผู้หญิงที่มีความมั่นใจมีความสามารถนะย่อมไม่ตื่นตกใจเมื่อแลเห็นเลือดหรือความเจ็บป่วย

หนัก ๆ แต่หล่อนจะจัดการล้างแผลและอะไรทำนองนั้นแทน.....”

ไอชูกิพูดอย่างแทบจะไม่หายใจหายคอ

“ที่นี้ลองคิดถึงลูกสาวชาวไร่ชาวนานะเจ้าคะ ผู้หญิงสาว ๆ ที่เคยใช้เวลามากมายไปในการขุดดินปลูกต้นไม้ซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่อย่างนั้นจะสามารถทำหน้าที่ของภรรยาหม้อได้หรือเจ้าคะ? ดิฉันยอมรับเจ้าคะว่า บางครั้งผู้หญิงก็สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้หลังจากแต่งงาน แต่ดิฉันคิดว่าถ้าหล่อนไม่มีการศึกษาเอาเสียเลยไม่ว่าอะไรมันก็จะมีความคาดหมายที่ไม่มีความหวังเอาเสียเลย ลูกสาวพ่อค้าก็เป็นภรรยาที่เหมาะสมไม่ได้เหมือนกัน เพราะไม่ควรจะมีสมาชิกคนใด ๆ ในครอบครัวของหม้อที่จะถูกเร้ากระตุ้นด้วยความคิดที่จะหาผลกำไร ถ้าเช่นนั้นแล้วพวกคนไข้ที่ไม่มีเงินจ่ายค่าหม้อจะทำไมกันเจ้าคะ? ท่านก็ทราบดีแล้วว่าเจ้าคะว่าโรคภัยไข้เจ็บนั้นมันไม่ยกเว้นหรือกว่าเราจะรวยหรือจน ดิฉันแน่ใจว่าท่านคงเห็นด้วยนะคะว่าถ้าผู้หญิงในบ้านยุ่งอยู่แต่เรื่องเงินมากนักละก็ หล่อนก็จะนำเอาเงาร้ายมาสู่สามีที่ได้รับการคล้อยใจในทางที่ดีเป็นแน่”

ผลจากคำพูดอันยืดยาวนี้มีมืออย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนซาจิเฮอิจะจิ้งจังไปหมด

“ส่วนลูกสาวของพวกเจ้าของโรงงานละ ท่านลองดูซิเจ้าคะว่าเจ้าหล่อนได้รับการฝึกฝนมาทำนองไหน ดิฉันเชื่อว่าหล่อนคุ้นเคยกับการแลเห็นว่าผู้คนก็คือสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาด้วยมือ เพราะฉะนั้นจึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่หล่อนจะต้องปฏิบัติต่อพวกลูกศิษย์และผู้ช่วยของหม้อเหมือนกับว่าคนเหล่านั้นเป็นเพียงสิ่งของเท่านั้น หรือมิฉะนั้นหล่อนก็ชอบที่จะพยายามประจบประแจงเพื่อจะได้งานมาแบบธุรกิจ.....แน่ละเจ้าคะ เราก็แลเห็นจากประจักษ์พยานกันอยู่ชัด ๆ แล้ว ว่าลูกสาวของ

ชาวไร่ชาวนา พ่อค้า และเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมนะไม่มีคุณวุฒิพอที่จะเป็นภรรยาของหมอได้”

คำพูดที่เยอหยิ่งอย่างร้ายกาจเช่นนี้คงจะทำให้แม้แต่คนที่สุภาพอ่อนโยนก็ต้องเคือง แนนอนถ้าหากว่านาโอะมิชิเป็นผู้แสดงความคิดเช่นนั้นเขาก็คงจะถูกสั่งให้หนึ่งเจียบทันทีและถูกไล่ออกไปเสียแล้ว แต่ความเปิดเผยของโอซูกิทำให้ซาจิเฮอิต้องมนตร์สะกด รวากับว่าหล่อนอ่านความคิดของเขาออก หล่อนจึงกล่าวต่อไปอย่างรีบร้อนอีกว่า-

“ดิฉันเรียนเรื่องนี้ให้ท่านทราบก็เพราะดิฉันทราบดีเจ้าค่ะว่าตัวดิฉันเองนะไม่ได้ทำหน้าที่ให้เหมาะสมเลย คุณเจ้าค่ะท่าน ดิฉันนะถูกเลี้ยงดูมาท่ามกลางพวกชาวไร่ ชาวนา พ่อค้าแล้วก็พวกช่างฝีมือสามัญของดิฉันร่ำเรียนวิธีการแบบตะวันตกมา แต่เขาก็ไม่ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นเท่าไร ดิฉันเกรงว่านั่นคงเป็นเพราะดิฉันไม่ใช่ภรรยาที่ดีสำหรับเขานัก ดิฉันได้พยายามมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ แต่ความตั้งใจอย่างแท้จริงนะมันก็ไม่ใช่อะไร ๆ ทุก ๆ อย่างนะเจ้าค่ะ เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้วอุมเบอิไปเที่ยวโตเพื่อจะไปฝึกฝนวิชาแพทย์ จะกลับมาในสามปีนี้เจ้าค่ะ ดิฉันรู้สึกว่าเป็นฐานะที่เป็นแม่ของเขานั้นดิฉันควรจะจัดหาภรรยาที่เหมาะสมให้เขา-ใครคนหนึ่งที่จะเป็นผู้ให้กำลังใจเขาให้เจริญรุ่งเรืองและกลายเป็นหมอดีได้ ดิฉันเป็นหนี้แก่ครอบครัวชานาโอกะในเรื่องนี้เป็นอย่างมากเนื่องจากว่าดิฉันไม่สามารถจะทำตัวให้สมกับที่พวกเขาคาดหวังได้”

และหล่อนก็ไม่ได้รอคำตอบของซาจิเฮอิอีก “เป็นธรรมดาอยู่เองเจ้าค่ะที่จะเอาตระกูลอิโมสะะที่มีเกียรติมาเทียบกับตระกูลของดิฉันเองย่อมไม่ได้ ดังนั้นดิฉันจึงทราบดีว่าท่านอาจจะคิดว่าข้อเสนอของดิฉัน

เป็นเรื่องน่าหัวเราะและคิดว่าดิฉันไ้มารยาท แต่ดิฉันขอรับไว้ให้ท่านกรุณาถามคาเอาะดูด้วยนะเจ้าคะว่าเธอชอบอะไรมากกว่าจริง ๆ ชีวิตที่ปลอดภัยมั่นคงและสงบสุขในครอบครัวที่เจริญรุ่งเรืองแล้วหรือว่าชีวิตที่จะเป็นไปอย่างที่เราฝัน บางทีเธออาจจะต้อนรับโอกาสที่จะได้สร้างปราสาทขึ้นมาจากกระท่อมก็ได้นะเจ้าคะ ดิฉันทราบว่าเธอได้รับการเลี้ยงดูมาตามจารีตประเพณีและสุขภาพของเธอก็ดีเลิศจากทุกแง่ทุกมุมดิฉันมั่นใจว่า เธอจะต้องเป็นภรรยาที่ดีสำหรับลูกชายของดิฉันเจ้าคะ”

ซาจิเฮอิผู้ทำตัวง่าย ๆ และมีขันติธรรมนั้นไม่ใช่คนชนิดที่จะแสดงความโมโหโทโสออกมาต่อหน้าผู้หญิงหรือเด็ก ๆ เพราะฉะนั้นเขาจึงอดทนต่อผู้หญิงก้าวร้าวคนนี้จนกระทั่งหล่นพุดจบ ที่เป็นไปดังนี้ไม่ใช่เพราะว่าเขารู้สึกกตัญญูต่อครอบครัวฮานาโอกะไปกว่าเพื่อแสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ในฐานะที่เป็นหัวหน้าหมู่บ้านดอก ในที่สุดเขาก็มีโอกาที่จะพุดบ้าง

“ผมต้องคิดดูก่อน เพราะคุณนายทำให้ผมประหลาดใจอย่างยิ่ง” แล้วเขาก็เดินไปส่งหล่อนที่ประตูพร้อมด้วยยิ้ม ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้มีความตั้งใจแม้แต่น้อยนิดที่จะพิจารณาข้อเสนอของโอซูกิเลย อันที่จริงนั้นเขาตัดสินใจที่จะปฏิเสธโดยจะส่งบริวารของเขาให้นำข่าวไปให้แก่ครอบครัวฮานาโอกะโดยทันที

ในเวลารับประทานอาหารคืนนั้นเมื่อเขาเล่าถึงการมาเยือนของโอซูกิให้ภรรยาฟังอย่างไม่ตั้งใจนั้น ซาจิเฮอิได้ใช้ถ้อยคำอุปมาอุปมัยถึงระฆังวัดที่ทำด้วยทองเหลืองกับโคมกระดาศเพื่อจะเน้นถึงความไม่เหมาะสมของคู่แต่งงานทั้งสอง เขายกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดเพื่อให้เป็นข้อสนทนาที่น่าสนใจในระหว่างเวลารับประทานอาหารเท่านั้น ไม่มี

อะไรมากไปกว่านั้นเนื่องจากว่าเขาไม่เคยมีแผนที่จะปรึกษาหารืออย่างจริงจังเลยในเรื่องการสู้ขอครั้งนี้ เขาพูดอย่างช้า ๆ ว่าฮานา-โอกะ นาโอะมิชิ คงจะได้เอาเชื้อโรคพุดมากและวทวนนี้ไปแพร่ให้เมียของเขาเป็นแน่ และตอนนี้ฝ่ายที่ติดโรคกลับเป็นโรคหนักกว่าเสียอีก เขาคิดว่าบางทีโอซูกิคงจะสติไขว้เขวไปนิดหน่อยเพราะเผ่าคิดถึงแต่เรื่องการแต่งงานในอนาคตของลูกชาย ภรรยาของเขาก็พังโดยมิได้เอื่อยอะไรออกมา ซาจิเฮอิจึงคิดว่าเรื่องนั้นจบไปแล้ว

ในคืนนั้นองคาเอะก็ได้รู้ถึงความประสงค์ของโอซูกิ เพราะสาวใช้คนที่ยกอาหารไปเสิร์ฟนั้น มาบอกตามิและตามิก็มาบอกคาเอะอีกต่อหนึ่ง คาเอะเต็มไปด้วยความปลาบปลื้มปิติ เนื่องจากว่าเธอไม่เคยได้ประสบกับเรื่องอะไรที่น่าตื่นตานั้นเลย เธอเริ่มนึกสงสัยขึ้นมาทันทีว่าโอซูกิคิดถึงเธอขึ้นมาเป็นครั้งแรกตอนไหนและทำไมจึงยอมรับเธอ แล้วตามิก็รายงานให้เธอรู้ว่าซาจิเฮอิไม่สนใจกับครอบครัวฮานาโอกะเลย ซึ่งทำให้แก้มของคาเอะก็ขาวซีดลงทันที เธอนอนไม่หลับไปทั้งคืน

ผู้ที่ห่วงวายเป็นมากกว่านั้นก็คือซาจิเฮอิในเมื่อภรรยาของเขาเปิดฉากพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นใหม่ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น นางเริ่มต้นโดยเห็นพ้องด้วยว่านาโอะมิชินั้นคงจะไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวใหญ่ ๆ ไว้ในกระท่อมหลังเล็ก ๆ ของเขาได้ และกล่าวว่าครอบครัวฮานาโอกะนั้นยากจนเสียจริง ๆ เพราะนางสังเกตเห็นว่านาโอะมิชินั้นมีลูกศิษย์มาช่วยทำงานกับเขาเพียงคนเดียวและมีสาวใช้ช่วยทำงานบ้านอีกคนหนึ่งเท่านั้น แต่แล้วนางก็ชี้ให้เห็นว่าทั้ง ๆ ที่ตระกูลฮานาโอกะได้ย้ายมาอยู่ที่เมืองคิซึนี่มาหลายชั่วรุ่นแล้วก็ตามแต่ก็ยังไม่มีการยอมรับจนกระทั่งนาโอะมิชิแต่งงานกับโอซูกิ หลังจากนั้นเท่านั้นที่พวกเขาได้ขยาย

การติดต่อด้านสังคมออกไป อาจจะด้วยความช่วยเหลือของตระกูลมัตสึโมโตะก็ได้ เหตุผลรี ก็ตัวนาโอะมิชิเองนั้นก็เพิ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามาในบ้านของครอบครัวโอโมะสะจากหลังจากที่เขาแต่งงานแล้วนี่เองนี่นา

แล้วการสนทนานั้นก็ร้อนแรงยิ่งขึ้น “ผู้คนน่าจะมักจะพูดกันถึงความเฉลียวฉลาดของไอซุกิ” นางกล่าวต่อไป “ไม่มีเหตุผลหรือกริจะที่จะสันนิษฐานเอาว่าความสำเร็จของฮานาโอกะนะในระยะหลัง ๆ นี้เป็นเพราะไอซุกิ? นอกจากนั้น(นางเลือกใช้คำพูดแต่ละคำอย่างรอบคอบ) ก็ยังไม่มีการสู้ขอรายไหนที่แข็งแกร่งเหมือนรายนี้เลย ท่านว่าฉันพูดถูกไหมคะ? ไอซุกินะอาจจะบังอาจจนเกินไปก็จริงแต่ความจริงมีอยู่ว่าลูกสาวของเราก็ได้มีความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นผู้หญิงที่ครอบครัวฮานาโอกะต้องการจริง ๆ”

ความห่วงใยของภรรยาที่ไม่เคยแลเห็นมาแต่ก่อนทำให้ซาจิเฮอิต้องคิดถึงเรื่องนี้ใหม่ ในขณะที่เขาไคร่ครวญถึงสถานการณ์นี้อยู่ เขาก็เกิดความคิดขึ้นมาหลายอย่าง ประการแรกเขาต้องยอมรับกับตัวเองว่า การที่เขาจะจัดการให้บุตรสาวคนเดียวของเขามีเหย้ามีเรือนไปนั้นมันไม่ใช่ของง่าย ๆ เลย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นความจริงด้วยว่าคาเอะนั้นผ่านพ้นวัยสาวน้อยไปแล้วและเขาเองก็ได้เคยปฏิเสธการสู้ขอรายอื่นมาหลายรายแล้ว เพราะไม่มีรายไหนน่าพอใจนัก เรื่องที่ลำบากกว่านั้นที่เขาจะต้องเผชิญก็คือ ปัญหาในเรื่องตำแหน่งอันพิเศษของคาเอะในฐานะที่เป็นลูกสาวเจ้าของบ้านที่เจ้าผู้ครองนครคิซึมาพักอยู่ เขานึกสงสัยว่ามันจะเป็นการดีต่ออนาคตของเธอหรือไม่ บางทีนี่เองอาจจะเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักซึ่งทำให้ภรรยาของเขาตัดสินใจที่จะรับพิจารณาครอบครัวฮานาโอกะอย่างจริงจังก็ได้ ก่อน

หน้านี้ซาจิเฮอิไม่เคยไปคิดถึงความหมายอันละเอียดอ่อนของ “ลูกสาวของเจ้าบ้าน” ที่มีต่อสมาชิกของชุมชนนั้น แน่ละ ใคร ๆ ก็รู้ว่าคาเอะนั้นเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีเกียรติซึ่งเคยเป็นเจ้าภาพให้การต้อนรับเจ้าผู้ครองนคร แต่ก็ยังไม่มีใครรู้แน่นอนว่าเธอเคยหลับนอนกับท่านมาบ้างหรือเปล่า การได้หลับนอนกับเจ้าผู้ครองนครนั้นถือว่าเป็นการได้รับความโปรดปรานมากกว่าถือว่าเป็นเรื่องที่เสื่อมเสียเกียรติหรอกในสมัยโตกุกาวา เช่น ถ้าหากว่าจะมีคนที่เด่นและมีอำนาจมากที่สุดในเมืองคิซิว ซึ่งถ้าดีกว่านั้นอาจเป็นญาติของโชกุนโตกุกาวาผู้เป็นเจ้าครองประเทศญี่ปุ่นทั้งหมด.....บังเอิญเกิดความพึงพอใจในบุตรสาวของเจ้าบ้านของท่านในเวลารับประทานอาหาร มันก็จะเป็นเกียรติที่จะได้รับใช้ท่านในภายหลังอีกด้วย อย่างไรก็ตาม สมมุติว่าท่านจะไม่ได้ขอร้องให้คาเอะให้ความสำคัญแก่ท่านก็เถอะ ก็ไม่ใช่เพราะว่าคาเอะนั้นเป็นคนเรียบร้อย ๆ เกินไปหรอกรี? และในกรณีนั้นเธอจะมีความภาคภูมิใจในความเป็นสาวบริสุทธิ์ของเธอเองได้อย่างไร? ซาจิเฮอิรู้ว่าทั้ง ๆ ที่เขาเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวง แต่เขาก็ไม่สามารถที่จะป้องกันไม่ให้มีข่าวลือมากระทบบุตรสาวของเขาได้ หรือถ้าเจ้านายต้องการจะ “ให้เกียรติ” เธอ มันก็จะเป็นแต่เพียงเกมกีฬาเบา ๆ ในยามค่านั้น เธอจะไม่มีวันได้เป็นแม่แต่ภรรยาของพ่อของคุณในตอนที่เธอแต่งงานแล้ว ในระหว่างนี้เธอก็ยังอยู่กับพ่อแม่มาจนอายุยี่สิบสองปีโดยไม่มีใครมาสู่ขออีกเลย

อิโมเตะ ซาจิเฮอิ กอดอกครุ่นคิดอย่างหนัก เขาไม่สามารถจะพบหนทางแก้ปัญหาได้เลย ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพราะว่า เขาจะเห็นด้วยกับทัศนคติของโอซูกิ แต่เป็นเพราะเขาเห็นว่าสถานการณ์ของหมอนั้นถึงจะไม่ได้อยู่ในชนชั้นทั้งสี่ของสังคมคือซามูไร ชาวไร่ชาวนา ช่างฝีมือ

และพ่อค้าวานิชก็ตาม สถานภาพของหมอนั้นก็ไม่ควรจะมีหมองไป
 เนื่องด้วยคนพวกนี้ได้รับการศึกษามาดีและได้รับใช้สังคมอย่างเป็น
 ประโยชน์ด้วย ยิ่งกว่านั้นยังมีหมอไม่น้อยที่เป็นลูกชายคนที่สองหรือ
 คนที่สามของครอบครัวที่มั่งคั่งซึ่งมักจะหาเลี้ยงชีพโดยการเก็บค่าเช่า
 จากชาวไร่ชาวนาผู้เช่าที่ดินทำกินแต่ทำงานแพทย์เป็นงานพิเศษเพื่อ
 หาความสำเร็จใส่ตนเท่านั้นอีกด้วย เขาจำได้ว่านาโอะมิชิมักจะโอ้อวด
 ว่าตระกูลของตนนั้นสามารถนับย้อนขึ้นไปได้จนถึงตระกูลคุสุโนกิอันมี
 ชื่อเสียงแห่งศตวรรษที่สิบสี่ทีเดียว แต่ตระกูลฮานาโอกะแห่งเมืองนาเต
 นั้น ตอนแรกเป็นแต่เพียงชาวไร่ชาวนาผู้ต่ำต้อยซึ่งยังไม่ได้ทำงาน
 ด้านหมอเป็นงานพิเศษมาจนกระทั่งสมัยหลังมากแล้ว พ่อของนาโอะ-
 มิชินั้นเป็นคนแรกที่มีอาชีพหมอเป็นล่ำเป็นสัน แต่กระนั้นตระกูลนี้ก็
 ยังต่ำต้อยกว่าตระกูลอิโมะซะเป็นอันมากจนเกินกว่าที่จะมาขอบุตร
 สาวของเขาไปครอง

ในที่สุดเขาก็พูดกับภรรยาว่า “เธออาจจะพูดถูกในเรื่องโอชูกิ
 แต่ตัวนาโอะมิชินั้นยังเป็นปัญหาอยู่ ฉันยังจำได้ว่าเขาตกลงกับครอบครัวมัตสึโมโตะอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องเจ้าสาวของเขา เขาฉวยโอกาส
 เอาประโยชน์จากลูกสาวของบ้านนั้นซึ่งเผชิญกำลังป่วยอยู่ พนันได้
 เลยว่านาโอะมิชินี้แหละ เป็นคนกระตุ้นให้โอชูกิมาที่นี่ บางทีอาจจะ
 เป็นธรรมเนียมของพวกฮานาโอกะกระมังที่จะหาเมียจากตระกูลที่รุ่ง-
 เรืองร่ำรวย ฮี ฉันเห็นจะไม่ตกลงด้วยละ”

ซาจิเฮิต้องประสบความลำบากใจมากมายในอันที่จะสลัด
 ความสงสัยของเขาทิ้ง แต่ภรรยาของเขาก็กังกรำต่อไป จากท่าทาง
 เด็ดเดี่ยวที่นางแสดงออกมานั้นเห็นได้ชัดว่านางก็ได้ไตร่ตรองถึงเรื่อง
 นี้มาอย่างหนักแล้วเหมือนกัน

“ทำไมไม่ขอให้พวกฮานาโอกะรับคาเอะไว้โดยไม่ต้องเอาเงินสินสอดล่ะคะ? เขาเล่ากันว่าโอซูกิไม่ได้ให้สินสอดเหมือนกัน บางทีครอบครัวมัตสึโมโตะอาจจะจัดหาแค่เสื้อผ้าให้หล่อนเท่านั้นแหละ ก็ดูบ้านเก่าแก่ของนาโอะมิชิซึคะ มันยิ่งขอมช่อไปกว่าเดิมเสียอีก!”

ตามิกิสอดเข้ามาก่อนที่จะซาจิเฮอิจะทันตอบ แกขอโทษที่แทรกเข้ามาแล้วก็พูดว่า “อิฉันทราบดีเจ้าคะว่ามันเป็นการอาจเอื้อม แต่อิฉินจะต้องเรียนให้ท่านทราบไว้ เมื่อคืนนี้อิฉินถามคุณคาเอะว่ามีเรื่องอะไร เพราะเธอดูอารมณ์ไม่ดีเลย เธอก็ไม่ยอมบอกเจ้าคะ แต่อิฉินคิดว่าเธอกระตือรือร้นอยากจะแต่งงานไปในครอบครัวฮานาโอกะนี่เจ้าคะ”

บิดามารดาประหลาดใจจึงถามตามิวว่า คาเอะรู้เรื่องการสู่ขอนี้ได้อย่างไร แม่พี่เลี้ยงก็ตอบอย่างไม่กระดากกระเดื่องว่า “กำแพงมีหูประตูมิดตานี้เจ้าคะท่าน”

“คาเอะนะรู้จักกับอุมเปอิหรือเปล่า? “ซาจิเฮอิผู้วิตกมากขึ้น เอ่ยถามขึ้น ถ้าลูกสาวของเขารักกับอุมเปอิ เขาก็คงไม่อาจให้อภัยต่อความล่าสนอนอย่างนั้นได้เป็นแน่

“เปล่าเลยคะ เธอไม่เคยเห็นผู้ชายคนนั้นเลย” ตามิตอบพลางสั้นห้วน “นายสาวของอิฉินนะหลงรักผู้หญิงคนสวยที่มาที่นี้เมื่อวานนี้ต่างหากเจ้าคะ ตอนนี้เอาแต่ร้องไห้ร้องห่ม.....อยากจะเป็นลูกสะใภ้ของหล่อนให้ได้ เมื่อคืนนี้ก็นอนไม่หลับแม้แต่ริบเดียวเจ้าคะ”

“แต่คาเอะไปรู้จักโอซูกิไต่ยังงัยกัน?”

“ผู้หญิงทุกคนแถวนี้รู้จักและนิยมชมชอบโอซูกิกันทั้งนั้นแหละเจ้าคะ ใคร ๆ ก็รู้จักดีว่าทั้ง ๆ ที่หล่อนมาจากครอบครัวที่ร่ำรวย หล่อนก็ไม่เคยปริปากบ่นถึงความยากจนของหล่อนในตอนนี้เลย เป็นเพราะหล่อนแท้ ๆ เจ้าคะที่ครอบครัวฮานาโอกะกลายเป็นที่ขอบพอ

ของผู้คนในแถบนี้ คุณหนูคาเอะนะะตื่นตื่นที่ไอซูกิต้องการตัวเธอ และเธอกลัวว่าเธอคงไม่มีความสุขถ้าไม่ได้แต่งงานกับอุมเปอิเจ้าคะ”

ถึงแม้ว่าการตีความของตามิอาจจะเกินจริงไปบ้างก็ตาม แต่แกก็จับแก่นแท้ของความรู้สึกของคาเอะได้อย่างแน่ชัด ซาจิเฮอิได้แต่งงานกัน และถึงกับโอนเอนกับเรื่องที่แม่พี่เลี้ยงเล่ามานี้ แต่กระนั้นสัญชาตญาณของความเป็นพ่อของเขาก็บอกเขาไม่ให้ยอมแยกจากลูกสาวในไม่ช้า เขาก็รู้สึกรำคาญภรรยา เห็นว่านางสมรู้ร่วมคิดกับสาวใช้

“ทำไมเธอถึงได้คิดว่าไอซูกิเป็นคนวิเศษวิโสกันนะ? เธอ निकอกใหม่ว่าผู้หญิงคนอื่นจะกล่าออกความคิดอย่างจัดจ้านยังงี้ได้?”

“บางทีหล่อนอาจจะหวังที่จะเลี้ยงจากความเข้าใจผิดใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นเพราะฐานะที่แตกต่างกันของเรากับของหล่อนก็ได้แหละคะ ก็คุณไม่ได้พูดหรือกรี๊ดว่าหล่อนสื่อให้เห็นยังงั้นจริง ๆ?”

“ไอซูกิพูดราวกับว่างานหมอนะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในโลกยังงั้นแหละ และนั่นดูออกจะเป็นลางร้ายสำหรับครอบครัวที่มีสุขภาพดีอย่างเราอยู่นา”

“แหม เวลาคนเจ็บไข้ขึ้นมาละก็ ก็ต้องขอบใจหมอกันทั้งนั้นแหละคะ แต่พอหายขึ้นมาก็กลับไปขอบใจพระเจ้าเสียมากกว่าจะขอบใจยาที่ช่วยรักษาให้หาย เรื่องลืมหอมเสียดาย ๆ นะไม่ต้องพูดกันละ!”

นับตั้งแต่ผู้เป็นปู่สิ้นชีวิตไป และทุกคนในบ้านอิโมเสะต่างก็แข็งแรงมีสุขภาพดีด้วยกันทั้งนั้น จึงอาจจะไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมที่จะเตือนความจำของซาจิเฮอิในเรื่องหมอ เมื่อคิดดังนี้แล้วก็จะเห็นว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่เขาจะคิดว่าข้อโต้เถียงของไอซูกิในเรื่องที่ว่าหมอมิบทบาทสำคัญที่สุดในสังคมนั้นออกจะเป็นคำพูดที่เกินจริงไป อย่างไรก็ตาม

ตามภรรยาของเขากียังยืนยั่นอยู่เรียกว่ายาเป็นของมีประโยชน์ เป็นสิ่งจำเป็นเมื่อเราเจ็บป่วยลงอย่างกะทันหันและอะไร ๆ ทำนองนั้น

การถกเถียงถึงเรื่องนี้ทำให้ซาจิเฮอียังไม่สบายใจมากขึ้นทุกที เขารู้สึกถึงความทุกข์ของภรรยาได้ในเสียงถอนใจที่นางเปล่งออกมาเป็นครั้งคราว และคิดว่านางคงจะต้องคิดถึงความลำบากยากแค้นที่นางต้องอดทนมาในระหว่างชีวิตแต่งงานของนางกับเขาขึ้นมาอีก นางได้ปรนนิบัติพ่อแม่ของสามีซึ่งเต็มไปด้วยความทะนงตัวในขนบธรรมเนียมและฐานะอย่างน่าอึดอัดมาเป็นเวลาเนิ่นนาน นางได้เคารพนับถือประเพณีโบราณของตระกูลโมเสและได้ประพฤติดังอย่างรักนวลสงวนตัวมาในทุกโอกาส เนื่องจากว่าได้มีแบบอย่างมาก่อนแล้วสำหรับความประพฤติทุกอย่างของนาง เมื่อสมัยที่นางมาอยู่ที่นี้ในตอนแรกในฐานะเจ้าสาวแต่งงานใหม่นั้น นางแทบจะหายใจในห้องเหล่านี้ซึ่งเต็มไปด้วยดวงวิญญาณอันมีดมนหดหู่แห่งอดีตกาลไม่ออกอยู่แล้ว แต่ในด้านหนึ่ง นางก็ได้มีชีวิตอยู่อย่างที่โอซูกิได้เคยพูดถึงมา---คือในครอบครัวที่มั่นคงและสงบซึ่งสร้างตัวขึ้นมาอย่างดีแล้ว

แต่นางก็หาได้ตระหนักถึงพฤติกรรมของนางเองที่ได้กดขี่ลูกสะใภ้ของนางในแบบเดียวกันไม่ ในขณะที่ต้องการให้ลูกสาวได้มีอิสรภาพมากขึ้น ถึงแม้ว่านางจะไม่เคยรู้จักครอบครัวฮานาโอกะมาเลย แต่มานางก็ตัดสินใจจากบุคลิกลักษณะของนาโอะมิชิและจากรู้สึกที่ได้เห็นบ้านเล็ก ๆ ของเขาว่า อย่างน้อยที่สุดคาเอะคงจะไม่ต้องรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ที่นั่น ดังนั้นผลจากอดีตของนางและจากความจริงที่ว่าความสุขของลูกสาวกำลังอยู่ในห้วเลี้ยวหัวต่อ ตอนนี้นางจึงกล้าแสดงตัวอย่างเด็ดเดี่ยวต่อหน้าสามีมากขึ้น

“สำหรับผู้ที่กำลังจะเป็นเจ้าบ่าวนั้น เป็นหัวแก้วหัวแหวนคุณหมอฮานาโอกะเชียวนะคะ แก่พูดถึงเขามาตั้งมากมายและหลายแง่หลายมุมแสดงว่าเขาจะกลายเป็นหมอที่ดี พ่อของเขานะอาจจะมีลักษณะที่น่าสงสัยบางอย่าง แต่คราวนี้คนสำคัญในเรื่องก็คือตัวลูกชายไม่ใช่ตัวพ่อนะคะคุณ”

“ฉันเคยได้ยินมาว่าเขาเป็นคนปัญญาอ่อน” ซาจิเฮอิผู้เป็นทุกข์ตัวตึงเสียง

“อ้อ ค่ะ ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกัน มีข่าวลือกันว่าครั้งหนึ่งเขาเจออะไรอย่างหนึ่งตกอยู่บนถนนที่พลอดผู้คน แล้วเขาก็รออยู่เกือบทั้งวันให้ใครมาอ้างตัวเป็นเจ้าของของมัน แล้วใคร ๆ ก็ยังพูดกันว่าเขาไม่เคยโผล่หน้าไปในงานฉลองอะไรเลยไม่ว่าใครจะเป็นคนเชิญมาก็ตาม และว่าเขาชอบไปปีนเขาเพื่อเก็บวัชพืชแทนที่จะเก็บไม้ฟืน”

“คนหนุ่ม ๆ ที่สติดีนั้นจะทำอะไรแปลก ๆ ยังงั้นไหมล่ะ? เธออยากจะยกคาเอะให้แก่คนโง่เง่าเท่าคุณนี่?”

“ข่าวลือนั้นมักจะเต็มไปด้วยคำสรรเสริญและคำด่าว่าเสมอ คุณก็ทราบแล้วนี่คะว่าหมอฮานาโอกะนะสอนลูกชายให้อ่านและเขียนได้จนมุมเปือไม่ต้องไปเข้าโรงเรียนในตำบล ถ้าฉันเราจะตัดสินความฉลาดของเขายังไงล่ะคะ? บางคนบอกว่าเขาอยู่ห่างไกลจากการเป็นคนโง่มากนัก..... เรียกได้ว่าปราดเปรื่องเอาที่เดียวแหละค่ะ?”

“ถึงยังงั้น เขาก็ต้องเป็นเด็กแปลก ๆ อยู่ดีล่ะ”

“ดิฉันเห็นว่าถ้าไม่มีไฟก็คงไม่มีวันหอรอกะ ข่าวลือทุกข่าวนะมีความจริงอยู่บ้างเสมอ”

“เธอพูดถูกอย่างเต็มที่ทีเดียว”

แต่นางก็ยังไม่ยอมแพ้ “ถ้าคุณเห็นด้วยว่าเขาเป็นคนโง่เง่าและ

ฉลาดเฉลียวในขณะเดียวกันละก็ บางทีเขาอาจจะกลายเป็นอัจฉริยบุคคล
ไปก็ได้นะคะ จำไว้นะคะว่าเรามีแม่ที่ฉลาดחנוอยู่ข้างหลัง”

ดูเหมือนซาจิเฮอิจิจะหาคำตอบไม่ได้อยู่ครู่หนึ่ง ในระหว่างนั้น
ภรรยาของเขาก็เลยฉวยโอกาสรวบรวมความคิดของนางออกมาดังนี้

“ดิฉันชอบการสู้ขอครั้งนี้ก็เพราะว่าคาเอะเป็นสิ่งที่ต้องการของผู้-
หญิงที่มีการตัดสินใจอะไร ๆ ที่ดีและมีสายตาเล็งเห็นการณ์ไกลเป็น
อย่างมากเท่านั้นแหละค่ะ”

ซาจิเฮอิจิไม่ต้องการฟังความคิดเห็นของนางอีกต่อไป ในที่สุด
เขาก็พูดราวกับจะท้าทายต่อนางที่มีความเอนเอียงไปทางชอบอกชอบ-
ใจครอบครัวฮานาโอกะ โดยยกเอาคำปฏิเสธรที่เขาารู้สึกว่าภรรยาของ
จะขัดขึ้นไม่ได้ขึ้นมาอ้าง และเริ่มพูดด้วยท่าทางที่ผ่อนคลายมากขึ้น

“เธอลองคิดดูซิว่ามันน่าฆ่าแค่ไหน โอซุกิเป็นคนบอกเองว่าคนที่
จะเป็นเจ้าบ่าวจะต้องไปอยู่เมืองเกียวโตตั้งสามปี เธอแน่ใจหรือว่าสาม
ปีนั้นจะไม่เกิดอะไรขึ้น ถึงเขาจะกลับมาในสามปีให้หลัง คาเอะเรา
อายุก็ปาเข้าไปถึงยี่สิบสี่แล้วนะ เธอนึกถึงเรื่องนี้บ้างหรือเปล่า”

ถ้าหากว่าอุมเบอิจิไม่ต้องไปอยู่ที่อื่นอย่างไม่มีกำหนด ซาจิเฮอิจิ
รู้ว่าพวกฮานาโอกะก็คงจะไม่ยอมส่งเจ้าสาวไปอยู่กับสามีของหล่อน
แน่ ๆ ในระหว่างเวลาที่ยังเหลืออยู่ เมื่อรู้ถึงความหวังโยที่ภรรยามีอยู่
ในเรื่องอายุของคาเอะและความปรารถนาของนางที่จะได้เห็นลูกสาวมี
เหย้ามีเรือนเสียในปีนั้น เขาจึงไม่ได้เอ่ยอะไรเป็นการคัดค้านต่อไปอีก
และเพื่อที่จะสรุปเรื่องที่ยุ่งยากอย่างไม่ได้คาดหมายนี้ให้จบลงเร็ว ๆ
เขาจึงได้เรียกตัวหัวหน้าหมู่บ้านฮิระยามะเข้ามาให้นำคำตอบเป็นทาง
การจากครอบครัวอิโมะซะไปมอบให้แก่ครอบครัวฮานาโอกะ

หัวหน้าหมู่บ้านอิระยามะมีท่าทางกระตือรือร้นราวกับว่าเขาจะต้องรับผิดชอบในความประพฤติดของไอซูกิ แล้วก็รีบเอาข้าวไปส่ง แต่ไอซูกิซึ่งไม่สะดุ้งสะเทือนก็ได้มอบจดหมายฉบับหนึ่งให้เขานำไปส่งให้ครอบครัวอิโมะสะทันที จดหมายนั้นมีใจความดังต่อไปนี้

ด้วยคำอนุญาตของท่าน เราอยากจะได้อะคาเอะมาอยู่ที่นี้ก่อนจะสิ้นปีนี้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจะเป็นการดีกว่าเพราะว่าเธอจะได้มีโอกาสได้คุ้นเคยกับชีวิตในบ้านของหมอเสียก่อนและเมื่ออมเป็กลับมา เธอจะยังสามารถต้อนรับเขาได้ในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว เรายินดีที่จะจัดทำพิธีแต่งงานไปก่อนและจะประกาศข่าวนี้ให้ชาวบ้านทราบให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมมันเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ครอบครัวอิโมะสะต้องยอมรับว่าไอซูกิเป็นคนฉลาด ยิ่งกว่านั้นในจดหมาย หล่อนได้รับเราที่จะให้คาเอะเข้าพิธีแต่งงานโดยไม่ต้องมีการตระเตรียมในเรื่องเงินสินสอดและเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวตามปกติ เนื่องจากว่าบ้านของครอบครัวฮานาโอกะเป็นบ้านเล็ก ๆ ดูราวกับว่าไอซูกิรู้ดีว่าซาจิเฮอิจิคิดอะไรอยู่ในใจ

ในที่สุดเรื่องยุ่งยากทั้งหลายแหล่ก็คลี่คลายไปได้ ส่วนมากเป็นเพราะความเด็ดเดี่ยวของคาเอะนั่นเอง จนมีการตกลงกันว่าครอบครัวอิโมะสะกับครอบครัวฮานาโอกะจะได้เป็นทองแผ่นเดียวกัน เพราะหลังจากที่รู้ว่าลูกสาวของเธอไม่ยอมกินไม่ยอมนอน ซาจิเฮอิจิก็ต้องเปลี่ยนท่าทีเสียใหม่จากเดิมที่ว่า จะไม่แยแสต่อไอซูกิไม่ว่าหล่อนจะพูดอะไรก็ตาม ส่วนคาเอะก็ไม่ไขว่คว้าตั้งใจจะอดอาหารประท้วงพ่อแม่ของเธอหรอก แต่เป็นเพราะว่าความตึงเครียดและความผิดหวังทั้งหลายเหล่านี้ทำให้ท้องไส้ของเธอไม่ยอมรับประทานอาหารไว้เท่านี้เอง แม้กระทั่งข้าวที่เธอชอบเป็นพิเศษ นอกจากท้องไม่ย่อยแล้ว เธอยังเจ็บที่

หน้าอกและนอนไม่หลับอีกด้วย ทั้งหมดนี้ทำให้ตามิรู้สึกเป็นกังวลอย่างยิ่ง

คืนหนึ่งคาเอะผืนเห็นทางเดินที่จุดไฟสว่างไสวคล้อออกต่อหน้าเธอ ที่ปลายทางนั้นมีโอซูกิยืนอยู่คล้ายกับเทพธิดาที่ประทับอยู่ตรงหน้าสรวงสวรรค์เต็มไปด้วยความตื่นตันขึ้นมาอย่างกะทันหันหลังจากเวลาหลายปีที่อยู่ภายใต้ชายคาอันเป็นที่พักพิงของบ้านอิโมะเสมา แต่ปรากฏว่าที่เห็นนั้นไม่มีจริงยั่งยืน ในช่วงครู่เดียวแสงสว่างนั้นก็ดับไปทางเดินเลื่อนหายไปและคาเอะพบตัวเองอยู่ในความมืดของห้องนอนของเธอเอง ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้พยายามที่จะหาความหมายอันลึกซึ้งของความฝันนี้ แต่ความทรงจำในเรื่องแสงที่สว่างไสวนั้นก็ทิ้งความทุกข์ใจไว้ให้เธอ คาเอะมิได้คิดไปไกลจนถึงกับจะตำหนิตีเดียบบิดามารดาเลยในการที่เธอต้องตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ แต่ก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเธอถึงกับช็อคทีเดียว

โอซูกินั้นถือว่าคาเอะมีสุขภาพที่น่าพึงพอใจ แต่ความฝ่ายฝอมของหล่อนก็นำความหนักใจมาสู่ทุก ๆ คน ส่วนความประพฤติแบบเด็ก ๆ และท่าทีซื่อ ๆ ของเธอนั้นเป็นผลมาจากชีวิตที่ถูกคุมครองอยู่ในบ้านอันมีระเบียบขมวดของชนชั้นซามูไรก็ได้ บัดนี้ถึงจะอยู่ในหัวเลี้ยวหัวต่ออันแรกของความเป็นผู้ใหญ่ คาเอะยังคงตกอยู่ใต้มนตร์ขลังของความงามของโอซูกิอยู่ดี ส่วนนอมเบิผู้ที่จะเป็นเจ้าบ่าวนั้น กลับไม่เคยเข้ามาอยู่ในความคิดนึกของเธอเลย

4

ในฤดูใบไม้ร่วงปี 1782 ครอบครัวอิโมเสสได้จัดงานออกเรือนอย่างใหญ่โตหรูหราให้แก่ลูกสาวของเขาผู้ซึ่งกำลังจะเดินทางไปแต่งงานตามประเพณีในท้องถิ่นนั้น หลังจากคาเอะสวมผ้าคลุมหน้าผ้าฝ้ายสีขาวและกิโมโนอันหรูหราของเจ้าสาวแล้ว ก็นั่งเสลี่ยงมีผู้หามไปยังตำบลอิระยามะโดยไม่มีคนในครอบครัวติดตามไปด้วย

เมื่อมาถึง เจ้าสาวผู้น่ารักก็เดินเข้าไปในบ้านคนเดียว ที่นั่นเธอได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากโอซูกิผู้กระตือรือร้นและแทบจะทนรอไม่ไหว นางจับมือเธอจูงเข้าไปในห้องใหญ่ ณ ที่นั้นมีเบาะนั่งพิเศษวางรอเธออยู่ พิธีแต่งงานซึ่งกำลังจะเริ่มขึ้นนี้จำต้องกระทำโดยไม่มีเจ้าบ่าวอยู่ด้วยเพราะเขาไปอยู่ที่เกียวโตมากกว่าครึ่งปีแล้ว (ชีวประวัติของฮานาโอกะ เซอิชิว ซึ่งได้ถูกรวบรวมขึ้นในภายหลังแสดงให้เห็นถึงความไม่ตรงกันของวันที่ที่เขาแต่งงานซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่า คงเกิดขึ้นจากสถานการณ์เช่นนี้) พิธีเช่นนี้ไม่ใช่เป็นของธรรมดา

มันเป็นสิ่งที่หายากจริง ๆ แต่เมื่อมันเกิดขึ้นก็มิได้ก่อให้เกิดคำวิพากษ์-วิจารณ์แต่อย่างใด และเนื่องจากเจ้าบ่าวตั้งใจแล้วว่า จะกลับมา การที่เขาไม่อยู่ในพิธีแต่งงานจึงมิได้เป็นภัยแก่สถานะของเจ้าสาวในครอบครัวใหม่นี้แต่ประการใด สำหรับคาเอะนั้นเรื่องนี้ก็ไม่ได้เป็นปัญหาเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้น แม่พี่ของเธอได้วางแผนไว้แล้ว

ตรงที่นั่งของอุมเบิ มีหนังสือตำราที่มีชื่อเสียงที่มีชื่อว่า ฮอนโซ โคโมกุ วางอยู่ มันเป็นหนังสือเขียนด้วยมือที่มีค่าอย่างยิ่ง ถูกคัดลอกด้วยมือโดยใช้ปลายพู่กันเส้นละเอียด ต้นฉบับเดิมเขียนโดยหลี่ สือ-เจิน แห่งราชวงศ์หมิงของจีน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นตำราศักดิ์สิทธิ์ของจีนเกี่ยวกับการรักษาโรคด้วยสมุนไพร ปู่ของอุมเบิคือฮานาโอกะ อุนเซน นาโอะมาสะ เป็นผู้ลอกมันไว้ตั้งแต่สมัยที่他还是เป็นนักเรียนอยู่นับตั้งแต่รุ่นคุณปู่เป็นต้นมา ลูกชายของครอบครัวฮานาโอกะก็ได้ประกอบอาชีพแพทย์เพิ่มเติมจากอาชีพอื่น ๆ ด้วยซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมตำราฮอนโซ โคโมกุ นี้ จึงได้มีความสำคัญต่อครอบครัวนี้เป็นอย่างยิ่ง ตระกูลฮานาโอกะสามรุ่นมาแล้วคืออุนเซน นาโอะมิชิ ลูกชายของท่านและบัดนี้อุมเบิได้ทำการศึกษาเนื้อหาของมันไว้โดยตลอด ซึ่งจะเห็นได้จากกระดาษอันเก่าคร่ำคร่า หมึกที่จางลงไปและปกที่ขาดรุ่งริ่งของมัน เมื่อมาปรากฏตัวอยู่ในงานวิวาห์เช่นนี้ ตำราขาด ๆ เล่มนี้.....ทั้ง ๆ ที่พูดไม่ได้อย่างที่เป็นอย่างนี้.....ก็ยังคงเหมือนมีความสำคัญอยู่ในตัวมันเองและเตือนคาเอะอยู่ซ้ำซากว่า นับตั้งแต่นี้ต่อไปเธอก็จะต้องเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวที่อุทิศตัวให้แก่การแพทย์แล้ว

เนื่องจากเพิ่งจะละมาจากงานชุมนุมซึ่งมีผู้คนมาหนาแน่นที่บ้านอิโมะสะมาหยก ๆ ตอนนี้คาเอะจึงรู้สึกอ้างว้างจนตัวสั่นอยู่ต่อหน้าคน

ในครอบครัวฮานาโอกะ อันมีนาโอะมิชิ โอซูกิ และพี่น้องของอุมเปอิ บางคน น้องชายคนหนึ่งของเขาได้ไปฝึกงานอยู่ที่สมาคมพ่อค้าอันเป็นโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้าขึ้นได้โดยความช่วยเหลือของครอบครัวมัตสึโมโตะ ส่วนอีกคนหนึ่งเพิ่งจะไปบวชเป็นพระเมื่อเร็ว ๆ นี้ ลูก ๆ อีกห้าคนก็อยู่ด้วยกันคือ โอกัตสึผู้มีอายุเท่ากับคาเอะ โคริกุ-อายุอ่อนกว่าสองปี น้องสาวที่เล็กกว่านั้นอีกสองคน และเรียวเฮิอายุสามขวบ คาเอะแทบจะแลไม่เห็นความแตกต่างระหว่างหน้าตาของเด็ก ๆ เหล่านั้นได้ เพราะมีผ้าคลุมหน้าตัวเองอยู่อย่างนั้น

โอซูกิยืนขึ้นอย่างงามสง่ายิ่งและเลิกผ้าคลุมหน้าของคาเอะออก ชิโมมูระ เรียวอัน ผู้ช่วยของนาโอะมิชิก็เริ่มรินเหล้าสาเกเย็น ๆ ลงในถ้วยลงรักแบบโบราณสี่แตรใบเล็ก ๆ แต่ละใบ ในขณะที่คาเอะเฝ้ามองดูเหล้าสาเกค่อย ๆ สูงขึ้นมาถึงขอบถ้วยนั้น ความคิดถึงเรื่องชีวิตใหม่ของเธอก็แล่นผุดขึ้นมาในใจ และแล้วก็มีความคิดหนึ่งเข้ามาครอบครองความคิดอื่น ๆ ถ้าหากว่าเหล้านี้จะทำให้เธอได้มีส่วนร่วมอยู่ในครอบครัวนี้จริง ๆ แล้ว เธอก็ต้องดื่มเข้าไปโดยเร็ว เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง ก็แลเห็นโอซูกิกำลังถือถ้วยเหล้าสาเกของหล่อนอยู่และมองดูเธอด้วยนัยน์ตาที่ยิ้มแย้มและอ่อนโยนซึ่งดูเหมือนกับจะกระซิบบอกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อย ดื่มเหล้าสาเกเข้าไปเท่านั้นเอง เรารอคอยวันนี้กันมาแล้ว” ถึงแม้ว่าคาเอะจะรู้สึกว่าการแสดงออกซึ่งความรักเอ็นดูนี้เป็นสิ่งที่น่ากระดากก็ตาม แต่เธอก็รู้สึกมั่นใจจึงยกถ้วยขึ้นจรดริมฝีปากเพื่อชอนน้ำตาที่พาลจะไหลลงมาไว้ นอกจากเหล้าสาเกใส่เครื่องเทศที่เธอเคยได้รับอนุญาตให้ดื่มในวันฉลองปีใหม่แล้ว เธอก็ไม่เคยลิ้มรสแอลกอฮอล์เลย เจ้าของเหลวเย็น ๆ นั้นค่อย ๆ อบอุ่นขึ้นที่ระแนงในขณะที่มันไหลเข้าไปในลำคอของ

เธอ เธอถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ครั้นแล้วก็รู้สึกว่าเขาใจได้
 อย่างเป็นอิสระอย่างรวดเร็วเหลือเกินในบ้านที่เธอยังเป็นคนแปลก
 หน้าอยู่อย่างนี้ ใบหน้าของเธอแดงก่ำ

ความมัวหมองในบ้านนี้เห็นได้จากอาหารที่ตามมาหลังจาก
 นั้น มันมีอยู่แค่สองจานเท่านั้นเอง และจานหนึ่งก็คือข้าวต้มแดงที่มักใช้
 เลี้ยงในงานฉลอง ไม่มีแม้แต่ปลาเต็มตัวสักตัวเดียวรวมอยู่ด้วย!
 อย่างไรก็ตามนาโอะมิซึกิมีเหล้าสาเกดื่มถึงสองขวด แนนอนอาหาร
 มื้อนี้ย่อมเทียบไม่ได้กับอาหารที่เลี้ยงกันที่บ้านอิโมะสะซึ่งมีแขกหรือ
 สีสืบคนมาร่วมกินเลี้ยงกันอย่างมโหฬาร ที่นั่นแขกทุกคนได้รับภาค
 อาหารของตัวเองคนละภาค ซึ่งประกอบด้วยอาหารสี่อย่างและยังมีภาค
 เครื่องเคียงอีกด้วย แต่ที่บ้านฮานาโอกะนี้ โอซุกิและโอกัตสึเข้าไปใน
 ครัวเพื่อตักข้าวเพิ่มเพียงคนละครึ่งเท่านั้น

คาเอะนั่งฟังพ่อผัวซึ่งมีอาการมึนเมาเล็กน้อยบรรยายถึงเทือก
 เทาวังศ์วานของเขาซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่พระมหาจักรพรรดิบิตาซุ ในขณะที่
 เขาพูด เธอก็รู้สึกถึงความมีชีวิตชีวาขึ้นมาทีละน้อยซึ่งเปรียบเทียบกับ
 แล้วบ้านอิโมะสะของเธอเองกลับรู้สึกว่างเปล่าไร้ชีวิตชีวา มันเป็น
 ธรรมดาอยู่เองที่เธอไม่ทันได้คิดถึงความจริงที่ว่า ครอบครัวใหม่ก็
 ย่อมมีอะไรที่น่าตื่นเต้น ในขณะที่ครอบครัวของเธอเองนั้นเป็นที่คุ้น
 เคยของเธออยู่แล้วเป็นอย่างมาก และแล้วในไม่ช้าการบรรยายของ
 นาโอะมิซึกิมาถึงชื่อตระกูลของเขา

ตามที่เขากล่าว ตระกูลฮานาโอกะมีชื่อเช่นนั้นมานับตั้งแต่ว่าคา
 โทโรผู้หนึ่งเลือกที่จะมาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านฮานาโอกะในเมืองคาวาชิ
 ไกลกับเมืองโอซากา ขณะที่เขากล่าวนั้นโอกัตสึกับโคริกุก็ลงมือเก็บโต๊ะ

มันทำให้คาเอะรู้สึกไม่สบายใจที่มองดูสองคนนั้นทำงาน แต่ไอซูกิคัดค้านคำแนะนำว่าจะช่วยทำงานของคาเอะและทำให้เธอนั่งอยู่ต่อไป

“โปรดนั่งอยู่กับที่ติดกับที่นั่งของเจ้าบ่าวและฟังพ่อผัวของเธอสิ เขากำลังจะถึงจุดยอดอยู่แล้วละ ตั้งแต่วาดา โกโรจนถึงตัวเขาเองนะมีอยู่หกชั่วโมงด้วยกัน พวกเราทุกคนรู้ประวัตินี้กันดีแล้ว แต่มันเป็นครั้งแรกของเธอ ไม่ต้องวิตกไปหรอกถ้าเธอไม่สามารถจะจดจำรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้เพราะเธอยังมีโอกาสที่จะได้ฟังอีกหลายครั้งนัก”

ไอซูกิยิ้มและแม้แต่โอกิตสึกับโคริคุก็ยิ้มแป้นเมื่อได้ยินมารดาพูดว่าคาเอะจะได้ฟังเรื่องราวของโปรดของพ่ออีกบ่อย ๆ อย่างนั้น เด็กสาวทั้งสองหัวเราะกันคิกคักแล้วก็หายเข้าไปในครัว อย่างไรก็ตามก็ดี เหตุการณ์นั้นก็ทำให้ความประหม่าของคาเอะบรรเทาลง เธอนึกขอบคุณในความช่างคิดของไอซูกิเป็นอย่างยิ่ง

ผมที่กำลังหงอกเป็นสีเทาตรงหน้าผากของนาโอะมิชิได้ร่นขึ้นไปมากแล้ว และผมจุกข้างบนของเขาก็ผูกไว้อย่างไม่ได้สนใจใยดีมันจึงเอียงพลไปจากตรงกลางกระหม่อม เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าเขาเอาใจใส่กับรูปร่างหน้าตาของเขาน้อยเพียงไร ทั้ง ๆ ที่มีรอยย่นอยู่รอบ ๆ นัยน์ตา แต่ผิวสีออกแดง ๆ ของเขา ตั้งแต่กระดูกแก้มสูง ๆ มาจนถึงลูกคางก็ดูมีสุขภาพดี เขาเป็นชายรูปร่างแข็งแรงอยู่ในชุดกิโมโนผ้าฝ้ายเป็นลายริ้ว ๆ กับเสื้อนอกสั้น ๆ ซึ่งติดดอกเปาโลเนีย(ดอกไม้ในตระกูลมะเดื่อ) ดอกโตสีขาวไว้ข้างบนจึงดูแปลก ๆ ซึ่งยิ่งเน้นขนาดของร่างกายของเขาให้เห็นชัดขึ้นอีกอย่างน่าขำ เครื่องแต่งกายของเขาดูขัดกับของภรรยาเป็นอย่างมากเพราะหล่อ่นแต่งตัวอย่างเหมาะสมและมีรสนิยมเหมือนอย่างเคย คาเอะไม่ได้ฟังเขาเล่าเพราะเธอรู้

สึกว่าจำเป็นจะต้องรู้ถึงประวัติของตระกูลหรือก แต่เธอรู้สึกดื้อมด้าในคำบรรยายอันยืดยาวของเขาสั่งได้เผยให้เห็นความทะเยอทะยานอย่างผิดธรรมชาติและความพยายามที่จะบรรลุถึงความสมบูรณ์พร้อมซึ่งเป็นลักษณะประจำของคนในตระกูลของเขา ภายใต้อิทธิพลของเหล่าสาเก นาโอะมิชิได้อธิบายถึงเรื่องนี้ได้อย่างเหลือเฟือ ดูเหมือนเขาจะเมาเสียงของเขาเองมากกว่าเมาเหล้าในขวดเสียอีก

“ไม่ว่าเราจะมองดูในด้านไหน หน้าทีของหมอก็คือคอยช่วยชีวิตมนุษย์ไว้ ถ้าคนไข้ตายไปคนหนึ่ง ฉันจะเสียใจและเศร้าเหลือเกิน แม้กระทั่งในรายที่ตายไปเพราะความซรากก็เถอะ เป็นธรรมดาที่หมอจะแสดงความรู้สึกออกมาบนใบหน้าไม่ได้ มันจะไม่ดีสำหรับงานของเขา.....เฮ้า นี่ฉันเล่าไปถึงไหนแล้วล่ะ? อ้อ ฮือ เมื่อเริ่มนับย้อนไปถึงเดนมอนด์ นาโอะมิชิเป็นผู้ซึ่งใช้เวลาทำงานแพทย์เพียงส่วนเดียวนั้น ฉันก็นับว่าเป็นรุ่นที่สองและอุมเปอิกก็จะป็นรุ่นที่สามซึ่งอุทิศแรงทั้งหมดของเขาให้มัน แน่ละ อดีตของเรานะ เต็มไปด้วยความผิดพลาด ด้าเหมือนกับดินปุ๋ยซึ่งเป็นเรื่องที่ราเสียใจมาก แต่ยั้งงั้นก็ไม่มีใครเลยในตระกูลของเราที่ใช้การแพทย์ไปเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว ฉันรู้ว่าบางคนหัวเราะเยาะฉัน คิดว่าฉันอวดโม้เกินไปเกี่ยวกับอุมเปอินะ แต่ความจริงมีอยู่ว่าฉันไม่ได้คิดถึงเขาในส่วนที่เป็นเพียงลูกชายของฉันเท่านั้นหรอกนะ ฉันมั่นใจว่าถึงเวลาแล้วที่ต้นไม้แห่งตระกูลฮานาโอกะจะออกผลที่แท้จริงเสียที และฉันเชื่อว่าอุมเปอิกก็คือความปรารถนาและความฝันของบรรพบุรุษของฉันท่อดาวารมาเกิด บรรพบุรุษเหล่านั้นะต้องการจะให้คนในตระกูลของเราทำอะไรเป็นผลสำเร็จบ้างในฐานะที่เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากซามูไรที่ละทิ้งดาบแล้ว เราจึงไม่ได้พอใจอย่างแท้จริงเมื่อเราจับคันไถ ฉันคิดว่าเราชอบที่จะช่วยเพื่อน

มนุษย์ของเราด้วยซ้ำมากกว่า อี๋ม เราส่งลูกชายคนที่สามไปที่ภูเขาโกยาเพื่อเรียนเป็นพระก็เพื่อว่าเขาจะได้สวดมนตร์ให้แก่คนที่ตายไปเพราะว่าเราขาดความชำนาญหรือเพียงเพราะเคราะห์ร้ายเท่านั้นก็ตาม วิวัฒนาการที่จะสร้างผู้ยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้คนหนึ่งนะกินเวลาประมาณร้อยปี และตระกูลฮานาโอกะก็เกี่ยวข้องกับเรื่องหยูกยานี้มาได้เกือบศตวรรษหนึ่งมาแล้ว ดังนั้นบางทีจุดหมายปลายทางของเรา กำลังจะบรรลุผลอยู่แล้วก็ได้ เจ้าอุมเป็ลูกชายฉันนั่นแหละจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่คนนั้น”

เมื่อจัดครัวเรียบร้อยแล้ว พี่น้องสองคนก็เข้ามาร่วมกับคนอื่น ๆ ที่ในห้องใหญ่นั้นอย่างเงียบ ๆ ทุกคนต่างกำลังฟังนาโอะมิชิพูด--ทั้งโอชูกิ โอกัตสึ โคริกุและพวกเด็กผู้หญิงคนเล็ก ๆ และทุกคนต่างก็พยักหน้าเห็นด้วยทั้ง ๆ ที่คุ้นเคยกับเรื่องเหล่านี้มาแล้ว คาเอะรู้สึกยกย่องความตั้งใจและลักษณะที่คนเหล่านี้ดูเหมือนจะมีส่วนร่วมอยู่ในความมั่นใจของนาโอะมิชิอย่างเป็นเอกฉันท์และคาเอะเองก็รู้สึกประทับใจในตัวนาโอะมิชิทั้ง ๆ ที่เธอรู้ว่าใคร ๆ ก็มักจะล้อเลียนว่าเขาขี้โม้ ในขณะที่เขาพูด ความรู้สึกภาคภูมิใจก็เกิดขึ้นในตัวเธอเพราะว่าตัววีรบุรุษผู้เป็นที่ยกย่องอยู่นั้นก็คือสามีของเธอเอง และเธอก็เริ่มพิศวงว่าโอชูกิได้เชื่อเชิญเธอมาอยู่ที่อันมีเกียรติถึงเช่นนี้เที่ยวหรือ

นาโอะมิชิคุยอยู่จนเที่ยงคืน “นานมาแล้ว” เขาเล่า “ก่อนอุมเป็จะเกิดเสียอีก ฉันคิดไว้แล้วถึงอนาคตของลูกชายของฉัน ฉันตั้งใจว่าจะหาผู้หญิงสวย ๆ ฉลาด ๆ มาให้กำเนิดลูกของฉัน นั่นคือสาเหตุที่ว่าทำไมฉันจะตัดสินใจอย่างบ้าคลั่งเมื่อทราบความเคราะห์ร้ายของโอชูกิ”

คาเอะลอบชำเลื่องตาไปทางโอชูกิ แต่หล่อนกำลังสนใจฟังนาโอะมิชิอยู่โดยไม่มีแววของความกระดากเลยแม้แต่หน่อย คล้ายกับผู้

ศรัทธาที่ตั้งใจฟังคำพูดของพระผู้ทรงศีล คาเอะนิกขึ้นมาทันทีว่า บางทีครอบครัวฮานาโอกะคงจะหาตัวเธอมาด้วยเหตุผลอย่างเดียวกับที่นาโอะมิชิแสวงหาโอซูกิก็ได้ คลื่นแห่งความปิติอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาชั่วระยะหนึ่งทำให้เธอตัวสั่นเทาในขณะที่เธอรู้สึกถึงหน้าที่ของเธอเองในเชื้อสายของตระกูลฮานาโอกะ

“อุมเปิเกิดมาได้ยี่สิบสามปีมาแล้ว” เรื่องราวซึ่งอาจจะเคยเล่าซ้ำซากมาแล้วเป็นหนที่ร้อยก็ดำเนินต่อไป คาเอะจำได้มากแล้ว เมื่อสมัยนั้นถูกเล่าให้คุณปู่ของเธอฟัง แต่กระนั้นในคืนนี้ทุกสิ่งก็ผิดแผกไป นาโอะมิชิได้เพิ่มการบรรยายถึงตอนที่โอซูกิคลอดลูกเข้าไปด้วยเพราะเขารู้สึกว่าพูดได้อย่างอิสระที่ในบ้านของตัวเอง “โอซูกิเริ่มหายใจหอบ ดูท่าทางเจ็บปวดอย่างร้ายกาจจนฉันทนดูไม่ไหว ฉันมองเข้าไปดูในสวนและสังเกตเห็นว่าวันนั้นช่างเป็นวันที่สวยงามอะไรยังงั้น ในท้องฟ้าไม่มีเมฆแม้แต่ก้อนเดียว! ในขณะที่ฉันกำลังคิดว่าจะเอาใบสมุนไพรมาร่างอย่างออกไปตากแดดให้แห้งนั้น ฉันก็นึกถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องทายาทของตระกูลฮานาโอกะขึ้นมาได้อย่างเช่นว่า เขาจะเกิดมาแต่ในวันที่สวยงามงดงามเท่านั้น ฉันก็เลยตัดสินใจว่าจะยังไม่ยุ่งกับเจ้าใบไม้พวกนั้นละ ในไม่ช้าโอซูกิก็มีลมแบ่งเธอเหงื่อแตกและร้องครวญคราง ฉันตะโกนบอกว่า ‘ดื่มน้ำเร็วแล้วไปตามหมอดำเฒ่ามา!’ ครั้นแล้วฝนก็ตกลงมาต้องพื้นดินท่าใหญ่และมีสายฟ้าแลบคดเคี้ยวผ่านท้องฟ้ามืด ๆ มา มีเสียงฟ้าผ่าคำรามกึกก้องอยู่ใกล้ ๆ ทำให้ผืนดินใต้ภูเขาคัตสึรากิไหวสะท้านสะเทือน ฉันกอดโอซูกิไว้แน่นและบอกให้เธอทำใจให้ดี ๆ แต่หมอดำเฒ่าก็ไม่ได้มา เพราะมีพายุ ฉันก็เลยทำคลอดอุมเปิเสียเอง ยังจำเสียงร้องครั้งแรกของมันได้อยู่เลย” เขาทำท่าทางให้เห็นว่าเขาอึดอัดเล็กน้อยนั้นอย่างไร

แล้วก็พยายามที่จะกลั่นอารมณ์ที่ผุดขึ้นมาในขณะที่เขานึกถึงเรื่องเหล่านี้ “โอซูกิให้กำเนิดลูก ๆ อีกเจ็ดคน แต่ฉันทำคลอดคนนี้เพียงคนเดียวเท่านั้น มันช่างร้องเสียงดังอะไรยังงั้น! ในบัคคูลนั้นฉันก็สังเกตเห็นว่าท้องฟ้าแจ่มใสแล้ว วันในฤดูใบไม้ร่วงนั้นก็กลายเป็นวันที่แจ่มใสอีกครั้งหนึ่งอย่างไม่น่าเชื่อ ฉันมั่นใจว่าเจ้าหนูคนนี้จะแหละคือคนที่ตระกูลฮานาโอกะเฝ้ารอมา พอฉันอาบน้ำให้มันเสร็จ หมอตำแยก็มาถึง ฉันก็เลยปล่อยให้แกดูแลต่อไป แล้วฉันก็ออกไปเดินเล่นในสวน พลันก็แลเห็นเมฆสีขาวก้อนหนึ่งลอย ๆ ไปอย่างสงบ ยิ่งกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็ตอนนั้นแหละที่ฉันนึกชื่อที่เหมาะสมให้เจ้าหนูมันได้..... ก็คืออุมเปอิหรือ ‘เมฆที่เต็มไปด้วยความสงบ’ ยังไงล่ะ เป็นชื่อที่พิเศษยอดเยี่ยม จริงไหม?”

หลังจากการเล่าซ้ำซากดังหลาย ๆ หนอย่างนี้ เรื่องที่ขยายออกให้ใหญ่โตก็ดูเป็นธรรมดาไป ในขณะที่เขาพูด คาเอะก็นึกถึงภาพแม่ผ้าของเธอไปด้วย หล่อนคงจะรู้สึกพอใจและสงบหลังจากที่ให้กำเนิดเด็กผู้ชายซึ่งเป็นที่ปรารถนาอย่างมากมายนี้แล้ว เธอสังเกตเห็นด้วยว่าโอซูกิกำลังมองดูสามีของหล่อนอยู่ด้วยสีหน้าอ่อนโยนแววดาหวานซึ่งและเป็นสุข คาเอะนึกสงสัยว่าหล่อนเคยรู้สึกเบื่อกับการบรรยายถึงการมาสู่โลกนี้ของอุมเปอิบ้างไหมหนอ

“เมื่อเจ้าบ่าวเกิดมาเรียบร้อยแล้วอย่างนี้เราจะจบคำวันนี้เสียตอนนี้ดีไหมคะ?” โอซูกิถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ทำให้นาโอะมิชิต้องจบเรื่องนี้ลงไป

คาเอะเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ซึ่งใช้เป็นที่พักนอนของพวกผู้หญิง เธอจัดแจงล้างหน้าล้างตาด้วยความช่วยเหลือของโอกัตสึและโคริกุผู้นำเอาน้ำอุ่นมาให้ เด็กสาวทั้งสองนี้ไม่มีคนไหนเลยที่มีรูปร่างแบบบาง

หรือมีจิตใจที่ร่าเริงกระปรี้กระเปร่าเหมือนแม่ของตัวเอง ทั้งคู่เป็นคนแบบ “เจียบ ๆ” และเหตุนี้-ผสมกับความขลาดอายของคาเอะ เลยทำให้บรรยากาศดูอีกอักซอบกล คาเอะซึ่งคุ้นเคยกับการถูกดูแลโดยตามืออยู่เป็นประจำจึงไม่รู้เอาจริง ๆ ว่าจะตอบแทนความกรุณาของน้องสาวได้อย่างไร เธอรู้สึกอึดอัดใจเมื่อเด็กสาวทั้งสองมาเฝ้าดูเธออยู่ อย่างไรก็ตามก็ดีในสิ่งแวดล้อมอันเป็นที่แปลกหน้าของเธอที่มีสิ่งที่จะสามารถทำให้แก่ตัวเองได้น้อยเหลือเกิน ในขณะที่เธอถอดกิโมโนชุดเจ้าสาวออกนั้นเธอก็คิดถึงแม่ของเธอและนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่เคยได้รู้เรื่องราวเป็นพิเศษเกี่ยวกับการเกิดของเธอแต่อย่างใดเลย บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าในวันนั้นไม่มีอะไรที่เป็นพิเศษเกิดขึ้นก็ได้ ถึงกระนั้นก็ตามเธอก็รู้สึกคิดถึงแม่ เธอนึกได้ว่าทั้ง ๆ ที่วันแต่งงานได้ถูกกำหนดขึ้นอย่างรีบร้อน แต่แม่ก็ได้จัดการเรื่องเครื่องแต่งตัวของเจ้าสาวให้เธออย่างรอบคอบ ทุกคนที่บ้านอิโมะเสะต่างก็ชมเชยความสวยงามของมัน แต่กระนั้นในบ้านนี้ก็กลับไม่มีใครพูดถึงมันเลย แน่นนอนแม่ของเธอคงจะต้องผิดหวังเพราะความไม่แยแสเช่นนี้ แต่คาเอะก็ไม่มีอะไรจะร้องหา เพราะว่าในที่สุดเธอก็ได้มาอยู่กับครอบครัวที่เธอใฝ่ฝันอยากจะมีอยู่แล้ว ขณะที่กำลังพักกิโมโนอยู่นั้น เธอก็รู้เป็นครั้งแรกว่าบ้านของเธอเอง ช่างอยู่ไกลเสียเหลือเกิน

เรียเฮอิเริ่มร้องไห้อยู่ในห้องถัดไป แกกงจะตื่นขึ้นเพราะพวกพี่สาวที่เข้า ๆ ออก ๆ ในห้องบ่อยเกินไป “หนูอยากดูเจ้าสาว” แกะอื่นด้วยผ้าคลุมหน้าสีขาวและกิโมโนที่สวยงามนั้นคาเอะคงจะเป็นที่ประทับใจของเด็กนัยก่อนที่แกจะเข้านอน พี่สาวของแกพยายามจะปลอบแก แต่แกก็ไม่ยอมหยุดร้องไห้ ในที่สุดแม่ของแกก็ทำให้แกเจียบลงได้โดยสัญญาว่าจะให้แกนอนข้าง ๆ เจ้าสาว หล่อนจูงมือแกเข้ามาหาคาเอะ

“นี่คือ เจ้าสาวของพี่ชายคนโตของหนู พี่สะใภ้คนใหม่ของหนู
โง่งม รีบหนี”

เรียวเฮอิจังดูคาเอะอย่างไม่เชื่อเพราะเธอได้เปลี่ยนเป็นใส่
เสื้อนอนแล้ว เรียวเฮอนั้นไม่เหมือนพวกพี่สาว หน้าตาแถมเหมือนแม่
มาก โดยเฉพาะที่ตรงรอบ ๆ ตาและปาก คาเอะพยายามคิดว่า เธอจะ
ช่วยเด็กน้อยที่กำลังสับสนให้เข้าใจว่าเธอเป็นคน ๆ เดียวกับคนที่แถม
เห็นเมื่อสองสามชั่วโมงก่อนหน้านี้ได้อย่างไร เธอจึงหยิบกิโมโนของ
เธอออกมาคลี่ออกต่อหน้าแกทันที

“สวยจังเลยนะแม่” เด็กชายน้อยผู้เต็มไปด้วยความดีอกดีใจร้อง
ขึ้น

คำชมเชยอย่างซื่อ ๆ และไม่เตี้ยงสาของแกเรียกเสียงตอบ
ว่า “ถูกต้องจะ สวยจริง ๆ” สั้น ๆ จากแม่ของแกได้ คาเอะรู้สึกว่ในที่
สุดเครื่องแต่งกายของเธอก็ได้รับการยกย่องแล้ว

คืนนั้นคาเอะกับโอซูกินอนในห้องเดียวกัน เรียวเฮอนอนอยู่ข้าง ๆ
แม่ของแกโดยเอามือพาดไว้บนทรวงอกของหล่อนราวกับจะกอด
หล่อนไว้ คาเอะดึงหมอนไม้ของเธอเข้ามาใต้คอเบา ๆ และนอนนิ่งอยู่
ว่าอุมเปอนั้นจะเหมือนใครกันนะ.....เหมือนนาโอะมิชิหรือว่าเหมือน
โอซูกิกันแน่ เจ้าสาวผู้บริสุทธิ์ไม่ได้รู้สึกเห็นห่างหรือไม่เป็นสุขเลยที่ต้อง
นอนติดกับแม่ผัวในคืนวันวิาวห์ของเธอ ตรงกันข้าม เธอกลับรู้สึกสงบ
เป็นอย่างยิ่งและพร้อมที่จะฝันดี

5

กิจวัตรในชีวิตประจำวันได้เริ่มขึ้นอีกครั้งในวันถัดจากวันแต่งงาน โอ๊กตัสกับโคริกทำกับข้าวและซักรีดเสื้อผ้าภายใต้การควบคุมดูแลของแม่ ในขณะที่สาวใช้ทำความสะอาดและเลี้ยงดูพวกเด็กเล็ก ๆ ชิโมมูระ เรียวอัน ทำหน้าที่ต่าง ๆ สำหรับหมอ เนื่องจากว่าพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ไม่ได้รับอนุญาตให้แตะต้องลิ้นชักต่าง ๆ ที่บรรจุเครื่องยาไว้ อย่างไรก็ตาม การเตรียมอาหารและปิดกวาดบ้านหลังเล็ก ๆ นั้นก็กินเวลาไม่เท่าไร ฉะนั้นงานประจำวันส่วนใหญ่จึงเสร็จสิ้นไปอย่างรวดเร็ว เดียวนี้ครอบครัวฮานาโอกะได้เก็บหูกทอผ้าไว้ที่ตรงระเบียบและเก็บกองปั่นฝ้ายไว้ในบริเวณที่เก็บของใกล้ ๆ นั้น เมื่อทำงานบ้านเสร็จแล้ว พวกเด็กผู้หญิงโต ๆ ซึ่งมีความชำนาญในการทอผ้าก็ออกไปนั่งทำงานที่หูกทอผ้าโดยไม่หยุดพักไปจนกระทั่งถึงเวลาอาหารกลางวัน ผ้าที่ทอพิเศษของพวกเขาก็้ายย้อมสีที่คาเอะคิดว่าคงต้องมาจากครอบครัวมัตสึโมโตะ

ตอนแรกคาเอะคิดว่าพี่น้องทั้งสองนั้นคงจะกำลังทอผ้าไว้ใช้ในงานแต่งงานในอนาคตของตัวเอง ครึ่งหนึ่งตามิเคยบอกเธอว่าลูกสาวของชาวไร่ชาวนาจะต้องทอผ้าใช้เอง หลังจากนั้นที่เหลือก็จะถูกส่งไปขายเพื่อเก็บเงินไว้เป็นค่าสินสอดของหล่อน “สองคนนี้อาจจะต้องการเสื่อที่เป็นใหม่เป็นแพรวบ้างก็ได้” คาเอะคิด แล้วก็คิดว่าจะให้เสื่อผ้าของเธอเองแก่สองพี่น้องนี้บ้าง

แต่ในไม่ช้าเธอก็ได้รู้ว่าทั้งสองคนไม่ได้ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของตนเองหรอก มีพ่อค้าจากฝั่งแม่น้ำโน้นมารวบรวมมันผ้าที่ทอเสร็จแล้วจากแต่ละบ้านไปในตำบลอิระยามะบ่อย ๆ แล้วก็เอาไปขายให้แก่ชาวเมืองซาไก พอกลับมาเขาก็จะนำเอาเงินสดหรือไม่ก็สินค้ามาที่หมู่บ้าน คาเอะสังเกตเห็นว่าครอบครัวฮานาโอกะไม่เคยเรียกค่าแรงเป็นสิ่งที่ขอให้แก่เด็กสาวทั้งสองเลย เรียกเอาแต่เงินสดซึ่งโอชูก็จะเก็บไว้จนกระทั่งได้จำนวนหนึ่ง ครั้นแล้วเงินทั้งหมดนั้นก็จะถูกส่งผ่านพ่อค้าเร่อีกคนหนึ่งหรือใครคนหนึ่งที่โรงงานย้อมผ้าซึ่งกำลังจะไปติดต่อบริการที่เมืองเกียวโตเพื่อนำไปให้แก่อุเมเบอิ

เมื่อคาเอะรู้ว่าเงินนั้นถูกส่งไปไหน เธอก็รู้สึกจำเป็นที่ว่าจะต้องขออนุญาตจากโอชูก็ให้เธอได้ทอผ้าบ้าง คำขอร้องของเธอก็ได้รับการยินยอมทันที หลังจากได้สอนรายละเอียดในการใช้กระสวยให้เธอแล้ว แม่ผ้าของเธอก็เตือนเธอว่าอย่าทออย่างรีบร้อนนักมิฉะนั้นด้ายจะพันกันยุ่ง

หูกทอผ้านั้นเป็นของใหม่สำหรับเธอ แต่คาเอะก็ไม่ได้ใช้เวลามากนักก็มีความชำนาญเท่ากับน้องสาวของสามี เมื่อไม่มีพี่สาวน้องสาวของตนเอง เธอก็ชื่นชมความเมตตาที่พี่น้องสองคนนั้นมีต่อเธอ ในขณะที่เธอนั่งทอผ้าไปตามจังหวะ “คลิก-คลิก” อันร่าเริงของหูก

เธอสังเกตเห็นว่าโอกัตสุนั้นมีนิสัยคล้ายกับแม่ของหล่อนในเรื่องความขยันขันแข็งและมีสามัญสำนึกดี ส่วนโคริกุนั้นเจียวกว่าและมักจะทำตามคำสั่งของพี่สาวเสมอ คาเอะทำงานหนักเพื่อแสดงความกตัญญูและไม่ช้าก็สามารถทอผ้าได้วันละห้านิ้วเป็นอย่างน้อย ความเฉลียวฉลาดตามธรรมชาติของเธอและความรู้ในเรื่องเย็บปักถักร้อยช่วยให้เธอสามารถจัดเส้นด้ายเสียใหม่ จนกระทั่งต่อมาระยะหนึ่งเธอก็ได้สร้างลวดลายใหม่ที่คิดขึ้นเอง พี่น้องสองสาวก็ชมเชยกันยกใหญ่ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่ยอมเปลี่ยนจากลวดลายเก่าเลย โอกัตสุมองผ้าลายทางอีกต่อไป ส่วนโคริกุก็ทอผ้าสีพื้น ๆ สีเดียว คาเอะรู้สึกมีความสุขมาก ดูเหมือนว่าเธอกลายเป็นคนที่ครอบครัวนั้นยอมรับอย่างแท้จริงแล้ว ความรู้สึกไม่มั่นคงและไม่รู้ว่าจะพูดอะไรหรือจะทำอย่างไรของเธอได้หมดสิ้นไปแล้ว เธอยังชอบฟังคำพูดยินยอมของพ่อค้าที่พูดถึงผ้าที่เธอทอว่ามีคนนิยมอย่างกว้างขวางอยู่ในตลาดเมืองซาไกอีกด้วย แต่ที่เหนือสิ่งอื่นใด คำชมเชย การให้กำลังใจ และการยกย่องของโอซูกิที่มีอยู่ตลอดเวลาแม้กระทั่งต่อหน้าแขกหรือที่มาเยี่ยมเยียนนั้นแหละที่ทำให้เธอตื่นเต้นนัก

“นี่คะ เชิญดูลายริ้วที่สวยงามนี่ซิคะ” โอซูกิจะพูดดังนี้ “น่าอัศจรรย์แท้ ๆ นั้นไม่ใช่รีคะ? ถึงแม้ว่าคาเอะจะไม่ได้รับการเลี้ยงดูมาทำงานหนัก แต่เธอก็ทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อช่วยครอบครัวของเรา อุมเบิด้องภูมิใจมากทีเดียวที่ได้เมียดี ๆ อย่างนี้”

ลายผ้าอันสดใสที่โอซูกิชอบใช้และงานเย็บปักถักร้อยบางอย่างของหล่อนได้สอนให้คาเอะรู้ถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่กลมกลืนกัน พวกพ่อค้าก็พลอยกระตือรือร้นไปกับโอซูกิด้วย แต่ในทัศนะทางด้านอาชีพอย่างจริงจังนั้น พวกเขาอาจจะไม่ได้ถือว่า

ผ้าที่คาเอะทอนั้นน่าดูนักก็ได้ คาเอะเองก็รู้ว่าลวดลายของเธอยังไม่เป็นแบบพิเศษนัก นอกจากนั้นผ้าที่ทอยังเป็นเพียงผ้าฝ้ายเท่านั้นด้วย แต่กระนั้นเธอก็ยังรู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่เห็นไอซูกิพอใจในตัวเธอ ทุกวันเธอจะพยายามทอผ้าให้ได้มากขึ้นเพราะเธอรู้สึกว่าเธอได้รับการชมเชยจากแม่ผัว ดูผาด ๆ นั้นดูเหมือนว่าเธอจะไม่มีใครได้ไฝ่ฝันถึงสามีที่เธอได้เคยเห็นหน้าค่าตาแต่ก็ได้เข้ามาเป็นเจ้าของเธอแล้ว แต่คำพูดใด ๆ ก็ตามที่พูดถึงอุมเปอิกก็จะได้รับความเอาใจใส่จากเธออย่างไม่แซะเขื่อนเลย และเมื่อกลับมาครั้งที่ทอผ้าอีกครั้งหนึ่ง เธอก็จะนึกถึงคำสนทนาเหล่านั้นแม้กระทั่งรายละเอียดที่เล็กที่สุดเกี่ยวกับเขา แต่ภรรยาผู้ยังบริสุทธิ์อยู่นี้ก็ได้สงสัยในความรักที่กำลังงอกงามขึ้นของเธอเลย และคงจะไม่อาจที่จะรู้ได้ด้วยว่ามันเป็นเครื่องกระตุ้นความคิดคำนึงของเธอและตั้งใจให้เกิดลวดลายอันกระจ่างชัดและเต็มไปด้วยความนึกฝันขึ้นมาในผ้าที่เธอทอ

อุมเปอิกไม่เคยเขียนจดหมายถึงคาเอะเลยสักฉบับเดียวและเขาก็ไม่เคยขอบใจครอบครัวของเขาด้วยสำหรับเงินที่ส่งไปให้ ตัวนาโอะมิซิกิแทบจะไม่ได้ข่าวคราวเขาเหมือนกันและจำต้องยอมรับเหตุการณ์เช่นนี้ “การไม่มีข่าวนั้นแหละคือข่าวดีละ” เขามักจะพูดอย่างอดทน เช่นนี้เสมอ “คนที่มัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการเล่าเรียนย่อมไม่มีเวลามาคิดถึงบ้านอยู่หรอก” เขาพูดด้วยนิสสัยตลกเฮฮาและมีอรรถาัยดีก็ตาม แต่กระนั้นก็ยังมิแหว่วว่าเหว่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาอยู่เหมือนกัน

จากประสบการณ์เก่า ๆ ของเขาเมื่อครั้งที่อยู่ที่อื่นไม่ใช่ในหมู่บ้านอิระยามะนี้ นาโอะมิซิกิรู้ดีว่าการอยู่ในเมืองย่อมสิ้นเปลืองมากและเป็นเรื่องยุ่งยากลำบากสำหรับงบประมาณของนักศึกษา เพราะฉะนั้นเขาจึงมอบเงินทุกเหรียญทุกเซ็นต์ที่เขาหาได้ให้แก่ภรรยาและส่ง

ให้หล่อนส่งเงินทั้งหมดนั้นไปให้ลูกชาย ในวันเกิดครบรอบอายุหกสิบปี
 ของเขา เขาก็ยังเป็นนักมวยที่แข็งแรงอยู่ แต่หลังจากนั้นไม่นานก็แล
 เห็นได้ชัดว่าเขาแก่ตัวลง เมื่อเขาเริ่มรู้สึกลำบากในการที่จะออก
 ไปดูคนไข้ตามบ้านนั้น เรียวอันผู้ช่วยของเขาก็ต้องไปแทน ส่วน
 นาโอะมิขินั้นจะรักษาคอนไช้อยู่ที่บ้านเท่านั้น ตามธรรมเนียมที่เป็นอยู่ใน
 หมู่หมอบ้านนอก เขารักษาโรคทุกอย่างนับตั้งแต่หวัดและรอยถลอก
 ปอกเปิกเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปจนถึงกระดูกหักและโรคหนัก ๆ แต่เนื่อง
 จากเป็นที่รู้กันว่าเขาชำนาญในการรักษาโรคผิวหนัง จึงได้มีคนที่เป็น
 โรคผิวหนังชนิดต่าง ๆ มาให้เขารักษา เสียงครวญครางและเสียงร้อง
 ด้วยความเจ็บปวดที่ดังระงมมาจากห้องตรวจโรคนั้น ทำให้คาเอะตง
 ใจกลัวและฉุนรำย แต่หลังจากนั้นปีหนึ่งเธอก็ชักคุ่นกับมันมาก
 ขึ้น แต่เสียงร้องกรีดกราดเหล่านั้นก็ยังทำให้เธอต้องชะงักจากงาน
 และนึกถึงภาพผ้าพันแผลเปื้อนเลือดหรือเลือดที่ไหลพุ่งออกมาจาก
 การตัดหูด ของจริงที่เผชิญหน้าเธออยู่ก็เป็นสิ่งที่ไม่น่าดูพอ ๆ กัน
 พวกเด็ก ๆ ที่ร่างเต็มไปด้วยสะเก็ดแผล พวกผู้หญิงที่ผิวหนังเป็นพิษ
 ด้วยการไชยาที่ไม่ถูกต้องและอะไร ๆ ทำนองนี้ คนเหล่านี้รอนาโอะมิชิ
 อยู่ในบริเวณที่รับคนไข้ เมื่อเธอแลเห็นผู้เคราะห์ร้ายที่ช่วยตัวเองไม่
 ได้เหล่านี้ บางครั้งเธอก็นึกไปถึงตอนที่นาโอะมิชิรักษาภรรยาของเขา
 แต่กระนั้นเธอก็ยังออกจะเชื่อว่าความสวยงามอันเป็นเนื้อแท้ของโอซูกิ
 นั้นเองที่ขับไล่โรคร้ายออกไปจากร่างกายของหล่อนได้ในที่สุด
 ไม่ใช่เป็นเพราะความชำนาญในการรักษาโรคของนาโอะมิชิ
 หรอก!

สภาพทางการเงินของครอบครัวยิ่งเลวร้ายลงอีก การตระ-
 เตรียมการไว้เพื่อแต่งงานโอกัตสึและโคริกุ (ถ้าหากว่าจะมี) กับเหล่าที่

นาโอะมิชิชอบดื่มที่โต๊ะอาหารเป็นนิสัยก็ต้องถูกงดไว้ชั่วคราว บางครั้งครอบครัวที่ยากจนขั้นแค่นี้ต้องกินมันและข้าวต้มเท่านั้นอยู่ตั้งหลาย ๆ วันก็มี เงินที่จะซื้อเครื่องยาก็ไม่ใช่ว่าจะมีอยู่เสมอ แต่ทั้ง ๆ ที่ยากแค้นขัดสนอย่างนี้ คนในครอบครัวฮานาโอกะก็ไม่เคยแสดงตัวว่ายากจนหรือว่าท้อถอยเลย สมาชิกทุกคนในครอบครัวต่างก็ฝากความหวังไว้กับอุเมเปิและความสำเร็จของเขาที่เมืองเกียวโต การมองโลกในด้านดีเช่นนี้ยังได้รับการเสริมกำลังด้วยความร่าเริงและสวยงามของโอซูกิอีกด้วย ทั้งนาโอะมิชิ โอกัตสึ โคริกุและเด็ยวนี้คาเอะด้วยต่างก็พยายามทำงานเป็นสองเท่าเพื่ออุเมเปิเนื่องจากนับถือในความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยว ความเป็นผู้นำและความประพฤติของโอซูกิซึ่งล้วนแต่อยู่เหนือคำตำหนิใด ๆ ทั้งสิ้น

ในไม่ช้าคาเอะก็ผลิตเพลินอยู่กับการทอลวดลายของเธอมากเสียจนละเลยตัวเองเสียสิ้นเชิง ตรงกันข้าม โอซูกิแต่งตัวเรียบร้อยเสมอใช้เครื่องแต่งกายประณีตและมีความมั่นใจในตนเองนั้นได้แสดงความเคลื่อนไหวทางร่างกายและอากัปกริยาอย่างสมบูรณ์แบบราวกับตัวละครผู้ยิ่งใหญ่ในละครโนห์ที่เดียว ดูเหมือนกับว่าไม่ว่าคาเอะจะตื่นแต่เช้าตรู่แค่ไหนก็ตาม เธอก็จะพบว่าแม่ผ้าของเธอแต่งมวยผมเสร็จเรียบร้อยแล้วทุกครั้งไป คาเอะพยายามที่จะค้นให้พบว่าโอซูกิมีความลับพิเศษอย่างไรบ้างในเรื่องนี้แต่ก็ไม่พบอะไร นอกจากว่าบางทีหล่อนอาจจะตื่นขึ้นมาตั้งแต่ก่อนรุ่งอรุณและเอากิโมโนของหล่อนสอดไว้ใต้ที่นอนเพื่อให้เรียบทุก ๆ คืน และหล่อนยังใช้ถุงใส่รำข้าวใหม่ ๆ สำหรับขัดถูตัวทุกคืนเวลาอาบน้ำ คาเอะรู้ดีว่ามันคงจะไม่มีหวังที่เธอจะพยายามทำตามโอซูกิได้แม้แต่วันเดียว เธอยังสังเกตดูโอซูกิตกแต่งร่างกายของหล่อนมากขึ้นเท่าไรก็ยิ่งชมหล่อนมาก

ขึ้นเพียงนั้น พลังตระหนักดีในขณะเดียวกันว่าความพยายามเช่นนั้น
สุดที่เธอเองจะทำตามได้

โอกัตสุและโคริคุนั้นก็ไม้อาจแข่งขันกับแม่ของหล่อนได้เหมือน
กัน ทั้งสองสาวนี้ดูเหมือนจะพอใจที่จะใช้ถุงร่าข้าวที่โอซูกิไม่ใช่แล้ว
มาขัดผิวของตัวเวลาอาบน้ำ ในที่สุดคาเอะก็ทำอย่างนั้นเหมือน
กัน คาเอะสังเกตเห็นว่าบางครั้งในถุงนั้นก็มียาตาลสีน้ำตาลคล้ำ ๆ
และขึ้นกโนติงเกลอยู่ด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโอซูกิระมัดระวังมากใน
การที่จะรักษาผิวของหล่อนไว้ให้ดูสาวอยู่เสมอ แลละ คาเอะยอมไม่
เคยคิดว่าตัวเองจะสวยงามขึ้นมาได้ด้วยการอาบน้ำด้วยเครื่องขัดผิว
ของโอซูกิเท่านั้นได้หรอก แต่กระนั้น เมื่อเธอเอาถุงผ้าแพรใส่ร่าข้าว
ของโอซูกิใช้มาขัดร่าง เธอก็รู้สึกว่าย่างน้อยผิวของเธอก็ขาวและ
เกลี้ยงเกลาขึ้น หลังจากนั้นเธอก็จะเอาถุงนั้นไปแขวนตากไว้ให้แห้งที่
ใต้ชายคา

โอซูกิเป็นคนระมัดระวังคอยเอาใจใส่ต่อตัวหล่อนและเสื้อ
ผ้าของหล่อนด้วยวิธีต่าง ๆ กัน ตัวอย่างเช่น ก่อนจะกวาดบ้าน หล่อน
จะเอาผ้าเช็ดตัวคลุมผมไว้ ผูกแขนเสื้อไว้ข้างหลังและมัดตะเข็บกิโมโน
ขึ้น หรือเวลาถอนต้นวัชพืช หล่อนก็จะสวมถุงมือพิเศษ การเฝ้าดู
หล่อนรดน้ำต้นไม้ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ เพราะว่าหล่อนรดได้โดยไม่
ทำน้ำกระเซ็นเปียกตัวเองแม้แต่หยดเดียว

บางครั้งคาเอะก็รับอาสาช่วยหล่อนทำงานในสวน โอซูกิจะ
สอนเธอถึงเรื่องพืชต่าง ๆ และวิธีที่จะรู้ว่าต้นไหนเป็นพืชที่ใช้ทำยาได้
ด้วยความอดทนและตั้งใจเสียยิ่งกว่าแม่ของคาเอะจริง ๆ เสียอีก
คาเอะเฝ้าดูและพยายามที่จะจดจำไปไม้ชนิดต่าง ๆ ไว้ให้คุ้น นับตั้งแต่
ดินแต่งงานเป็นต้นมา หญิงทั้งสองนี้ก็นอนในห้องเดียวกันเรื่อย คาเอะ

จึงไม่รู้สึกรีดหรือเงอะงะเมื่ออยู่ต่อหน้าโอซูกิอีกแล้ว เมื่อไรก็ตามที่เธอทอผ้าจนเหนื่อย เธอก็จะรู้สึกว่าได้เปลี่ยนบรรยากาศเมื่อเธอได้ก้าวไปสู่แสงแดดแห่งฤดูใบไม้ร่วงและนัยยong ๆ ลงข้าง ๆ แม่ผ้า เป็นธรรมดาที่เธอไม่เคยเสียเวลามัวสวมนุ่งปกป้องมืออยู่เลย

“ต้นมะเขือบ้านั้นมีประโยชน์ยังงัยบ้างคะ ?” วันหนึ่งคาเอะถามขึ้น

“ต้นไหนจะ? อ้อ... ต้นสีเขียวอมม่วงนั้นนะรี? แหม เธอเรียกมันว่ามะเขือบ้างนั่นรีจะ? ที่ปากแม่น้ำโน้นซึ่งเป็นบ้านเดิมของฉันนะเราเรียกว่าต้นมอร์นิงกลอรีเกาหลี เพราะรูปร่างของมัน ฉันยังจำได้เลยว่ามันขึ้นดาดฟ้าอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำยังกับพรมที่เขียวแหละ”

“ต้นมอร์นิงกลอรีเกาหลี! ชื่อน่ารักเหลือเกินค่ะ!” คาเอะรู้สึกอายที่เธอไม่รู้จัก

พอถึงปลายฤดูร้อน ดอกต้นมอร์นิงกลอรีเกาหลีก็จะร่วงหมด และมีลูกสีม่วงอมแดง ขนาดเท่ากำปั้นดึก ๆ ต้นไม้ซึ่งมีหนามแหลม ๆ ช้อนอยู่ระหว่างใบของมันนั้นขึ้นได้ดีแม้แต่ในสภาพดินที่เลวที่สุด

“สามีของฉันและเรียวอันเรียกมันว่ามันดาเรงะ” โอซูกิบอก “เราถูกเตือนว่าอย่าเอามันไปใกล้ ๆ ปากเพราะมันมีพิษแรง เขาว่าถ้าเธอกินมันเข้าไป เธอก็จะหัวเราะจนตายไปเลย บางที่เรียกว่ามะเขือบ้างก็เห็นจะถูกนะจ๊ะ”

ใบของพืชชนิดนี้อาไปตากแห้ง ผสมกับยาสูบใช้รักษาโรคหืดหรือใช้เป็นยาระงับความรู้สึก ในขณะที่คาเอะกำลังถอนต้นวัชพืชอยู่นั้นเธอก็นึกถึงวันที่เธอเห็นโอซูกิเป็นครั้งแรกขึ้นมาได้

“ดิฉันได้เห็นดอกไม้เหล่านี้เมื่อตอนที่ดิฉันมาที่นี่ครั้งแรกหนึ่งนานแล้ว มันมีสีขาวแล้วก็สวยงามเขียวค่ะ”

“ตอนไหนจะ?”

“ตอนที่ดิฉันยังอายุได้แปดขวบค่ะ”

“นี่ธอมาที่บ้านนี้เหมือนมานานมาแล้วยังงั้นจริง ๆ หรือจะ? สงสัยจริงว่าทำไมฉันจึงจำไม่ได้นะ”

ไอซูกิคงจะเข้าใจผิดคิดว่าคาเอะถูกนำตัวมาหามาโอะมิชิในฐานะเป็นคนไข้ ไอซูกิก็หวังอยู่ว่าทำไมหล่อนจึงจำคาเอะไม่ได้ จึงหยุดถอนหายใจอยู่ครู่หนึ่งและมองดูคาเอะ

“ดิฉันมาที่นี่เพื่อแอบดูแม่น่ะค่ะ”

“แอบดูรีจะ?”

“ค่ะแม่ พอพี่เลี้ยงของดิฉันล่อให้ฟังว่าแม่มาอยู่ที่หมู่บ้านอิระยามะนี่ยังงี้ ดิฉันก็ขอร้องให้แกพาดิฉันมาดูผู้หญิงคนสวยด้วยตาของดิฉันเองโปรดยกโทษให้ด้วยนะคะ”

เสียงหัวเราะอย่างร่าเริงของไอซูกิเมื่อได้ยินคำขอโทษของคาเอะ ทำให้คาเอะพลอยหัวเราะไปด้วย ครั้นแล้วไอซูกิก็พูดเสียงเบาลงไปอีกว่า “ฉันถูกเธอเรียกว่า ‘แม่’ ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ใช่ลูกสาวจริง ๆ ของฉัน แต่กระนั้น ฉันก็ยังรู้สึกว่าเป็นที่รักของฉันเท่า ๆ กับลูกสาวแท้ ๆ ของฉันทีเดียว ความสัมพันธ์ของเราะยังรักลึกนักนะจ๊ะ บางทีมันอาจจะถูกโชคชะตากำหนดไว้ก็ได้”

คาเอะพยักหน้าและเชื่อว่าไอซูกิกับตัวเธอนั้นถูกโชคชะตาฟ้าดินกำหนดมาให้เป็นแม่เป็นลูกกันมาตั้งแต่ชาติก่อนแล้ว

6

ฝนที่ตกมาผิดปกติเมื่อปีก่อนนี้ได้ทำลายพืชผลเสียหายย่อยยับไปทั่วประเทศ และตอนนี้ฤดูใบไม้ผลิเพิ่งจะเริ่มต้น มันก็เริ่มตกลงมาอีก ฤดูหนาวในเขตเมืองคิซึวนั้นออกจะไม่รุนแรงนัก ดังนั้นที่ทำความร้อนแห่งเดียวในบ้านก็มาจากเตาไฟในครัวนั่นเอง และเนื่องจากผู้ที่ทำงานทอผ้านั้นทำอยู่ที่ระเบียงที่สามารถกันฝนมากกว่าลม อากาศหนาวและสายลมอันเย็นเยือก หลังจากอยู่ในสภาพเช่นนี้เป็นเวลานาน นิ้วหลายนิ้วของคาเอะซึ่งถูกสืงจากสืยมด้ายสีน้ำเงินก็แตกปรีอย่างมากมายจนต้องใช้น้ำมันพิเศษของครอบครัวทาและเอาผ้าพันไว้ บัดนี้การทอผ้ากลับเป็นงานที่ยากเย็นสำหรับเธอไป กระสวยจะหล่นจากมือเธออยู่บ่อย ๆ และด้ายก็ขาดซ้ำแล้วซ้ำอีก น่องผ้าของเธอซึ่งดูเหมือนจะไม่กระทบกระเทือนเลยจากความชื้นและอุณหภูมิที่หนาวเยือกเย็นนั้นก็ยังทำหูกเป็นเสียง “คลิก-คลิก” ซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่ต่อไป

เช้าวันหนึ่งซึ่งแสนจะมีดและเต็มไปด้วยน้ำค้างแข็งจนคาเอะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเป็นปลายฤดูหนาวแล้ว คาเอะนึกสงสัยว่าเธอป่วยไปหรือเปล่า พอถึงตอนเที่ยง สภาพของด้ายที่ขาดแล้วขาดเล่าทำให้คาเอะนึกรำคาญเกินกว่าที่จะสำรวจใจอยู่กับสวดลายของเธอต่อไปได้ ในทันใดนั้น เธอก็ได้ยินเสียงดังลั่นมาจากทางเข้าหน้าบ้าน คาเอะคิดว่าคงเป็นพ่อผัวของเธอ เธอไม่ทันสังเกตเห็นว่าโอกัตสึได้หยุดทอผ้าแล้วและโคริคุก็ลุกขึ้นยืนถือกระสวยค้างอยู่ในมือ

“โอ ต้องเป็นพี่ชายมาแน่ ๆ ! แน่ด้วยละ!” เด็กสาวสองคนร้องออกมาแล้ววิ่งออกจากห้องไป เมื่อรู้ว่าในที่สุดสามีของเธอได้กลับมาแล้ว คาเอะก็วิ่งไปในทางเดียวกันโดยไม่ได้เป็นห่วงว่าจะหิวผมให้เรียบร้อยเสียก่อนเลย

ในไม่ช้าอุมเบอิก็ถูกล้อมรอบด้วยแม่และน้องสาวของเขา

“ขอต้อนรับกลับบ้านจ๊ะ”

“พี่ดูแข็งแรงดีนี่”

“เราไม่รู้เลยว่าพี่จะมา”

พวกผู้หญิงพูดพร้อม ๆ กันราวกับร้องเพลงในงานฉลองอะไรสักอย่างหนึ่ง อุมเบอิซึ่งผูกหีบหวายใบหนึ่งอยู่บนหลังและอีกใบหนึ่งถืออยู่ในมือนั้นก็ยืนนิ่งงันไม่พูดอะไรและออกจะเบี่ยงปอนอยู่ในเสื้อฝนฟางของเขาแต่ก็ดูเหมือนว่าเขาไม่หนาวเลย อาจจะเพราะคุ้นกับฝนแล้วก็ได้ในระหว่างที่เดินกลับมาบ้านเป็นระยะทางไกลนั้น

“ลูกควรจะเอาเท้าแช่น้ำอุ่น ๆ นะจ๊ะ” โอซุกิแนะนำขึ้น ครั้นแล้วเมื่อแลเห็นคาเอะยืนอยู่ข้างหลัง หล่อนก็มองดูเธอด้วยสายตาคมกริบอย่างเสียดแทง รอยยิ้มของหล่อนในขณะที่หล่อนหันกลับไปหาลูกชายนั้นเป็นยิ้มที่เสแสร้ง

“นี่คือคาเอะ เธอกำลังคอยลูกอยู่เหมือนกัน”

อุมเปิพยักหน้า แล้วนัยน์ตาโต ๆ ที่เป็นประกายของเขาก็จับ
อยู่บนใบหน้าของคาเอะตรง ๆ โดยไม่มีแว้วว่าอายหรือกระดากกระ
เดื่องอันเป็นแบบของคนหนุ่ม ๆ เลย แต่เขาก็นึกไม่ออกว่าจะทักทายผู้
หญิงคนนี่ซึ่งเป็นภรรยาที่เขาไม่เคยพบเลยนี้ว่าอะไรดี เขาเอ่ยคำที่ฟัง
ไม่ได้ศัพท์ออกมาสั้น ๆ อย่างแทบไม่ได้เปิดปากเลย และภรรยาของ
เขาซึ่งรู้สึกตื่นตันเท่า ๆ กันก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากโค้งให้แล้วก็
รีบออกไปที่ครัวโดยอ้างว่าจะไปเอาน้ำร้อนจากเตามาให้

คาเอะพบถังไม้ใบหนึ่งจึงเอามันไปใส่น้ำที่บ่อ แล้วก็รับมาที่ครัว
เพื่อเอาน้ำร้อนเติมลงไป หยิบขันน้ำเปล่าใบหนึ่งขึ้นมาแล้วรีบกลับ
ไปที่อุมเปิ แต่เขาได้เอาผ้าขนหนูที่น้องสาวส่งให้เช็ดเท้าเสร็จและเข้า
ไปในบ้านเรียบร้อยแล้วเมื่อคาเอะหิ้วถังน้ำเข้ามาถึง

“โอ เขาเสร็จแล้วละ ชอบใจ” เสียงหัวน ๆ นั้นดูขัดกับใบหน้า
อันยิ้มแย้มของโอซูกิอย่างเห็นชัดในขณะที่หล่อนดันตัวอุมเปิไปข้าง
หน้าตรงที่นาโอะมิชิผู้มีอาการบวมตามข้อจนเดินเหินไม่สะดวก
อยู่

คาเอะรู้สึกสลดใจและว่าเหว่ราวกับเธอเป็นคนนอก จึงได้แต่
ยิ้มนิ่งแท้ๆติดแน่นอยู่กับพื้น “นี่มันเป็นการกลับบ้านแบบไหนกันนะ?”
เธอถามตัวเอง “เราเป็นเมียของอุมเปิแท้ ๆ แต่เขากลับเดินผ่านเรา
เข้าไปหาพ่อของเขาเสียนี่” หลังจากนั้นครู่หนึ่งเธอก็เดินออกไปที่บ่อ
น้ำ เทน้ำในถังออกและเฝ้ามองดูไอน้ำที่ลอยอยู่ในอากาศอันเยือกเย็น

ความรู้สึกที่ว่าถูกกีดกันให้ออกห่างยังฝังใจเธออยู่เมื่อเธอมาถึง
ในครัว เธอเคยคิดไว้ว่าจะทำอาหารมื้อแรกให้สามีกินที่บ้าน แต่แล้ว
เธอก็เห็นโอกัตสึกับโคริกุกำลังถกกันอย่างดีอกดีใจว่าจะทำอาหาร

ของโปรดให้พี่ชายกินอยู่

“เราต้องหันหัวผักกาดไว้เยอะ ๆ นะ”

“ตกลง พี่อุมเปือชอบกิน”

เมียซึ่งเป็นสมาชิกใหม่จะแบ่งกับหญิงสาวสองคนนี้ได้อย่างไร? เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าอุมเปือชอบอะไร? คำสนทนาของน้องสาวทั้งสองนี้แสดงให้เห็นประสบการณ์ที่พวกหล่อนเคยมีมาพร้อมกับพี่ชายเป็นเวลาตั้งยี่สิบปีนั้น ทำให้คาเอะรู้สึกตัวกลายเป็นตัวยุ่งอยู่ในครัว ทั้ง ๆ ที่เธอออกจะลังเลในการที่จะเข้าไปสมทบกับคนอื่น ๆ ที่ในห้องของนาโอะมิซึกิก็ตาม นี่เธอใจน้อยเกินไปหรือเปล่าล่ะ? แต่ทว่าแม้แต่ไอซูกิผู้ซึ่งอ่อนโยนและช่างคิดก็ยังดูเย็นชาและเหินห่างกับเธอในวันพิเศษนี้ เธอเฝ้าถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า เธอมีความหมายอย่างไรต่อครอบครัวนี้บ้าง เธอยอมรับว่า ในตอนแรกอุมเปือมิได้มีความสำคัญอะไรนักในหัวใจของเธอ แต่บัดนี้เมื่อเขามาปรากฏตัวเช่นนี้ เขาก็เป็นสามีที่เธอใฝ่ฝันหา เธออดไม่ได้ที่จะคิดว่าพวกซานาโอะกะนั้นช่างใจจิตใจดำและคอยกีดขวางไม่ให้เธอได้พบปะกับสามีที่รักของเธอที่เธอได้วาดภาพมาช้านาน

เธอเริ่มคิดถึงรูปร่างของสามีอายุยี่สิบหกปีของเธอ ผู้ซึ่งแก่กว่าเธอเองเพียงสองปีเท่านั้น เขามีหยันตาโตคมปลาบ ขนคิ้วดก สูงปานกลาง มีศีรษะโตผิดธรรมดาและเคราสั้น ๆ หนา ๆ ปกคลุมอยู่บนใบหน้าที่มีได้โกนหนวดโกนเครานั้น เห็นได้ชัดว่ามีแต่ริ้วเหี่ยผู้มีอายุหกขวบเท่านั้นที่มีรูปร่างหน้าตาสะสวยเหมือนแม่ ในจินตนาการของเธอ คาเอะเคยวาดภาพไว้ว่า เขาคงจะเป็นผู้ชายรูปงามที่มีใบหน้าเป็นรูปไข่ แต่ก็อีก ที่ความคาดหมายของเธอมิได้เป็นความจริง แต่กระนั้น ทั้ง ๆ ที่เธอรู้สึกผิดหวังและไม่มีความสุขก็ตาม แต่เธอก็ยังรู้สึก

ใกล้ชิดสนิทสนมกับอุมเปอิ การที่มีความรู้สึกปะทุขึ้นมาอย่างแปลก ๆ
นี้อาจจะเป็นเรื่องของอดีตก็ได้ คาเอะให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องธรรมดา
ที่สุดที่ผู้เป็นภรรยาจะต้องรู้สึกอบอุ่นในตัวสามีเมื่อเขามาอยู่ข้างกาย

แทบทุกคนรู้สึกว่าเรึ่งในตอนอาหารค่ำคืนนั้น นาโอะมิชินั้นลุก
จากเตียงมาร่วมกินอาหารกับครอบครัวด้วย โดยนั่งตรงข้ามกับอุม-
เปอิที่โต๊ะอาหาร เรียวอันและโยเนะจิโรญาติของคาเอะซึ่งมาเป็นผู้
ช่วยของนาโอะมิชิได้ปีกว่าแล้วก็อยู่ที่นั่นด้วยและกระตือรือร้นอยาก
จะฟังเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองเกียวโต ในไม่ช้าก็เห็นได้ชัดว่าอาหารนั้น
ไม่มีความสำคัญเท่าเรื่องราวของหมอหนุ่มผู้ข้างพุดนี้ สำหรับคาเอะ
นั้น ความสนใจของเธอถูกดึงดูดไปอยู่ที่ไฟเมดด้า ๆ ที่ด้านซ้ายของคอก
อุมเปอิตรงใต้คางของเข่า ซึ่งดูเหมือนจะขยับขึ้น ๆ ลง ๆ ในขณะที่เขา
พุด

“คุณหมอยามาโตะสอนวิธีผ่าตัดเช่นเดียวกับคัสปาร์หมอชาว
ดัชท์ที่เป็นหมอเก่าแก่ เครื่องมือทุกชิ้นที่ผมเอามาด้วยนั้นล้วนแต่มา
จากฮอลแลนด์ทั้งนั้น ผมแน่ใจว่าบางชิ้นคุณพ่อจะต้องชอบแน่ ๆ
มันออกจะแตกต่างจากเครื่องมือแบบสเปนของพ่ออยู่นะครับ”

“ทั้งคุณหมอยามาโตะกับอาจารย์คนเก่าของท่านคือคุณหมอ
เคนซุยต่างก็บอกว่า การผ่าตัดที่จะได้รับความสำเร็จก็ต่อเมื่อศัลย-
แพทย์ได้คำนึงถึงกายวิภาคของคนไข้ทุกแง่ทุกมุม ไม่ใช่แต่เฉพาะ
ตรงบริเวณที่มีอาการเท่านั้น จะต้องค้นหาต้นเหตุของโรคเสีย
ก่อน เหตุนี้เองที่ทำให้การแพทย์ถือเป็นวิทยาศาสตร์ และเพื่อที่จะได้มี
หูตากว้างขึ้น ผมจึงได้ศึกษาอยู่กับคุณหมอโยชิมาสึซึ่งเป็นผู้ชำนาญ
พิเศษเกี่ยวกับการรักษาแบบตำราแพทย์จีนด้วย”

หลังจากหยุดพุดเพียงครู่สั้น ๆ แล้วเขาก็พุดต่อไปว่า “แต่รู้ไหม

ครับพ่อว่าผมได้รับความสามารถและความเข้าใจมาจากการคอยสังเกตดูพ่อทำงาน จริงอยู่ที่พ่อฝึกฝนมาจะเป็นหมอผ่าตัด แต่ในฐานะที่เป็นหมอในชนบท พ่อจึงต้องรักษาโรคได้ทุกชนิดรวมทั้งโรคหัดด้วย ผมเลยเข้าใจได้ว่า ในคนไข้ส่วนมากนะเราจะวิเคราะห์โรคให้ถูกต้องเต็มที่นั้นไม่ได้ มีอยู่บ่อย ๆ ที่การวิเคราะห์ไม่แจ่มแจ้งพอจึงรักษาด้วยการผ่าตัดไม่ได้และอาจจะรักษาด้วยการใช้ยาจะดีกว่า ผมตัดสินใจว่าผมสามารถจะปรับปรุงวิธีการผ่าตัดให้ดีขึ้นได้ ถ้าผมนำเอาความคิดและเทคนิคของคุณหมออัลสปาร์มาใช้รวมทั้งความรู้ในทางปฏิบัติที่กว้างขวางในเรื่องร่างกายมนุษย์จากคุณหมอโยชิมาสึด้วย จุดหมายอันหนึ่งของผมก็คือจะค้นหากฎของธรรมชาติโดยทำการศึกษาถึงอาการที่ปรากฏจริง ๆ”

“เพื่อจะค้นหากฎของธรรมชาติโดยทำการศึกษาถึงอาการที่ปรากฏจริง ๆ” พ่อของเขาทวนคำซ้ำ ๆ “ถูกพูดถูกแล้ว”

อุมเปิเล่มาถึงความคิดของเขาต่อไป “การแพทย์ชาวดัทช์กับการแพทย์ชาวจีนนั้นต่างก็มีข้อดีและข้อเสียทั้งสองฝ่าย มีนักศึกษาบางคนได้เรียนรู้แต่เพียงวิธีการของการแพทย์ชาวดัทช์ และสามารถวินิจฉัยด้วยเหตุผลเป็นอย่างดี แต่แทบจะไม่เข้าใจเอาเลยว่าร่างกายคนรำนะทำงานอย่างไร เพราะพวกเขาขาดประสบการณ์ในด้านฝึกฝนภาคทดลองอีกด้านหนึ่ง นักศึกษาเรื่องยาของจีนก็รู้รายละเอียดเกี่ยวกับร่างกายมากมายแต่ไม่สามารถแปลความรู้ของพวกเขาไปในเรื่องสาเหตุและผลได้ ซึ่งแน่นอนจะทำให้พวกเขาเป็นที่เยาะหยันในสายตาของพวกที่นิยมหมอชาวดัทช์ ความจริงมีอยู่ว่า หมอที่ดีควรจะสามารถให้ข้อสรุปที่ต้องตามเหตุผลได้จากการวิเคราะห์และความเข้าใจของเขาว่า ร่างกายทำหน้าที่อย่างไรด้วยในขณะเดียวกัน”

“จริงซิ” พ่อของเขาเห็นด้วย

“ผู้ชำนาญในการผ่าตัดที่แท้จริงก็คือผู้ที่มีความคุ้นเคยกับยามาบ้าง การรู้ว่าจะตัดเนื้องอกออกได้อย่างไรนั้นมันยังไม่พอ อันที่จริงนะ ศัลยแพทย์ควรจะรับเฉพาะคนไข้ที่อายุรแพทย์ไม่สามารถรักษาได้แล้ว ซึ่งก็หมายความว่าควรจะไข้มีดเป็นหนทางสุดท้ายนั่นเอง ก็เหมือนกับดาบของซามูไรนั่นแหละครับ ในฐานะที่เป็นอนุญาโตตุลาการชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างเรื่องที่มีเหตุผลกับเรื่องที่ไม่มีเหตุผล และไม่ว่าในกรณีใด ๆ จะต้องไม่ใช่มีดจนกว่าจะได้มีการวิเคราะห์อย่างเต็มที่แล้ว”

“เจ้าพูดดีนี่ อุมเปอิ”

“ความฉลาดสุขุมนี้เป็นสมบัติที่มีค่าที่สุดที่หมอจะมีได้ การเป็นหมอที่ดีไม่ใช่ว่าการเป็นคนตามแบบสมัยเก่าหรือสมัยใหม่หรอก นั่นแหละที่สำคัญ” ความคิดและความรู้สึกของเขาหลังไหลพรังพรูออกมาอย่างมากมาย “เราจะอาศัยศัลยแพทย์ก็ต่อเมื่อ การรักษาด้วยยาธรรมดา การฝังเข็มไม่ได้ผลแล้วนะครับ พ่อเห็นด้วยกับผมมั๊ยว่า ศัลยแพทย์ก็คล้ายกับดาราละครคาบูกิที่ออกมาบนเวทีเพื่อแสดงบทบาทให้จบเรื่องนั่นแหละครับ ซึ่งจะเป็นบทบาทที่ผมชอบ อันที่จริงนะผมอยากจะเป็นหมอว่าตัวของญี่ปุ่นมากกว่าครับ”

“เจ้าหมายถึงฮว่าถัว³ ของจีนหรือ?” พ่อของเขาถาม “นั่น

³ เป็นแพทย์จีนในปลายราชวงศ์ซัน ตามบันทึกใน “ประวัติศาสตร์อันล้ำ” (โฮอันชู) เขาได้ใช้หมาเพียชันเป็นยาชา เพื่อทำการผ่าตัดท้องคนไข้: จงกั๋วลือเหียนอู่อือเตียน-สารานุกรมประวัติบุคคลสำคัญของจีน, Hong Kong : Chao Yang Publishing Co., 1979, P.165. (บรรณาธิการ)

แหละคนที่เจ้าน่าจะเอาอย่างละ” เนื่องจากคุ้นกับการที่ถูกคนอื่นเรียกว่าเป็นคนขี้ไม้ นาโอะมิซียังนึกประหลาดใจที่เห็นอุมเปอิไ้อวดด้วยท่าทางอย่างนั้นเหมือนกัน อยากจะเป็นเหมือนหมอผู้ชำนาญและมีชื่อเสียงที่มีชีวิตอยู่เมื่อเกือบพันหกร้อยปีมาแล้วยังงั้นนะ นัยน์ตาของนาโอะมิชิเบิกกว้างและทวนซ้ำขึ้นอีก สีหน้าของพ่อและลูกชายมักจะคล้ายคลึงกันบ่อย ๆ

“ครับ ฮว่าถัวคนเดียวกันนั่นแหละ” ชายหนุ่มผู้มีความมั่นใจในตัวเองและทะเยอทะยานยืนยัน “การศึกษาของผมที่เกี่ยวข้องแต่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น แน่จนครับ ในเรื่องการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ และความสามารถอันเด่นในการวิเคราะห์โรคได้อย่างถูกต้องนั้น ผมนับถือหมอยามาโตะและโยชิมาสุ แต่ทั้งสองคนนี้ก็ยังไม่เปรียบกับฮว่าถัวไม้ไผ่ได้อยู่ดี มีโรคหลายอย่างที่ยังเป็นปริศนาที่รักษาไม่หายอยู่ในหมู่ชาวตะวันตกและตะวันออกด้วย อย่างเช่นมะเร็ง เป็นต้น โดยเฉพาะมะเร็งที่ทรวงอกซึ่งอันตรายร้ายแรงนั้นไม่อาจจะถูกตัดออกไปด้วยวิธีการทางศัลยกรรม เพราะเชื่อกันว่าทรวงอกนั้นเป็นอวัยวะสำคัญยิ่งของผู้หญิง ในสถานการณ์เช่นนี้การผ่าตัดย่อมช่วยไม่ได้เลย”

“มันเป็นปัญหาที่แท้จริง” นาโอะมิชิเห็นพ้องด้วย

“แต่ฮว่าถัวนั้นไม่เพียงแต่ตัดเอาเนื้องอกออกจากกระโหลกศีรษะเท่านั้น ท่านยังเปิดช่องทรวงอกและเย็บมันเข้าใหม่ด้วย บางทีการที่ท่านได้รับความสำเร็จนี้อาจจะเป็นเพราะท่านใช้ยานอนหลับร้อน ๆ ทำให้หมดความรู้สึกไปก็ได้ น่าเสียดายที่ไม่ได้มีบันทึกเกี่ยวกับยาระงับความรู้สึกและวิธีการผ่าตัดนั้นไว้เลย พ่อคิดว่ายังไงบ้างครับ?”

“จริงด้วย น่าเสียดายเสียจริง ๆ แต่บางส่วนของเรื่องราวที่เกี่ยวกับท่านเหล่านี้จะต้องเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นแน่ ๆ อย่างไรก็ตามท่านมีชีวิตอยู่ตั้งเกือบสองพันปีมาแล้วและหนังสือของจีนในสมัยนั้นน่าจะล้นแต่เต็มไปด้วยคำบรรยายเกินจริงไปทั้งนั้นนะลูก”

“ใช่แล้วครับ แต่กระนั้นผมก็ไม่คิดว่าเรื่องทั้งหมดจะเป็นเท็จไปเสียทั้งหมด แต่ถึงจะเป็นความจริงเพียงครึ่งเดียว มันก็น่ากลัวสักแค่ไหน ลองคิดดูเถอะว่า ถ้าคนไข้สามารถนอนหลับไปตลอดระยะเวลาผ่าตัดทั้งหมดนั้น? ผมรู้สึกว่ถ้าไม่มีความเจ็บปวดละก็ ร่างกายของเขาอาจจะทนเป็นสองเท่าเลยก็ได้”

“บางทีอาจจะมากกว่าสองเท่าเสียอีกนะ” นาโอะมิขี้นยัน

“เรื่องมันเป็นยังงั้นแหละครับพ่อ ผมอยากจะเป็นคนหนึ่งที่ค้นพบวิธีการรักษาโรคที่หมอทุกคนต้องงงงัน ผมคิดว่านั่นก็หมายความว่าผมจะได้เป็นสว่าตัวอีกคนหนึ่ง” เขาหยุดนิดหนึ่งก่อนที่จะพูดต่อไป “ขั้นแรกจำเป็นต้องผลิตยาระงับความรู้สึกชนิดหนึ่งที่จะทำให้เราสามารถผ่าตัดร่างกายทุกส่วนได้ขึ้นมาเสียก่อน แล้วการเติบโตที่ผิดปกติใด ๆ ก็จะสามารถจะถูกกำจัดเสียก่อนที่มันจะกลายเป็นอันตรายไป ปัจจุบันนี้ผู้หญิงคงจะตายแน่ถ้าต้องผ่าตัดมะเร็งทรวงอก แต่ผมเชื่อว่าจะต้องมีทางแก้ปัญหาได้... วิธีการผ่าตัด... อาจจะโดยตัดจากใต้รักแร้หรือจากข้างหลังมา”

“อย่างรีบร้อนผ่าตัดจนเกินไป” พ่อของเขาแนะนำ “ใคร ๆ ก็คาดหวังว่าหมอของเขาจะลองใช้วิธีอื่นเสียก่อน”

“แต่สมมุติว่าคน ๆ นั้นมั่นใจว่าการผ่าตัดจะเป็นไปโดยไม่เจ็บปวดล่ะครับ? นี่จะไม่ทำให้เขาเลิกกลัวหรือครับ?”

“ถ้าลูกสามารถทำสิ่งนั้นได้ละก็ พ่อเห็นจะตายตาหลับอยู่ในสวรรค์อย่างสงบสุขแน่ ๆ” นาโอะมิขีร้องออกมาพร้อมด้วยยิ้มน้อย ๆ ซึ่งชี้ให้เห็นวัยของเขาและความจริงที่ว่า เขาได้ถ่ายทอดความฝันของเขามาให้แก่ทายาทของเขาแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะรู้สึกตื่นตัวขึ้นมาด้วยความแข็งแกร่งของอุมเปอิ และรู้สึกลำบากที่จะก้าวไปให้ทันกับความทะเยอทะยานของชายหนุ่มผู้นี้ เขาจึงหันมาหาภรรยา

“ดูเอาเถอะว่าลูกชายของเราเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ขึ้นแค่ไหน โอซูกิ คิดดูซิว่าเขาพูดถึงการค้นพบใหญ่ ๆ ไต่ ๆ ยังงี้เชียวนะ!”

“เท่าที่ดิฉันจำได้ ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มาแล้ว อุมเปอิไม่เคยพูดถึงสิ่งที่เขาจะทำไม่สำเร็จเลยล่ะ” ภรรยาของเขาเอ่ยขึ้นอย่างภาคภูมิใจ “ดิฉันเชื่อว่าความหวังของอุมเปอิคงจะสำเร็จผลสักวันหนึ่ง”

แล้วอุมเปอิก็เปิดตะกร้าหวายใบหนึ่งของเขาออกและหยิบเอาเครื่องมือแพทย์ที่ออกแบบโดยชาวดัชต์ออกมาทอด มีหลอดและเข็มฉีดยา มีดผ่าตัดรูปร่างต่าง ๆ กรรไกรแบบพิเศษ เครื่องมือกดลิ้นทำด้วยกระดูกปลาวาฬ เข็ม คีมใหญ่ เลื่อยโค้ง เครื่องมือตรวจบาดแผล กระจกเงา น้ำยาฉีดยา เหล็กร้อน หลอดดูดปัสสาวะ และอื่น ๆ อีก เขาหยิบเอาสมบัติของเขาออกมาทีละชิ้น ๆ ในขณะที่ภรรยาของเขามองดู พลังนึกชมเชยนี้วเรียว ๆ ของมืออันใหญ่ของสามี นาโอะมิขีรู้สึกเริ่มเหนื่อยแล้วก็ได้เกิดความสนใจขึ้นใหม่ในเครื่องมือต่าง ๆ เหล่านั้น

“โอโฮ โอันมันอะไรกันนะลูก”

“พ่อรู้จักรอยแยกไหมครับ?” อุมเปอิอธิบาย “ร่องตื้น ๆ ที่แยกขดบนผิวหนังของเนื้อสมองนั่นแหละครับ เครื่องมือนี้ใช้สำหรับดูดเอาของเหลวออกมาจากเนื้องอกที่หุ้มอยู่ในถุงที่บริเวณนั้นไงละครับ”

“ช่างทำได้ดีจริง ๆ”

“นี่คือกรรไกรแบบดัทช์ครับ คอยดูแลครับว่ามันทำงานได้ยังไง”

“ตัดได้ดีไหมลูก?”

“ดีมากทีเดียวครับ”

ทั้งเรียวอันกับโยเนะจิโรต่างก็ชะโงกตัวมาข้างหน้าด้วยความสนใจเพื่อจะดูให้ชัดยิ่งขึ้น อุมเป็องต้องนำเอาทุกสิ่งทุกอย่างแบบล่าสุดของเครื่องมือที่เขาคิดว่า จำเป็นสำหรับงานในอนาคตของเขามาด้วย

“ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องใช้เงินมากมาย” คาเอะคิด เธอรู้สึกว่ามีคามสัมพันธ์อยู่ระหว่างตัวเธอกับสิ่งแปลก ๆ เหล่านั้น โดยที่รู้ว่าอย่างน้อยบางชิ้นก็ซื้อมาด้วยเงินที่ได้จากกลดลายผ้าที่เธอทอขึ้น

อุมเป็องหยิบเอาผ้าพันแผลสองสามชิ้นที่ประกอบด้วยผ้าฝ้ายอินเดียที่ทอเป็นริ้วแคบ ๆ เท่านั้นขึ้นมา และราวกับว่าเขามีวิเศษ เขาพันผ้าไปรอบๆ นั้นเข้ารอบแขนข้างขวาของโยเนะจิโรอย่างแน่นหนาได้ในชั่วเดี๋ยวเดียว ทำให้แขนของโยเนะจิโรถูกปกคลุมไปด้วยผ้าตั้งแต่ข้อศอกลงไปจนถึงข้อมือ

“ถึงคุณจะเคลื่อนไหวสะดวกอย่างไร ผ้าพันแผลนี้ก็จะไม่หลวมเลย” หมอหนุ่มพูดด้วยความพอใจ

โยเนะจิโรรู้สึกแปลกใจที่พบว่า เขาสามารถหมุนข้อมือและข้อศอกของเขาไปในทิศทางใดก็ได้ จึงแสดงให้เห็นเรียวอันดูว่าเขาสามารถถอแขนและยึดแขนได้ง่ายดายเพียงไร เมื่อรู้สึกประทับใจในวิธัพพันแผลอย่างดีของอุมเป็อง เรียวอันรู้สึกว่าการเฝ้ารอคอยลูกชายของนายอยู่เป็นเวลานานนั้นได้ผลคุ้มค่า

“เราทอผ้าฝ้ายอย่างนี้ได้” โอ๊กตัสบอกพี่ชายของหล่อน
 “ดี งั้นก็ขอให้เยอะ ๆ นะ พี่ต้องการใช้อยู่ตลอดเวลาเลย”

“โอ๊กตัสกับโคริคุกลายเป็นช่างทอผ้าที่เก่งกาจไปแล้วละจ๊ะ”
 โอซูกิพูดเสริมขึ้นอย่างอ่อนโยน “น้องสาวของลูกนะทำงานหนัก
 มาตลอดสามปีนี้เพื่อช่วยเหลือในการศึกษาของลูก”

“น้องสาวของลูกเท่านั้นหรื?” คาเอะนิกสงสัย ไม่เชื่อหว่าเธอได้
 ยินถูกต้อง ไม่ใช่แต่เพียงโอ๊กตัสกับโคริคุเท่านั้นนี่นะที่นั้งอยู่กับทอ
 ผ้าทั้งวันทั้งคืนนะ แล้วเราละ? เราไม่ได้ทอผ้าเหล่านั้นขึ้นมาด้วย
 หรอกริ? ก็โอซูกิเองนะไม่ได้ชมเชยงานของเราต่อหน้าพ่อค้าเหล่านั้น
 หรอกริ? แล้วทำไมตอนนี้หล่อนจึงไม่เอ่ยชื่อเราบ้างเลย? ไม่มีคำธิ-
 บายอย่างใดที่จะทำให้เธอพอใจได้ เธอขำเลื่องมองแม่ฝัวอย่างขม
 ชื่น

เมื่อก่อนนั้นโอซูกิเคยระมัดระวังอยู่เสมอในอันที่จะรวมชื่อ
 คาเอะไว้ด้วยในการสนทนาทุกครั้ง แต่ความประพฤติดันผิดปกติของ
 หล่อนในคืนนี้ทำให้น่าสงสัยว่าหล่อนแยะต่อความรู้สึกของลูก
 สะใภ้ของหล่อนจริง ๆ หรือเปล่า และเนื่องจากคาเอะชักคั่นต่อการคิดว่า
 ตัวเองเป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่งในครอบครัวนี้ด้วย มันจึงเป็นเรื่อง
 ที่ปวดร้าวและสับสนใจเป็นพิเศษในการที่เธอต้องเผชิญต่อความเป็น
 จริงที่เป็นอีกอย่างหนึ่งอย่างกะทันหันเช่นนี้

“โปรดดูนี่สิครับ พ่อ” อุมเปอิพูดขึ้น เขาล้วงเอากระดาษชิ้น
 หนึ่งรูปร่างเหมือนจดหมาย ซึ่งเขียนด้วยลายฟูกันอย่างสวยงาม
 ขึ้นมา นาโอะมิซึกิพิจารณาดูมันอย่างละเอียดละออก่อนที่จะพูดถึงลาย
 เซ็นของผู้เขียน

“เซ็นชื่อโดยอาซาคุระ เคอิซาน (ฮาคุ)...คนที่เขียนจดหมายให้เจ้านี้เป็นผู้คงแก่เรียนที่เป็นนักศึกษาลัทธิขงจื๊อที่มีชื่อเสียงใช่ไหม?”

“ครับ โปรดดูที่นั่นะครับ ฮาคุเกียวนะคือนามปากกาของผมเอง” อุมเปอิชี้ไปที่ตอนสุดท้ายของจดหมาย นาโอะมิชิจึงเริ่มอ่านออกมาดัง ๆ

เมื่อไรก็ตามที่คุณพยายามในสิ่งซึ่งคนอื่น ๆ ล้มเหลวหรือเลิกทำไปแล้ว คุณก็อาจทำสำเร็จได้ พวกเขากล่าวว่า “อย่าให้ฮาคุเกียวลับไปบ้านเลย เพราะถ้าเขาทำงานอยู่ในเมือง เขาก็จะได้รับความสำเร็จในอาชีพของเขาอย่างแน่นอน” ความสามารถของฮาคุเกียวนะเป็นที่นิยมยกย่องกันเป็นอย่างมากที่นี่ แต่เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่แล้ว เนื่องด้วยบิดาของเขาชราภาพลงแล้ว เขาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องกลับไปยังหมู่บ้านของเขาและได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าเขียนอะไรให้บ้าง นี่คือการเชื่อของข้าพเจ้า : “พลังงานของคุณมีมากกว่าคนใด ๆ และความทะเยอทะยานใฝ่ฝันของคุณก็แข็งแกร่ง ข้าพเจ้าขอพยากรณ์ว่าคุณจะกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงในความสำเร็จอันโด่งดังในอนาคต”

“อ้อม อ้อม” นาโอะมิชิถอนใจ จดหมายของอาซาคุระที่บรรยายถึงอุมเปอิในเกียวโตนั้น ช่วยให้เขาได้เห็นเหตุผลที่ลูกชายไม่เคยเขียนจดหมายมาถึงเขาเลยในระหว่างเวลาสามปีนั้นได้ ลูกชายคนโตที่เขาและภรรยาส่งไปยังเกียวโตก็ได้กลับมาบ้านแล้วและกลายเป็นหมอสมภาคภูมิ ความสามารถของเขามีอยู่เหนือความคาดหมายทั้งมวล “คืนนี้มีค่าควรแก่การรอคอยนะ จริงมั๊ยไอซูกิ? ที่นี้ฉันเต็มใจจะตายเมื่อไหร่ก็ได้แล้วละ”

อุมเปอิหัวเราะแล้วเอาม้วนจดหมายนั้นม้วนเก็บ “พ่อ อย่าพูดตกลงยังงั้นซีครับ ผมตั้งใจที่จะเป็นหมอที่แท้จริง แต่ตามที่ผมพูดแล้วว่าที่เรียนมาจากเกียวโตนะเป็นแต่เพียงการเริ่มต้น ถ้าผมต้องการจะเป็นศัลยแพทย์ผู้สามารถทำการผ่าตัดในที่ที่คนอื่นล้มเหลวกันละก็ ผมก็ต้องทำการสำรวจตรวจค้นต่อไปอีก มีการทดลองอย่างหนึ่งที่ผมคิดไว้ว่าจะทำ ดังนั้น พ่อจะเห็นได้ว่าผมไม่ได้มาเข้าแทนที่พ่อ อันที่จริงนะผมอยากจะเป็นคนที่ไม่ต้องฟังพ่อสักชั่วระยะหนึ่ง พ่อครับ พ่อจะต้องดูแลคนไข้ของพ่อต่อไปนะครับ”

“โอ ไม่เอาละ” ชายชราตอบ “อย่างที่เจ้าก็เห็นแล้ว พ่อจะหมดแรงจะแย่อยู่แล้ว หมู่นี้พ่อทำอะไรไม่ได้จนรียาวอันต้องดูแลคนไข้แทนพ่อ พ่อทำต่อไปไม่ไหวหรอก เวลาของพ่อหมดลงแล้ว เจ้าอาจจะชักป้ายว่า ‘แพทย์แผนตะวันตก’ ขึ้นได้ละ วิธีการรักษาโรคของคัสปาร์จะเข้าแทนที่วิธีการของพ่ออย่างเห็นได้ชัดแล้ว เครื่องมือเหล่านั้นมันบอกพ่ออย่างงั้น” นาโอะมิขิสรูปความคิดเอาอย่างค่อนข้างจะหดหู่ซึ่งภรรยาของเขาก็ปิดม่านออกไปอย่างรวดเร็ว

“พ่อของลูกนะเหนื่อยมากนะ ฝนที่ตกนาน ๆ ยังงี้ทำให้คนทุกคนต่างก็อ่อนเพลียกันไปหมด ไปนอนเสียเถอะ อุมเปอิ ดึกแล้วละลูก พรุ่งนี้พ่อเขาคงค่อยยังชั่วขึ้นนะ และแม่แน่ใจว่าเขาจะต้องบอกว่าเขายังไม่ยอมหยุดงานแน่ ๆ ที่จริงเราอยากจะฟังลูกเล่าอีก แต่ก็ต้องขอผลัดความสำราญนั้นไว้ก่อนนะจ๊ะ”

“ตกลงครับแม่ ผมอยากจะทำของที่ระลึกทั้งหมดจากเกียวโตมาให้แม่ แต่ผมใช้เงินเซ็นต์สุดท้ายไปในการซื้อมิดโค้งนี้เสียแล้ว จริง ๆ นะครับ ผมรู้สึกแย่มากทีเดียวที่กลับมาบ้านมือเปล่าอย่างนี้”

“อย่าเหลวไหลไปหน่อยเลยลูก เครื่องมือของลูกนะมันสำหรับเราทุกคนแล้วนั่นแหละจะ มันเป็นของขวัญที่ดีที่สุดจริง ๆ นอกจากนั้น ก็ไม่มีใครหรอกที่หวังจะเอาของที่ระลึกจากลูกนะ เอละจะ การพักผ่อนมาก ๆ นะเป็นการรักษาความเหนื่อยที่ดีที่สุดหลังจากการเดินทางมาไกลนะจะ ทั้ง ๆ ที่แม่ก็ไม่แน่ใจนักหรอกว่าคัสปาร์เขายังไง คินนี่ลูกควรจะได้นอนพักให้หลับสนิทตามลำพังนะลูก”

คนในครอบครัวหัวเราะคำพูดตลกของไอซูกิ แล้วแต่ละคนต่างก็กลับเข้าไปในห้องของตัวเอง คาเอะก็เข้าไปในห้องของเธอเองด้วย และเตรียมปูเตียงไว้ให้แม่ผัวและตัวเธอเอง เธอนึกสงสัยว่า ไอซูกิหมายความว่าอะไรในตอนที่ยกอุโมงค์ไปให้นอนตามลำพังนะ มันไม่ได้หมายความว่าเธอไม่ได้รับการเชื้อเชิญให้ไปอยู่ใกล้ ๆ เขารอกเธอ

ไอกัตสึกับโคริกุช่วยจัดเตียงให้พี่ชายในห้องนอนของนาโอะมิชิ แล้วก็ออกมานอน อย่างไรก็ตาม ไอซูกิก็ยังอ้อยอิ่งอยู่ใกล้ ๆ ลูกชายอย่างไม่มีทีท่าว่าจะออกมาเลย ในความเงียบของเวลากลางคืนนั้นอาจได้ยินเสียงหัวเราะคิก ๆ เสียงต่ำ ๆ อย่างกลั่นไว้มองไอซูกิดังมาถึงคาเอะ ซึ่งนั่งอยู่บนเตียงเย็น ๆ ของเธอ มันเป็นเสียงหัวเราะของแม่ผู้มีความสุขจนไม่สามารถยับยั้งความปิติของตัวเองได้เมื่อลูกชายสุดที่รักของหล่อนกลับมา แต่เสียงนั้นฟังดูเหมือนกับเต็มไปด้วยตัณหาราคะสำหรับหูของคาเอะ

ในขณะนั้นเอง คาเอะก็เกิดความรู้สึกเกลียดชังไอซูกิขึ้นมาอย่างมากมาย ตัวเธอเองก็ไม่แน่ใจว่าอะไรเป็นเหตุให้เธอเกิดอารมณ์อย่างนั้นขึ้นมา มันอาจจะเพราะความรู้ตัวว่า ตัวเองไม่ได้เป็นส่วน

หนึ่งของครอบครัวฮานาโอกะทั้ง ๆ ที่ได้ทำพิธีเต็มเหล้าสาเกมาเมื่อสามปีที่แล้ว หรือจะเป็นเพราะการล่วงรู้ว่านาโอะมิชิกับโอซูกินั้นแข็งแกร่งกว่าที่มีอยู่ระหว่างสามีภรรยาคู่นั้น ๆ ก็เหลือจะเดา ทั้งสองคนนั้นผูกพันอยู่ด้วยกันโดยลึก ๆ ของเขาและโดยความสัมพันธ์ระหว่างลูก ๆ ของเขาด้วย แต่สภาพการณ์ของคาเอะนั้นมันเป็นเหมือนกับผู้หญิงทุกคนที่เข้าไปอยู่ในครอบครัวใหม่และพยายามที่จะพังทลายความสัมพันธ์ของสายโลหิตที่เป็นอุปสรรคลง เพื่อมิให้มันทำให้เจ้าหล่อนต้องสิ้นหวัง อันที่จริงด้วยความริษยานั้น คาเอะนี่ก็อยากจะต่อสู้กับผู้หญิงที่เธอเคยให้ความรักความเคารพมาตลอด นั่นละ คาเอะรู้ดีว่า ไม่ใช่เรื่องผิดปกติเลยที่เจ้าสาวจะกลายเป็นปรปักษ์ต่อแม่ผัวตนเองไป การกระทำของโอซูกิซึ่งก็ดกกันลูกชายมิให้ได้พบปะกับภรรยาของเขานั้นอาจเป็นไปได้โดยไม่ได้เจตนา แต่กระนั้นมันก็แสดงความเป็นศัตรูต่อลูกสะใภ้ของหล่อนออกมาอย่างปฏิเสธไม่ได้ ดังนั้น ความสนิทสนมอันดีงามระหว่างหญิงทั้งสองคือเจ้าสาวกับแม่ผัวผู้มาสู่ขอเธอได้สิ้นสุดลงในคืนที่ผู้เป็นที่รักของทั้งสองมาถึงนั่นเอง ภรรยาผู้ยังเป็นสาวบริสุทธิ์ซึ่งได้ถักทอความฝันของเธอมานจนกระทั่งถึงวันนี้บัดนี้พร้อมแล้วที่จะต่อสู้

ต่อมามีเงาดำ ๆ เกาหนึ่งก้าวเข้ามาในห้อง ตระเตรียมเสื้อผ้าที่หล่อนจะใช้ในเช้าวันรุ่งขึ้นอย่างเจียบ ๆ แล้วก็เลื่อนตัวขึ้นไปบนเตียงที่อยู่ถัดไป คาเอะรู้ตัวดีว่าโอซูกิก็อยากรู้ว่าเธอนอนหลับไปหรือยัง คาเอะจึงจึงออกไปในความมืดและรู้ว่าแม่ผัวของเธอก็รู้ว่าเธอยังไม่หลับ ครั้นแล้วโอซูกิก็พลิกตัวหันไปอีกข้างหนึ่ง หญิงทั้งสองคนนอนไม่หลับตลอดคืน แต่ละคนต่างก็รู้สึกว่าคาญที่มีอีกคนหนึ่งอยู่ด้วย แม่ผัว

ต้องการให้ลูกชายของหล่อนนอนคนเดียวให้นานที่สุด กับภรรยาผู้กำลังรู้ว่าแม่ผัวพยายามเข้ามาก้าวภายในชีวิตแต่งงานของเธอ ทั้งคู่นอนอยู่ในสภาพที่ไม่ขยับเขยื้อนอยู่เป็นชั่วโมง ๆ ต่างแสร้งแสร้งและรู้สึกถึงลมหายใจของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ทว่าต่างก็ระมัดระวังไม่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนออกมา

7

ฮานาโอกะ นาโอะมิซึ่งเป็นที่รู้จักกันในฐานะเป็นนักคุยที่ร่าเริงในหมู่พวกชาวบ้านนั้น สิ้นชีวิตลงอย่างสงบหลังจากที่อุมเบอิกกลับมาไม่ถึงหกเดือน ดูเหมือนกับว่า เมื่อเขาแน่ใจในความเป็นผู้ใหญ่และอนาคตอันมั่นคงของลูกชายแล้ว เขาก็ไม่มีห่วงผูกพันกับอะไรอีกในโลกนี้ เขาไม่ได้ทำพิธีกรรมอะไรไว้เป็นทางการ อาจจะได้มีการสังเวยแล้วในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ได้

การจัดงานศพของพ่อนี้ทำให้อุมเบอและภรรยาของเขาได้เป็นที่รู้จักกันแก่ชุมชนนั้น เนื่องจากมีการใช้จ่ายเงินทองไปในการศึกษาของอุมเบอเกินกำลังที่หามาได้ จึงไม่มีใครเลยในครอบครัวฮานาโอกะที่จะมีเสื้อผ้าใหม่ๆ ใส่ หรือมีเงินที่จะจัดงานต้อนรับวิหาห์ได้อย่างหรูหรา หลังจากต้องจ่ายเงินค่าทำศพไปแล้ว นอกจากนั้นเมื่อปีก่อนยังได้เกิดข้าวยากหมากแพงขึ้นอีก จนกระทั่งแม้แต่คนรวยๆ ในเมืองคิซูกิก็ต้องรัดเข็มขัดกันเป็นส่วนใหญ่ การแสดงความฟุ่มเฟือยใดๆออกมา

ยอมไม่เป็นการสมควรเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าฤดูใบไม้ผลิจะหมดไปแล้วก็ตาม แต่ก็ยังหนาวและมีฝนตกอยู่ ผู้คนจึงยังไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อผ้าสำหรับฤดูร้อนกัน ในบ้านอันมืดทึมและอับชื้นของครอบครัวฮานาโอกะนั้น ใบหน้าของสมาชิกในครอบครัวต่างก็ซีดเซียวไปตามๆกัน

คาเอะตระหนักถึงความยากแค้นทางด้านเศรษฐกิจดี แต่กระนั้นเธอก็เชื่ออย่างฝังใจว่า ความประสงค์ร้ายของโอซูกิเท่านั้นที่กีดกันมิให้มีการจัดงานวิวาห์ เธอยังจำได้ถึงการแสดงความรักและความห่วงใยของแม่ผัวที่มีต่อเธอในระหว่างสามปีก่อนที่อุเมเปิจะกลับมาบ้านได้ดี โดยเฉพาะวันที่โอซูกิบอกเธอว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับหล่อนนั้นได้ถูกกำหนดมาแล้วโดยโชคชะตา

หลังจากนาโอะมิขีสิ้นชีวิตไป โอซูกิก็ก็นิมีวิธีลับๆของหล่อนเองที่จะหลีกเลี่ยงลูกสะใภ้ อย่างไรก็ดี ก็หาไม่มีใครสังเกตเห็นไม่ เพราะหล่อนฉลาดเกินกว่าที่จะทรมาณคาเอะอย่างเปิดเผย แต่คาเอะก็สามารถรู้สึกถึงความเกลียดชังของหล่อนได้ถึงแม้ว่ามันจะรอดสายตาคนอื่นไปได้ก็ตาม และเมื่อไรก็ตามที่เธอบังเอิญต้องไปอยู่กับโอซูกิ เจ้าความเกลียดชังนั้นมันก็ทิ่มแทงเธอราวกับหอก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโอซูกินั้นคิดว่าคาเอะได้รับการเลี้ยงดูมาในบ้านของชนชั้นซามูไร ซึ่งก็หมายความว่า หล่อนคงจะทักท้วงเอาว่าลูกสะใภ้ของหล่อนคงจะระมัดระวังตัวเกินกว่าที่จะประทุง์หล่อนออกมาอย่างเปิดเผยหรือกล้าแสดงความรู้สึกของเธอออกมาตรงๆนั่นเอง

เช้าวันหนึ่งคาเอะกำลังนั่งเย็บถุงใส่รำข้าวของเธอด้วยเศษผ้าแพรสีแดงที่เธอพบในหีบใส่ของของเธอซึ่งเก็บข้าวของอื่นๆของเธอไว้ด้วยอยู่ในห้อง ในขณะที่เธอกำลังเย็บผ้าโดยพับสองให้เหลือขนาดประ-

มาจนสามนิ้วสี่เหลี่ยมและเย็บด้วยตะเข็บเล็กลงๆนั้น เธอก็พยายามที่จะค้นหาคำอธิบายถึงพฤติกรรมในอดีตของเธอ ทำไมเธอถึงได้ทำตัวเหมือนกับคนไข้โดยยอมใช้ถุงขั้วตัวของแม่ผัวมาเป็นเวลานานอย่างนั้น? ตอนนี้เมื่อเธอลืมไปว่าตัวเธอเองนั้นแหละที่ต้องการใช้ถุงขั้วตัวของโอซูกิ จึงนึกเกลียดชังตัวเองที่ไปแสดงความสนิทสนมทางกายในแบบที่ต่ำต้อยอย่างนั้น เธอนึกถึงคืนที่เธออาบน้ำด้วยถุงรำข้าวของเธอเอง ตอนนั้นมันเกือบจะฉีกขาดไปแล้วด้วยการที่เธอถูมันอย่างแรงบนร่างของเธอเพราะความโกรธแค้นอันคุกรุ่นอยู่ในใจ

ในทันใดนั้นโอซูกิกิก็เข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน ที่แรกก็ไม่ว่าจะรู้หรือว่าคาเอะอยู่ในห้องนั้นด้วย แต่ถึงแม้ว่าในไม่ช้าหล่อนจะสะดุ้งเมื่อเห็นคาเอะเข้าก็ตาม แต่ก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เอาเลย หล่อนจัดแจงเปิดหน้าต่างออกแล้วก็จัดกระຈกเงาที่ตั้งอยู่บนขาตั้งให้ตรง กระຈกเงาบานนั้นมีขอบทองลงยาซึ่งดูเป็นของเก่าราคาแพงซึ่งคงต้องมาจากบ้านมัตสึโมโตะอย่างแน่นอน

ปกติโอซูกิจะเข้ามาในห้องของหล่อนบ่อยๆ มาจัดทรงผมหรือไม่ว่าจะจัดกิโมโนให้เข้าที่ เมื่อเข้ามาแล้วหล่อนมักจะหยิบกระຈกขึ้นมาส่องดูแล้วก็หัวมออย่างรวดเร็ว วางกระຈกเข้าที่แล้วก็ออกไป แต่วันนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ ขณะที่นั่งอยู่ที่ปลายห้องตรงกันข้ามกับคาเอะนั้น ดูเหมือนว่าหล่อนจะใช้เวลานานเป็นพิเศษในการใส่น้ำมันผมจนถึงรากผมเลยทีเดียว มันเป็นการกระทำที่คาเอะตีความหมายเอาว่าเป็นการแสดงออกอย่างมีเจตนา เห็นได้ชัดว่าโอซูกิกิกำลังรอให้เธอออกไป บางทีหล่อนอาจต้องการอยู่คนเดียวก็ได้

มันเป็นสภาพที่น่าอึดอัดเป็นที่สุดโดยไม่มีการแสดงออกมาอย่างโจ่งแจ้ง เดียวนี้หญิงทั้งสองแทบจะไม่ได้พูดกันเลย เมื่อครึ่งปี

ก่อนนี้ถ้าไอซูกิแลเห็นคาเอะเย็บผ้า หล่อนจะต้องถามว่าเธอกำลังซ่อมแซมอะไรอยู่ และเมื่อคาเอะเห็นแม่ผ้าตั้งกระเจกเงา เธอก็จะหยิบเอากระเจกของเธอเองออกมาเพื่อช่วยให้ไอซูกิแลเห็นผมหันหลังของหล่อนได้ แต่บัดนี้ทั้งสองคนต่างก็เงยบอย่างเคร่งเครียด ต่างรือรออยู่ ไม่มีใครต้องการจะออกจากห้องไปก่อน

คาเอะดึงด้ายสีแดงออกจากหลอดและกัดมันให้ขาดออกอย่างช้าๆ ด้วยฟันของเธอเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอยังไม่ยอมเสร็จหรอก หลังจากเย็บผ้าชิ้นนั้นเสร็จแล้ว เธอก็เอามันทางไว้บนโต๊ะให้เห็นชัดๆ พลางชำเลื่องหางตาดูไอซูกิไปด้วยในขณะเดียวกัน ภาพที่เธอเห็นนั้นเป็นภาพที่เธอไม่คาดคิดและน่าตกใจ จากแสงสว่างที่ส่องมาจากหน้าต่าง เธอสามารถแลเห็นรอยย่นลึกๆ รอบตาของไอซูกิได้ คาเอะกลั่นหายใจแล้วรีบออกจากห้องเข้าไปในครัวทันที

อากาศข้างนอกห้องนั้นร้อนและชื้น ดอกทานตะวันเปื่อยไปเพราะความชื้นที่มีอยู่เรื่อยๆ และเนื่องจากว่าสวนถูกทิ้งไว้ไม่มีใครลงไปดูแลอยู่ระยะหนึ่งจึงมีต้นวัชพืชขึ้นอยู่หนาแน่น ดินสีดำๆ อันอุดมสมบูรณ์ในสวนหลังบ้านจึงถูกปกคลุมไปด้วยวัชพืชอันเขียวขจีดูคล้ายพรมสีเขียวผืนใหญ่ มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจและน่าท้อใจที่ได้เห็นวัชพืชเจริญงอกงามอยู่ในขณะที่พืชพันธุ์ธัญญาหารกลับพินาศจนหมดสิ้น และหลังจากที่ฝนฤดูใบไม้ผลิตกลงมาอย่างผิดฤดู และฤดูฝนก็ติดตามมาทำให้เกิดความรู้สึกน่าเบื่อหน่ายอย่างไม่รู้จบสิ้น ใบหน้าของชาวไร่ชาวนาดูหม่นหมองเพราะคาดการณ์ได้ว่าดินฟ้าอากาศเช่นนี้จะต้องทำให้เก็บเกี่ยวที่ไม่ได้ผลถึงสองปีซ้อนแน่ ต้นข้าวของพวกเขาดิบโตขึ้นอย่างเร็วมากเพราะต้นอ่อนๆ ต้องแช่อยู่ในน้ำและเน่าไปก่อนที่จะรากของมันจะหยั่งอย่างมั่นคงอยู่ในดินได้

คาเอะอยากรู้ว่าชะตากรรมของสวนครัวจะเป็นอย่างไรบ้าง จึงเดินตากสายฝนปรอยๆออกไป เธอหวังจะให้มันตกหนักขึ้นอีกเพื่อให้สมกับอารมณ์อันปั่นป่วนรุนแรงของเธอ ความขัดแย้งระหว่างไอซูกิกับตัวเธอเองทำให้ความคิดของเธอหมกมุ่นกับมันจนเธอไม่ทันสังเกตเห็นระดับน้ำที่สูงขึ้นอย่างน่ากลัวของแม่น้ำคิโนกาวา ซึ่งสูงขึ้นมากและทำท่าจะท่วมบ้านเรือนของผู้ที่อาศัยอยู่ตามฝั่งของมัน เธอรู้สึกว่าการเที่ยวตรวจดูแปลงต้นไม้ที่ใช้ทำยาได้นั้นดูจะเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเมียของหมออยู่ นอกจากนั้นมันยังทำให้เธอรู้สึกเบาใจลงไปได้ว่าเธอเองก็มีบทบาทจริงๆและมีฐานะอยู่ในครอบครัวที่เธอมักจะต้องอยู่ได้พวกพ่อแม่พี่น้องของสามีตลอดมานั้นเหมือนกัน

น้ำเป็นสิ่งที่ดีเยี่ยมสำหรับพืชป่าเหล่านี้ มันขึ้นงอกงามอุดมสมบูรณ์เสียยิ่งกว่าวัชพืชเสียอีก คาเอะรู้สึกพิศวงงงงวยที่ได้เห็นดอกไม้บางดอกกำลังบานและใบไม้ก็ผลิออกมาทุกทิศทางอย่างนั้น ดอกมอร์นิงกลอรีเกาะห่อหุ้มซึ่งมีสีเกือบจะขาวใสกำลังส่ายไปมาท่ามกลางใบไม้ที่เขียวขจี เจ้าดอกมะเขือบ้าพวกนี้ช่างบานได้สวยจริงหนอ มันเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นทวีคูณอย่างเป็นต้นที่เข็มแข็งและเต็มไปด้วยพิษ เมล็ดของมันก็กระจัดกระจายออกไปทุกหนทุกแห่งอย่างรวดเร็ว ในบรรดาพืชทั้งหลายในสวนครัวนี้ ก็เจ้าต้นที่มีก้านสีม่วงๆนี้แหละที่แข็งแรงที่สุด ดอกไม้สีขาวแสนสวยเหล่านี้เมื่อแลดูจากไกลๆ จะงามระทระทวยน่ารักเหลือเกิน แต่เมื่อมองดูใกล้ๆก็จะเห็นว่ากลีบที่แข็งแรงของมันมีขอบคม คาเอะรู้สึกเกลียดมันเพราะมันมักจะทำให้เธอคิดถึงตอนที่เธอแลเห็นไอซูกิเป็นครั้งแรกอยู่เสมอ และความทรงจำเช่นนั้นทำให้ความโกรธของเธอพวยพุ่งขึ้น เธอเฝ้าฝันใฝ่ว่า ทำไมหนอเธอจึงได้ตกอยู่ภายใต้เสน่ห์ของไอซูกิผู้หญิงคนเดียวกับที่มีริ้วรอยอยู่บน

ใบหน้าเมื่ออยู่ที่บ้านชั้นนี้ได้ เธอรู้สึกว่าการที่ไอชูกิมักเอาแต่พะวงถึงรูปร่างหน้าตาของตัวเองและพยายามที่จะซ่อนเร้นรอยย่นที่ผิวของหล่อนนั้นแสดงให้เห็นถึงความยึดมั่นอย่างน่ากลัวของหล่อน แล้วก็แนละแสดงถึงความไม่สงบเสงี่ยมเจียมตัวและมีรสนิยมต่ำด้วย คาเอะตัดสินใจว่าที่นี่เธอจะไม่ยอมทนดูผู้หญิงอายุห้าสิบมาส่องกระจกบ่อยๆ อย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว มันดูราวกับว่าความเป็นผู้หญิงของเธอเองถูกเปิดโปงออกมา แต่สิ่งที่ยิ่งรบกวนใจเธอมากขึ้นอีกก็คือว่าพฤติกรรมของไอชูกิมันดูเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่มีการเสแสร้งหรือหยาบโหลแต่อย่างใด จนกระทั่งในที่สุดความโกรธของคาเอะก็เพิ่มอย่างรุนแรงมากขึ้นเนื่องจากเธอไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีนั่นเอง

คาเอะยื่นมือออกไปคว้าเอาดอกไม้ที่เปียกๆ นั้นไว้ เธอเด็ดมันดอกแล้วก็ดอกเล่าอย่างไม่ปราณีปราศรัย เพราะเธอกำลังอารมณ์ขุ่นมัวเกินกว่าที่จะไตร่ตรองถึงความสวยงามและความอุดมสมบูรณ์ของมัน

“เธอรู้จักชื่อดอกไม้ไหม?” เสียงหนึ่งถามมาจากเหนือศีรษะของเธอ

คาเอะกำลังหมกมุ่นอยู่กับการเด็ดดอกไม้จนไม่ทันได้ยินเสียงฝีเท้า หญิงสาวตื่นตกใจ คว้าดอกไม้แน่น ตัวแข็ง เงยหน้าขึ้นมองดูสามีของเธอ และพยายามทบทวนคำถามนั้น

“ไม่ใช่ดอกมันดาเรเงะ⁴ หรือหรือคะ?” เธอตอบอย่างลังเลเล็กน้อย

“อ้อ งั้นเธอก็รู้จักมันเหมือนกันนะซี หือ?”

⁴Mandarage (Datura Alba Nees)

เมื่อเคยเรียกมันว่ามะเขือบ้ามาตั้งแต่สมัยเด็กๆแล้ว คาเอะก็ไม่วางใจจะจำไว้เลยว่า แม่ผิวของเธอเองเป็นคนอธิบายถึงสรรพคุณในด้านยาของพืชเหล่านี้ให้เธอฟัง แต่ความจำนั้นก็ผุดขึ้นมาเองพร้อมกับการรู้ตัวว่าเธอกำลังเด็ดมันอยู่โดยไม่ได้รับอนุญาต อุมเบอิสังเกตเห็นความตกประหม่าของเธอ จึงย่อตัวลงข้างๆเธอและลงมือเก็บดอกมันดาเรเงะด้วย

“ฉันรอจนกระทั่งมันมีเมล็ดในฤดูใบไม้ร่วงไม้ไผ่แล้วละ”

คาเอะไม่เข้าใจความหมายของเขา ทั้งตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะทำอย่างไรกับดอกไม้ที่อยู่เต็มมือเธอ

“นี่เป็นโอกาสดีแล้วที่จะทำการทดลอง จะต้องเอากลิ่นดอกไม้เหล่านี้ไปตากให้แห้งก่อนที่มันจะขึ้นรา ตรงไหนนะมีที่ร่มๆนะ?”

“บนคานในครัวเป็นไงคะ? ที่นั่นแห้งดีค่ะ”

“หว่าดีนี่”

ในขณะที่อุมเบอิกำลังเก็บดอกไม้ได้อีกกำมือหนึ่งนั้น คาเอะก็เอาดอกไม้ที่เด็ดได้ยัดใส่แขนเสื้อกิโมโนแล้วหนีบแขนเสื้อที่ห้อยอยู่ไว้กับผ้าคาดเอวจนตุงขึ้น ส่วนสามี่ของเธอก็หย่อนดอกไม้ลงในนี้โดยไม่พูดอะไร ตอนนี้ฝนค่อยซาลงแล้ว คาเอะรู้สึกตื่นเต้นที่ได้อยู่กับสามี่ของเธอตามลำพังโดยไม่มีใครอยู่ด้วย

“ฉันต้องการให้เธอเอาผ้าแห้งๆเช็ดมันเสียก่อน”

“ค่ะ ฉันจะทำ”

“แล้วก็ทิ้งผ้านั้นเสียนะเมื่อเช็ดเสร็จแล้ว”

“ตกลงค่ะ ดอกไม้ทั้งหมดนี้เป็นพิษหรือคะ?”

“ไม่มีพิษเท่ากับดอกอุชู⁵ หรอก แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องระวังไว้”

⁵Uzu (Tuber Aconiti)

“คะ ฉันจะระวังคะ”

“นี่โยเนะจิโรกลับมาแล้วยัง?”

“ฉันคิดว่ายังเลยคะ”

“ถ้าเขากลับมา ช่วยบอกฉันด้วยนะ”

“ได้คะ”

ตลอดเวลาที่พูดกันนี้หัวใจของเธอเต้นผ่างๆ นี่เป็นครั้งแรกที่คนทั้งสองเคยพูดกันตามลำพังอย่างแท้จริงในเวลากลางวัน คาเอะหอบดอกมันดาระเเงะไว้แนบตัวแน่นแล้วรีบวิ่งเข้าไปในห้องของเธอ ที่นั่นเธอพบว่าแม่ผิวของเธอกำลังผึ่งกิโมโนอยู่โดยเอามันกางออกบนเสื้ออย่างประณีตบรรจง

“มีเรื่องอะไรรี?” โอซูกิถามด้วยเสียงเหมือนกล่าวนหา สายตาของหล่อนจ้องมองหญิงสาวผู้เนื้อตัวเปียกปอนและที่ดอกไม้นั้น

“อุมเปียบอกดิฉันให้เอาไปตากบนชื้อห้องครัวให้แห้ง” คาเอะตอบไปอย่างสงบมากกว่าปกติ ความไม่พอใจที่สังเกตเห็นได้ในตัวโอซูกินั้นทำให้เธอรู้สึกตัวเหนือกว่า

คาเอะหยิบกิโมโนผ้าฝ้ายผืนหนึ่งของเธอออกมาจากลิ้นชักแล้วฉีกมันออกโดยไม่รู้สึกเสียดายแม้แต่น้อย จะเป็นไรไปถ้าเธอต้องสละกิโมโนสักผืนสองผืนสำหรับสามีของเธอ? ไหนๆ เขาก็ขอร้องให้เธอเป็นคนทำงานนี้ ไม่ใช่ขอร้องแม่ของเขาแล้วนี่นะ

ในระหว่างนั้นโอซูกิก็ก็นึกพ้ออะไรออกมาคล้ายๆ กับว่า “โยเนะจิโรนะช่างมาสายเสียจริงๆ” ซึ่งหมายความว่าคาเอะจะไม่ถูกขอร้องให้ทำงานนั้นถ้าโยเนะจิโรอยู่ที่บ้าน แต่คาเอะผู้พึงพอใจก็ได้แต่เช็ดดอกมันดาระเเงะเปียกๆ นั้นต่อไป

“ดอกไม้เหล่านั้นนะมีพิษนะ จงอย่าได้เอาผ้าที่เช็ดมันไปรวมกับผืนอื่นๆเสียละ จำไว้”

“ค่ะ แม่ อุมเปือบอกแล้วว่าให้ทิ้งมันไป”

“แล้วก็ล้างมือเสียให้ดีด้วย ถ้าเธอไม่ล้างให้ดีละก็จะเป็นอันตรายมากถ้าไปแตะต้องอะไรในครัวเข้า”

“ค่ะ แม่” หญิงสาวตอบอย่างร่าเริงทั้งๆที่ไอชูกิทำเสียงเขียวเข้าใส่ แต่เธอก็กำลังมีความสุขเกินกว่าจะสนใจ

ไอชูกิรีบทำสิ่งที่หล่อนกำลังทำอยู่ให้เสร็จอย่างรวดเร็ว จ้องดูคาเอะอีกครั้งหนึ่งแล้วก็ออกไป

ดอกไม้มันดาเรเงะที่ถูกเช็ดจนเสียรูปทรงมีลักษณะเป็นรูปกรวย มันอยู่อย่างไรชีวิตจิตใจโดยสิ้นเชิง รวากับว่าดวงวิญญาณที่แท้จริงของมันถูกบดขยี้เสียแล้ว ในขณะที่เธอเช็ดมันให้แห้งและเอาวางลงในตะแกรงที่ละดอกๆนั้น ภาพที่อยู่กับสามีในคืนแรกก็ผุดขึ้น เธอหน้าแดงทันทีแต่ก็ถอนใจด้วยความโล่งอกเพราะแม่ผ่าได้ไปแล้ว

เธอจำไม่ได้ว่ามันเกิดหลังจากอุมเปือกลับมาที่วัน ในสมัยนั้นมันเป็นธรรมเนียมของบ้านชนชั้นซามูไรที่จะต้องจัดหาห้องต่างหากให้สามีและภรรยาอยู่ และไอชูกิก็ไม่สามารถจะละเลยในการปฏิบัติตามธรรมเนียมไปตลอดได้ คืนหนึ่งหล่อนบอกให้ลูกสะใภ้ไปที่ห้องของอุมเปือโดยไม่ได้สบตากับเธอ ภรรยาสาวซึ่งหน้าร้อนผ่าไปด้วยความละอายก็กอดหมอนแนบทรวงอกเข้าไปในห้องสามี คนทั้งสองเป็นสามีภรรยากันแล้วก็จริง แต่คาเอะก็ได้พบว่าการที่จะเข้าไปหาอุมเปือในคืนแรกนั้นช่างลำบากยากเย็นเสียเหลือเกิน ห้องของอุมเปือซึ่งในตอนกลางวันถูกดัดแปลงให้เป็นที่ตรวจโรคนั้นอยู่ติดกับห้องของ

พ่อผัวของเธอมีแต่เพียงฉากเลื่อนกันอยู่เท่านั้น อีกด้านหนึ่งเป็นที่นอนของเยโนะจิโรกับเรียวอันซึ่งทำให้คาเอะรู้สึกเป็นกังวลมากขึ้น นี่เธอกำลังกับสภาพบ้านนี้มากแล้วยังตกประหม่าเช่นนี้ หากคืนนี้เป็นคืนแรกในชีวิตวิวาห์ของเธอและเธอจะต้องกระอักกระอ่วนใจแค่ไหนนะ ความจริงไอซูกิน่าจะยกห้องของหล่อนให้สามีภรรยาคู่นี้เสีย แล้วย้ายไปนอนเสียในห้องของลูกสาวจึงจะถูก แต่เนื่องจากหล่อนไม่ได้มีความตั้งใจเช่นนั้น คาเอะจึงจำเป็นต้องเป็นผู้ไปหาสามีเสียเอง แล้วจะไม่ให้เธอสงสัยว่าไอซูกิมีเจตนาร้ายได้อย่างไรกัน?

อุมเปิปฏิบัติต่อภรรยาที่เนื้อตัวสั่นเทาด้วยอาการปกติ เมื่อมีเขาขึ้นมาจับหน้าอกข้างหนึ่งของเธอเข้า คาเอะซึอจจนแทบจะกรีดร้องออกมา

“เจ็บมั๊ย?” เขากะชิบก่อนข้างดัง

หญิงสาวกระสับกระส่ายจึงตอบอะไรไม่ถูก อุมเปิถามซ้ำอีกครั้งมือก็ไม่หยุดเคล้าคลึงหัวนมและบีบหน้าอกของเธอ

คาเอะนั้นไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับของพรรคนี้มากไปกว่าที่ตามิเคยเล่าให้ฟัง ทั้งไม่เคยรู้มาก่อนว่าการเคล้าหน้าอกนั้นเป็นการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศอย่างหนึ่ง เธอจึงสรุปเอาว่า การกระทำของอุมเปินั้นเกิดจากสัญชาตญาณในการเป็นหมอศัลยกรรมของเขาเท่านั้น เพราะเธอนึกถึงตอนคำวันนั้นที่เขาบอกว่าทรวงอกเป็นอวัยวะที่สำคัญของร่างกายผู้หญิงและจะผ่าตัดไม่ได้แม้กระทั่งมันจะเป็นมะเร็งไปก็ตาม เธอรู้สึกหวาดกลัวเมื่อเขาทำตัวเหมือนกับหมอในสถานการณืเช่นนี้

“โอ๊ย” เธอครางออกมาในที่สุด

อุมเปอิรีบปล่อยมือทันทีและเริ่มเอาฝ่ามือของเขาเคล้าคลึงหัวนมของเธออย่างแผ่วเบา คาเอะส่ายตัวไปมาด้วยความรู้สึกวาบหวิวกับการสัมผัสที่ไม่คาดฝันนี้ เธอลืมนึกว่าตัวอยู่ไหน ลืมไปว่ารอบข้างมีอะไร เธอกลายเป็นหนึ่งเดียวกับสามีไปในที่สุด

ในตอนเช้าคาเอะไม่กล้าสบตาใคร กลัวว่าเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของเธอจะได้ยินไปถึงห้องติดกัน อันที่จริงนั้นมันได้ยินไปจนถึงห้องของโอซูกิด้วยซ้ำแต่หล่อนอาจจะไม่คิดว่ามันเป็นความเจ็บทรวงอกก็ได้ ต่อมาคาเอะแน่ใจว่าคนอื่นจะต้องได้ยินเสียงครางแห่งความเจ็บปวดแน่ เพราะท่าทีของพวกเขาเด็กที่เปลี่ยนไปบอกเธอเช่นนั้น แต่คาเอะก็เกรงใจพ่อผัวของเธอที่นอนอดแอดอยู่บนเตียงหอรอก ปฏิกริยาของโยเนะจิโร เรียวอัน โอกัตสึ โคริกุและพวกเด็กเล็กๆ นั้นต่างหากที่ทำให้เธอรู้สึกอับอายและโดดเดี่ยวมากกว่าเดิม ดูราวกับว่าทุกคนทำตัวแปลกๆ กับเธอ แม้กระทั่งคอยหลบเลี่ยงการติดต่อดังตรงๆ กับเธอด้วย ความเปลี่ยนแปลงนั้นเห็นได้ชัดมากขึ้นในตัวโอซูกิซึ่งตอนนั้นที่แทบจะไม่ได้พูดกับเธอเอาเลย

หลังจากนาโอะมิขีสิ้นชีวิตไปแล้ว อุมเปอิก็ย้ายไปอยู่ในห้องพ่อแทน ความกลัวของคาเอะที่ว่าคนอื่นจะได้ยินเสียงครางของเธอจึงน้อยลงไปและสามีของเธอก็กล้าแสดงความรักต่อเธอมากขึ้นด้วย บางครั้งเขาถึงกับกอดเธอไว้และจ้องดูร่างของเธอขณะที่ตะเกียงยังจุดอยู่นัยน์ตาโตๆ ของเขาแทบจะไม่กระพริบในขณะที่เขาสูบลิ้นหน้าอกของเธอเลย คาเอะมักจะเอาแขนเสื้อปิดปากไว้เพื่อกันเสียงร้องลอดออกไปและนึกภาวนาให้มันเสร็จสิ้นเสียเร็วๆ แต่ในขณะที่เธอคิดเช่นนั้นร่างกายกลับเรียกหาการประเล้าประโลมของสามี เธอติดค้ำกับ

ความรู้สึกอันเปลิดเปล็นนั้นและร่องครางออกมาบ่อยๆ ขณะเคลิบเคลิ้มกับการสัมผัสของสามีนั้น เธอก็สังเกตเห็นไฟที่อยู่บนคอกของอุมเปิดดูใหญ่โตขึ้นทันทีทันใด

สิ่งที่ทรมานใจคาเอะมากที่สุดก็คือตอนที่ต้องกลับมาที่ห้องของเธอเองซึ่งมีไอซูกินอนอยู่ ถ้าคืนไหนที่คาเอะหลับเพลินไปข้างๆกายสามี จนกระทั่งไก่เริ่มขันเป็นสัญญาณเตือนเธอรีบกลับไปเตียงของตัวเอง แล้วเธอก็จะต้องเตรียมตัวเตรียมใจเพราะผู้หญิงหน้าซีดๆซึ่งได้ลุกขึ้นหิวผมเสร็จแล้วจะจ้องเขม็งเอาความรังเกียจที่มีได้พูดออกมาดังๆ คล้ายกับพิมพ์ว่า “นั่นมันเสียงร้องอะไรกัน? จนกระทั่งเข้ามิดเซียะเรอะ? ผู้หญิงอะไรยังงี้” แต่ทั้งๆที่เสียงนั้นทิ่มแทงเธอเหมือนกับส่วขึ้นสนิมก็ตาม เธอกลับรู้สึกดีใจที่ได้ทำท่ายหล่อน

คาเอะเอาเชือกผูกรอบๆตะกร้าแบนๆที่เรียงดอกไม้แห้งไว้อย่างประณีต ครั้นแล้วก็ลุกขึ้นยืนอย่างว่องไว เธอเปลี่ยนผ้าที่เปียกเป็นกิโมโนแพรสีแดงซึ่งเธอหยิบมาจากลิ้นชักตู้อันกว้าง มันเบาหวิวและดูสบายเนื้อสบายตัวดีไม่เหมือนกับกิโมโนผ้าฝ้ายเป็นริ้วๆ ช่างเหมาะสมกับอารมณ์ที่ร่าเริงของเธอดีนัก ระยะเวลาสั้นๆที่เธอเก็บดอกไม้กับสามีนั้นช่วยให้เธอทุเลาความกลัวลงไปได้ จนเธอรู้สึกสนใจน้อยลงไ้ว่าไอซูกิหรือพวกน้องสาวของสามีจะคิดอย่างไรกับเธอ คาเอะผู้มีความสุขและเห็นโลกในแง่ดีเดินเข้าไปในครัว ทำท่าอันร่าเริงของเธอทำให้โคริกุกับสาวใช้ต้องแปลกใจ

“ช่วยฉันหน่อยซิจ๊ะ” ผู้เป็นมารยาของหัวหน้าครอบครัวเอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่เรียกร้องความนับถือ “ฉันกำลังจะเอาดอกไม้มาตากให้

แห่งนี้” เธอหลุดพลางชี้ไปที่แห่งหนึ่งตรงเพดานซึ่งเธอคิดว่าตะกร้านั้นจะไม่ถูกควั่นไฟและไอน้ำจากหม้อข้าวหม้อแกง ครั้นแล้วเธอก็ปีนขึ้นไปบนม้านั่งที่สาวใช้เป็นคนจับไว้ให้และเอาตะกร้าแขวนไว้ข้างบน

ฝนที่ตกไม่หยุดหย่อนนั้นไม่ได้ทำลายความร่าเริงของเธอเลย เมื่อเห็นโยเนจิโรเดินตัวเปียกเข้ามา จึงร้องทักด้วยความดีใจว่า

“กลับมาแล้วหรือคะ เจ้าคงจะเปียกแฉะเลยนะ นั่นอุ้มอะไรมานะ?” คาเอะถามเมื่อเห็นอะไรขยุกขยิกอยู่ในวงแขนของเขา

โยเนจิโรวางลูกแมวเล็กๆ สามตัวที่ไพล่หน้าออกมาจากเสื้อฝนฟางของเขาลงบนพื้นอย่างนุ่มนวล ลูกแมวเหล่านั้นขลาดจนไม่กล้าขยับตัว

“คนที่ให้ผมมานะ” เขาอธิบาย “ไม่รู้จะทำยังไงกับลูกแมวพวกนี้เพราะหมูนี้นะแม้แต่คนก็แทบไม่มีจะกินอยู่แล้ว เขาเลยขอใจผมใหญ่ที่เอาลูกแมวนี้ออกไปเสีย ผมอยากจะรีบกลับมาเพื่อเอามันมาอวดคุณหมอ แต่ครอบครัวนั้นจะยันจะยอจะเลี้ยงอาหารผมแทนที่จะทำอาหารให้แมวมันกิน”

ในขณะที่พูด เขาก็ล้วงเอาลูกแมวอีก 3 ตัวออกมาจากตะกร้าใส่ปลาซึ่งแขวนอยู่รอบสะเอวเขาโดยไม่พะวงต่อการถอดเสื้อฝนออกเสียก่อน คาเอะลองนับดู ตอนนี้ที่บ้านมีลูกแมวทั้งหมดสิบเอ็ดตัว ถ้าวรรวมทั้งพวกที่อยู่ในกรงที่ระเบียงด้วย โยเนจิโรเที่ยวมองหาสุนัขพเนจรด้วยเหมือนกัน และตอนนี้มีอยู่เก้าตัวซึ่งเขาผูกไว้ในลานหลังบ้าน คาเอะไม่ทราบเหตุผลที่สามีของเธอได้เริ่มสะสมสัตว์เหล่านี้มาตั้งแต่ที่เขากลับมาจากเกียวโตใหม่ๆ แล้ว แต่คาเอะรู้สึกโล่งใจที่อย่างน้อยแมวโขงนี้ก็คงไม่กินจุเท่าสุนัข เธอเฝ้าอยู่ครู่หนึ่งว่าควรจะ

ส่งลูกแมวเหล่านี้ให้โอกัตสึและโคริคุดูแลไปดีไหม แต่แล้วก็ตัดสินใจว่าจะเลี้ยงมันเอง “ภรรยาจะพยายามที่จะเอาใจสามีสิ” เธอคิด “ถึงแม้ว่ามันจะหมายความว่า จะเป็นการกีดกันญาติฝ่ายสามีออกไปก็ตาม”

หลังจากนั้นเล็กน้อยก็มีเทศกาลที่เดินทางมาจากถิ่นไกลคนหนึ่งมาแวะที่บ้านฮานาโอกะ ตอนนั้นเรียวกังก็กลับมาจากการไปตรวจเยี่ยมคนไข้ข้างนอกเหมือนกัน ในบ้านจึงมีชีวิตชีวาขึ้นในขณะที่ทุกคนมารวมกันฟังแขกเล่าถึงแง่มุมต่างๆ ของภัยธรรมชาติที่กำลังจะย่างเข้าปีที่สามอยู่นี้

“มันเป็นเรื่องราวจริงจัง ในบางแห่งคนตายไปที่ละคนสองคน เมืองคิซึนี่ดูจะดีกว่าที่อื่น ถึงแม้ว่าปีนี้คงไม่ดีเท่าปีที่แล้วก็ตามเถอะ ข้าวที่เก็บไว้ในยุ้งฉางในปราสาทจะถูกบริโภคไปแล้วเยอะแยะ” คำพูดของเขาเร็วปรือคล้ายพ่อค้าขายของเร่ตามถนน “ไม่ใช่แต่ต้นข้าวเท่านั้นหรอกที่ถูกทำลายไป แต่ไฉนฝนรกนี้ยังทำให้เกิดโรคระบาดและน้ำท่วมอีกด้วย ถ้าพอได้เป็นหวัดละก็ ไม่หายง่ายๆ รอก แต่ว่าปัญหาแบบนี้มันทำให้ร้ายขายยารวยนะครับ ผมจะยกตัวอย่างให้ดู ไม่ว่าสมจะราคาแพงแค่ไหน ก็มีคนซื้อ เพราะเข้าใจกันว่ามันจะใช้ให้การมีชีวิตอยู่รอดได้ คุณรู้มั๊ยว่าราคาข้าวจะแพงกว่าปีกลายตั้งสองเท่า จะบอกให้ะครับว่าสถานการณ์กำลังแยลงพูดถึงยาละก็ พวกพ่อค้าขายส่งจะขึ้นราคายาแน่เลยโดยอ้างว่ายาที่เก็บไว้นะหมดเสียแล้ว โดยส่วนตัวผมคิดว่าเทศกาลควรจะให้นักมนุษยธรรมเท่ากับหมอเหมือนกัน ใ้การที่จะขึ้นราคายาอย่ามายุติธรรมนะมันขัดกับความสำนึกของผม แต่ว่าผมไม่มียามากพอที่จะให้แก่คนทั้งหมดได้เนื่องจากว่าแทบทุกบ้านจะต้องมีคนเจ็บอย่างน้อย

ก็คนหนึ่ง” ในขณะที่พ่อค้าขายยาเร่คนนั้นกำลังคุยถึงเรื่องความเดือดร้อนและเศรษฐกิจตกต่ำในแถบเมืองเกียวโตกับอุมเปิและผู้ช่วยของเขาอยู่นั้น เขาก็ไม่ลืมที่จะแก้ตัวในการที่เขาเองก็ขึ้นราคาของเสียสูงลิบเหมือนกัน

“เห็นไหมครับคุณหมอ ผมไม่ทำให้อาหารเน่าเท่านี้หรอก ร่างกายก็เน่าเป็นเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่นมีโรคประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นแถวๆเมืองซาไกในตอนนี่”

“คุณกำลังพูดถึงอะไรนะ?” นัยน์ตาของอุมเปิเป็นประกาย เขาชะโงกตัวมาข้างหน้า

“เขาพูดกันว่ากระดูกผุแล้วแทงยื่นออกมาครับ ที่ในบริเวณบางแห่งซึ่งอาจจะเป็นที่ไหนก็ได้ในร่างกาย เมื่อกดจะรู้สึกเจ็บ เมียของลูกค้าของผมคนหนึ่งเป็นที่ได้นัยน์ตา แล้วตาทั้งหมดนั้นมันก็บวมโปนออกมา ผมแน่ใจว่ามันติดต่อกันได้ เท่าที่ได้ยินมาอาจจะมียูสูกิสิบรายแล้วละครับ”

“เป็นเรื่องออกไซ้ไหมครับ?” เรียวอันถามอุมเปิ

“ไม่ใช่หรอก เท่าที่ฟังเขาเล่านี้อาจจะเป็นกระดูกงอกก็ได้ นะ ความแข็งของมันขึ้นอยู่กับของเหลวที่มีอยู่ในไขกระดูก”

“คุณหมอคิดว่ามันเป็นโรคติดต่อหรือเปล่าครับ?”

“อาจจะไม่ติดต่อ ฉันคิดว่ามันเกิดขึ้นเพราะการขาดอาหาร เนื่องจากเกิดสภาพอดอยากมาเป็นเวลานาน”

“รักษาได้ไหมครับ”

“อาจได้” อุมเปิตอบทันที

พ่อค้าขายยาถูมือไปมาแล้วก็ตีกลองที่พวกพ่อค้าเริ่มจะเอาตัวมาเสมอ จากนั้นก็กล่าวชมเชยอุมเปิด้วยภาษาท้องถิ่นของเมืองคิซิว

ผสมกับภาษาท้องถิ่นของเขาเอง เขาพูดว่า การฝึกฝนของอุมเปอิกจากเกียวโตคงต้องทำให้เขาเป็นหมอที่ยอดเยี่ยมแน่ๆ ครั้นแล้วเขาก็เลิกผ้าแน่นที่คลุมตะกร้าของเขาออกและหยิบเอายาที่อุมเปอิกสั่งไว้ออกมา

“เรามีหัวตันสมุนไพรบางอย่างที่ซึ่งคุณหมอสั่งไว้เมื่อก่อนนี้ ผมจะขายราคาเดิมนะครับ แต่ยาสามัญประจำบ้านที่ว่านะมีคนต้องการมากเพราะมันห้ามเลือดได้ เชื้อมัย การหายาที่คุณหมอสั่งมาให้หมดนะมันไม่ใช่ง่าย ๆ หรอกครับ ผมอยากให้คุณหมอเข้าใจสภาพปัจจุบันนะครับ ส่วนราคานั้นแล้วแต่คุณหมอจะให้ดีกว่า”

พวกสุนัขเห่าขึ้นพร้อมๆ กันดูเหมือนจะมีหนูนาวังเข้าไปในสวนหลังบ้าน พ่อค้าตกใจที่มีสุนัขเห่าก็ก้องเช่นนั้น อุมเปอิกก็อธิบายว่าเขาเลี้ยงสุนัขไว้ในบ้านสิบตัว

“แต่ทำไมคุณหมอต้องเลี้ยงตั้งสิบตัวล่ะครับ?” เขาอดแปลกใจถามไม่ได้

“ถ้านับแมวรวมไปด้วยเราจะมีมากกว่านั้นนะ” อุมเปอิกตอบ

“ผมรู้ว่าแถวๆ นี้จะมีหมาแมวพเนจรอยู่เยอะแยะทีเดียว”

“ถ้าคุณเอามาให้ผมบ้าง ผมจะจ่ายเงินให้”

“จริงๆ ี่ครับ? ทำไมทำเช่นนั้นล่ะ คนก็จะอดตายอยู่แล้ว”

“เพื่อที่จะช่วยชีวิตคนไว้ ผมจำเป็นต้องใช้หมาและแมว” อุมเปอิก

พูดเป็นเชิงอธิบาย

แต่คนขายยาคนนั้นประหลาดใจเกินกว่าจะถามอะไรต่อไปอีก “คุณหมอพูดถูกทีเดียวครับ” เขาพยักหน้าเห็นด้วยอย่างไม่เข้าใจเรื่องนักแล้วก็เปลี่ยนเรื่องพูด

“อากาศมันเย็นมาก จริงไหมครับ? ผมอยากให้ฝนหยุดมากกว่า
อยากขากยาให้ได้มากขึ้นเสียอีกครับ ผมหมายความว่ายังงั้นจริงๆนะครับ
เพราะมีคนบอกผมว่านี่เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มีฝนตกติด
กันสองปีซ้อน ทั้งยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดด้วย สำหรับคนที่ต้องเดินทาง
เป็นประจำอย่างผมนี้ การต้องตากฝนอยู่ตลอดเวลาเนี่ยลั้มป่วยได้เน
ครับ สุภาสิตโบราณที่ว่า ‘หมอเป็นคนสุดท้ายที่จะระวังรักษาตัว
เอง’ เนี่ยผมไม่เล่นหรอกครับ เพราะฉะนั้นเมื่อผมไปถึงโรงเตี๊ยมผมก็
จะต้องต้มยาต้มสำหรับป้องกันหวัดทันที”

“สมัยนี้คนที่งจะซ้อยาได้เนี่ยมีน้อยลง ไม่ใช่รี?” อุมเปิถาม

“อ้อ ใช่ชิครับ ซ้อข้าวไปทำข้าวต้มให้คนเจ็บกินก็แทบไม่มี
ปัญญาอยู่แล้วจะซ้อยาได้ยังงีละ อย่างไรก็ตาม ผู้คนในเมืองคิชิวันะ
ยังดีกว่าที่อื่นเนครับ บางทีอาจเป็นเพราะพวกเจ้านายของเมืองนี้เป็น
คนเอื้อเฟื้อแจกจ่ายเงินและอาหารจากคลังและยังฉางของท่านเองใน
ปราสาทให้ประชาชนก็ได้เนครับ ที่อื่นงั้นะ สติติคนตายเพราะอดอาหาร
ขึ้นถึงกว่าแสนคนแล้วเนครับ”

“ท่านฮารุซาดาเป็นผู้ปกครองที่โอบอ้อมอารีจริงๆ ผมได้ยินว่า
ทางแถบใต้ของเมืองคิชิวันะ มีความเดือดร้อนมากกว่าทางเหนือเสียอีก”

เรียวอันพยักหน้าเห็นด้วยกับอุมเปิ และได้เล่าเรื่องที่เขาได้ยิน
มาจากบ้านคนไข้คนหนึ่งให้ฟัง พ่อค้าพยักหน้าแล้วก็เล่าเหตุการณ์ที่
ร้ายกาจต่างๆให้ฟังมากขึ้นอีกตามที่เขาได้พบเห็นมาในระหว่าง
ทาง เรื่องราวความพินาศเหล่านั้นทำให้ผู้คนโคกเศร้าหดหูไปตาม
กัน เพราะเรื่องราวที่น่ากลัวเหล่านั้นล้วนแต่ทำให้ทุกคนสะเทือนใจด้วย
กันทั้งนั้น

“เชิญดื่มชาค่ะ” คาเอะพูดในขณะที่ถือถาดชาเข้ามา เธอยังสวมกิโมโนสีแดงฉานอยู่ การปรากฏกายของเธอจึงทำให้เกิดภาพที่ไม่สอดคล้องกับบรรยากาศที่เคร่งขรึมนั้น ทุกคนต่างก็ตกตะลึง แต่ทว่าถึงแม้ว่าโอซูกิจะมองดูด้วยสายตาติเตียนก็ตาม คาเอะก็ยังบริการน้ำชาอยู่อย่างร่าเริงนั่นเอง

8

หลังจากนั้นสองปีคาเอะก็ตั้งครรภ์ ส่วนสภาพบ้านเมืองนั้นต้องเผชิญกับปัญหาที่ร้ายแรง ตามบันทึกนั้นปรากฏว่าในระหว่างเวลา 5 ปีที่เกิดข้าวยากหมากแพงและทั่วประเทศก็เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บและความอดอยากนั้น มีผู้คนล้มตายถึงหลายแสนคน ในเมืองคิซิว ซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นดูแลเอาใจใส่ประชาชนเป็นอย่างดี ชาวไร่ชาวนาที่หมดตัวก็ไม่ค่อยมี สถานการณ์ยังสงบเรียบร้อยน่าพอใจ ไม่มีการลุกฮือของชาวนาเช่นที่อื่นๆ แต่ถึงกระนั้นครอบครัวฮานาโอกะก็ยังยากจนลงไปกว่าเดิมอีก จนทำให้คาเอะ โอกัตสึ โคริกุและแม่กระทั่งน้องคนเล็กก็ต้องจ้างงานทอผ้าอีกครั้งหนึ่ง ความยากจนของพวกเขาไม่ใช่เกิดจากที่ข้าวของมีราคาสูงขึ้นหรือเพราะมีคนใช้น้อยลงไปในแต่อย่างใด ตรงกันข้าม อุมเปอิกกลับมีคนใช้มากมายเหลือล้นหลังจากกลับมาภายในปีเดียวจนเขาต้องอยู่ในห้องตรวจโรคตั้งแต่เข้าตรู่จนถึงตีหนึ่งอยู่บ่อยๆ ในเมืองนาเต้ก็เช่นเดียวกับที่อื่น ฝนที่ตกอย่างไม่หยุด

หย่อนทำให้เกิดปัญหานานาชนิดรวมทั้งโรคภัยไข้เจ็บด้วย และโรคกระดูกงอกที่น่ากลัวซึ่งแต่เดิมมีอยู่เพียงรอบๆเมืองซาไกนั้นก็ระบาดไปจนถึงผู้คนที่ย้ายอยู่ตามแม่น้ำคิโนกาว่าที่อยู่ทางเหนือขึ้นไป

แต่ถึงแม้ว่าจะมีคนไข้มาหาเป็นจำนวนมากมาย แต่ก็มีอยู่เพียงไม่กี่คนที่สามารถจ่ายเงินค่ารักษาได้ นอกจากนั้นอุมเปอิซึ่งมีชื่อเสียงในเรื่องความโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่นั้นก็ไม่เคยหวงในการที่จะแจกจ่ายยาหรือในการปรุงผสมยาและน้ำมันเป็นปริมาณมากมายจากสมุนไพรที่มีราคาแพงๆเลย คนไข้พากันหลั่งไหลมาหาเขาจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำและจากที่ไกลๆอย่างเช่นเมืองยามาโตะ ผู้คนที่เป็นโรคจากการขาดอาหารนั้นล้วนแต่เป็นคนอนาถาทั้งสิ้น แต่ก็มีบางคนให้มันฝรั่งเป็นค่ารักษา ในขณะที่คนอื่นๆซึ่งได้ยินข่าวว่าอุมเปอิชอบหมาและแมวจึงเอาสัตว์เหล่านี้มาให้ที่บ้าน การแสดงความกตัญญูเช่นนั้นไม่ได้ช่วยให้เศรษฐกิจครอบครัวยานาโอะดีขึ้นเลย ถึงแม้ว่าพวกผู้หญิงจะทำงานกันอย่างหนักเพียงไรก็ตาม รายได้ที่เขาได้ก็ยังไม่เพียงพอที่จะซื้อยาแพงๆ เงินที่เหลือไว้สำหรับซื้ออาหารเลี้ยงปากท้องคนในบ้านจึงน้อยลงไปอีก แน่ละย่อมเป็นที่คาดหมายว่าครอบครัวยานาโอะจะอยู่กันอย่างมั่งคั่งเพื่อที่จะได้ไม่มีใครตำหนิได้

คนในครอบครัวยานาโอะทั้งชีวิตกันด้วยข้าวต้มผสมมันฝรั่งตัดเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมลูกเต๋าเล็กๆ แต่เมื่อรู้ว่าคาเอะตั้งท้อง โอซุก็ให้ข้าวให้ลูกสะใภ้กินทุกอย่างที่เธอกินได้ พร้อมด้วยส่วนพิเศษของปลาน้ำจืดตัวสีเงินหรืออาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการและมีกลิ่นหอมชวนรับประทาน ทั้งๆที่ผู้คนไม่น้อยกำลังอดอยากกัน อาหารบางอย่างที่คาเอะบริโภคนั้นคนไข้ของอุมเปอิเป็นคนเอามาให้ ส่วนคาเอะก็เช่นเดียวกับผู้หญิงมีครรภ์ส่วนใหญ่มักจะรู้สึกหิวอยู่ตลอดเวลา แต่เธอก็ไม่เต็มใจที่

จะกินเพราะสำหรับเธอแล้วปล่อยให้ท้องหิวเพราะความอดอยากมันปวดร้าวพอกับการเป็นหนี้บุญคุณความเมตตาเป็นพิเศษจากไอชูกิ นั้น และแม่ฝั่วเธอก็สังเกตเห็นพฤติกรรมของเธอ วันหนึ่งไอชูกิจึงได้อบรมเธออย่างเป็นทางการว่า

“ฉันคิดว่าความไม่เต็มใจของเธอจะออกจะโง่งมอยู่ ฉันเข้าใจว่าเธออาจจะรู้สึกอึดอัดที่ต้องกินต่อหน้าคนอื่น ๆ แต่จงคิดถึงเด็กที่จะเกิดมาในโลกนี้สิ เด็กคนนี้เป็นของครอบครัวฮานาโอกะ และอาจจะเป็นทายาทในอนาคตของเราก็ได้นะ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องให้กำเนิดเด็กที่มีสุขภาพดี ขอได้โปรดคิดว่าอาหารเหล่านี้เป็นของจำเป็นสำหรับบำรุงเลี้ยงลูกของเธอเถอะ ขอให้เธอกินให้มากมายเราต่างภาวนาให้เด็กในท้องมีสุขภาพสมบูรณ์นะ”

ใครก็ตามถ้าได้ยินคำพูดนี้ย่อมต้องลงความเห็นว่ไอชูกิตั้งใจที่จะทำให้ลูกสะกัที่กินน้อย กินให้มากมาย แม้มารดาของคาเอะก็หลังน้ำตาแห่งความขอบคุณ เมื่อทราบถึงความเมตตาปราณีที่ไอชูกิมิต่อลูกสาวของนาง แต่เนื่องจากคาเอะไม่ได้พบความเมตตาปราณีที่มีต่อตัวเธอเองโดยเฉพาะอยู่ในถ้อยคำเหล่านั้นเลย เธอจึงสรุปเอาว่าพฤติกรรมของไอชูกินั้นความจริงเป็นการซ่อนแผนการที่หล่อนคำนวณไว้อย่างรอบคอบ ถ้าหากว่าเด็กที่เกิดใหม่นี้จะถูกถือเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตระกูลฮานาโอกะอย่างแท้จริงแล้ว ก็เธอเองคาเอะผู้ให้กำเนิดเด็กคนนีมาเองยังจะต้องคงเป็นคนภายนอกอยู่ตลอดไปแล้ว ฟัน ลิ้นและท้องไส้ของเธอก็ไม่ใช่อะไรอื่นไกลเลยนอกจากเป็นครกและสาก เป็นแต่เพียงเครื่องมือสำหรับเลี้ยงทายาทของตระกูลฮานาโอกะเท่านั้นเอง เธอรู้สึกรังเกียจอาหารนั้นขึ้นมา ประการแรก เธอรู้สึกว่าความห่วงใยของไอชูกินั้นก็คือคำสาปแช่งในคราบของความ

เป็นห่วง ประการที่สอง เธอนึกถึงภาพว่าครอบครัวฮานาโอกะกำลังเลี้ยงดูเธอด้วยอาหารอยู่เป็นเวลาเก้าเดือนจนกว่าเด็กจะคลอดออกมา แล้วต่อไปก็คาดหวังว่าเธอควรจะตายไป และประการสุดท้าย เธออดเอาชะตากรรมของตัวเอง ไปผูกพันกับชะตากรรมของหมาและแมวจำนวนมากมายที่ถูกล้างอยู่ใต้ต้นพลับไม้ได้

แต่ถึงกระนั้นอาหารเหล่านั้นก็ยังเชิญชวนให้น้ำลายสอทั้งๆที่เธอรู้สึกรังเกียจเฉียดฉันทและปรารถนาที่จะต่อต้าน แต่สัญชาตญาณอันแรงกล้าที่มีอยู่ในตัวเธอก็กระตุ้นให้เธอกินเข้าไปและราวกับว่าเธอไวใจในสิ่งนี้ โอซูกิก็มักจะเอาผลไม้หรือลูกไม้เปลือกแข็งเล็กๆน้อยๆ มาวางไว้ให้ที่ข้างหูกทอผ้าของคาเอะ ถึงแม้ว่าคาเอะนี่ก็อยากจะเอาของเหล่านั้นขว้างใส่หน้าโอซูกิเสียให้รู้แล้วรู้รอดไปก็ตาม แต่ความหิวโหยของเธอก็ทำให้เธอกินทุกสิ่งทุกอย่างเข้าไป หลังจากนั้นเธอก็จะรู้สึกอึดอัดเหมือนกับกระรอกที่ถูกบ่อนจนพุงป่อง แล้วเธอก็จะเกลียดโอซูกิขึ้นมากกว่าเดิมไปอีก

พอตั้งครรภ์ได้เจ็ดเดือน เมื่อท้องของเธอโตเกินกว่าที่จะนั่งก้มตัวอยู่เบื้องหน้าหูกทอผ้าได้แล้ว คาเอะก็ต้องหยุดทอผ้า เธอจะนั่งหรือพิงผืนนั่งในห้องของเธอในขณะที่เย็บเสื้อผ้าและผ้าอ้อมจากเสื้อผ้าเก่าๆของเธอ ตอนนี้เธอเคลื่อนไหวตัวได้อย่างเชื่องช้ามากแล้วแต่แน่นะมันก็ไม่มี ความจำเป็นที่เธอจะต้องทำอะไรด้วยความรีบร้อน

“คาเอะ” โอซูกิเข้ามาในห้องและเลือกนั่งลงเยื้องไปข้างหลังลูกสะใภ้มากกว่าจะนั่งตรงข้ามๆ คาเอะต้องเอี้ยวตัวไปเพื่อมองดูหล่อน แต่เมื่อรู้ว่าโอซูกิก็เสี่ยงการเผชิญหน้ากันตรงๆอยู่เหมือนกัน คาเอะจึงเย็บผ้าต่อไป

“จ๊ะ แม่”

“กำหนดตลอดใกล้เข้ามาแล้วใช่ไหม?”

อันที่จริงนั้นยังอีกสองเดือนกว่าจะถึงกำหนด แต่คาเอะเดาไม่ออกว่าไอชูกิต้องการอะไร เพราะเสียงของหล่อนดูแว่วอน ดังนั้นเธอจึงตอบรับไปด้วยเสียงอ่อนๆ เช่นเดียวกัน

“ฉันอยากจะพูดเรื่องนี้กับเธอ ฉันเชื่อว่าเป็นธรรมเนียมของผู้หญิงเมืองนาเต้ที่จะไปพักอยู่ที่บ้านพ่อแม่ในตอนที่ตั้งท้องคนแรก ฉันก็ 모르เรื่องเกี่ยวกับธรรมเนียมนี้ดีนักเพราะฉันมาจากฝั่งแม่น้ำโน้น”

ที่ไอชูกิตู่นั้นเป็นความจริง คาเอะยังจำได้ว่าพี่สะใภ้ของเธอก็กลับไปอยู่บ้านของพ่อแม่ก่อนจะคลอดลูกคนแรกเหมือนกัน แต่คาเอะก็ตอบไปอย่างไม่กระตือรือร้นว่า

“ยังงั้นรีคะ?” ถ้าเธอพูดว่าเธออยากกลับไปบ้าน แม่ผัวของเธอก็คงเห็นด้วยทันทีและอาจพูดเพิ่มเติมอีกด้วยว่าหล่อนไม่ได้อยากจะห่วงเหนี่ยวเธอไว้หรอก แต่ในเมื่อคาเอะไม่ได้ตอบในทำนองนั้น ไอชูกิจึงต้องหาทางอื่นต่อไป

“ไปคิดดูก็แล้วกัน คุณอุมเปอิก็เห็นด้วยแล้วว่ามันเป็นความคิดที่ดี”

คาเอะรู้ว่าผู้หญิงที่มีกรรมมักจะชั่วร้ายและโมโหเอาง่ายๆ แต่คำพูดของแม่ผัวนี้ทำให้เธอเกิดความเดือดดาลจนรู้สึกวุ่นวายขึ้นหัวทันที การเพิ่มคำให้เกียรติว่า “คุณ” ลงที่ชื่อของลูกชายคนโตนั้นไม่ใช่เรื่องแปลกในเมืองคิซิว มันเป็นการแสดงออกซึ่งการให้ความนับถือแก่ผู้เป็นทายาทของครอบครัว แต่ความใกล้ชิดของไอชูกิตที่มีต่ออุมเปอินั้นดูเหมือนจะไร้อารมณ์ชอบกลอยู่ มันทำให้คาเอะรู้สึกเดือดดาลทุกครั้งที่ได้ยินคำนี้หน้าหน้าชื่อของเขา นอกจากนั้นเธอยังรู้สึกโกรธอีกด้วยที่ไอชูกิขอความยินยอมจากอุมเปอิโดยไม่ได้ปรึกษาเธอเสีย

ก่อน มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนกับว่าโดนขับไล่ออกจากบ้านกระนั้น การเอาธรรมเนียมของท้องถิ่นของเธอมายังนั้นยิ่งเป็นการเสแสร้ง คาเอะแน่ใจว่าธรรมเนียมนี้มันมีอยู่ในเมืองโซโนะซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำอันเป็นถิ่นของโอซูกิเช่นกัน และทำไมผิวเมียจึงต้องแยกกันด้วยเล่า? ก็อุมเบิเองนะไม่ได้ถูกทำคลอดออกมาโดยฝีมือของสามีของโอซูกิในบ้านนี้เองหรือ? ก็นาโอะมิชินะเล่าเรื่องนั้นก็ครั้งก็หนแล้ว? ทำไมครอบครัวฮานาโอกะเริ่มขนบธรรมเนียมใหม่โดยให้สามีเป็นคนทำคลอดบุตรคนแรกให้ไม่ได้หรือ? คาเอะนึกเกลียดความเมตตาปราณีอันเย็นชาของโอซูกิ ความคิดที่จะกลับไปคลอดลูกที่บ้านนั้นไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของเธออีก

ครอบครัวอิโมเสะซึ่งไม่เคยรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ของลูกสาวก็ยินดีปรีดาในการกลับมาของคาเอะเป็นอย่างมาก

“แม่อยากจะส่งอาหารดีๆไปให้ลูก แต่ก็เกรงใจพวกฮานาโอกะ เขาตอนนี้แม่เห็นลูกไม่ได้อยู่อย่างอดอยาก แม่ก็โล่งใจนัก” แม่ของเธอบอก

“ทำอะไรรอคอยให้คาเอะกินบ้างสิ ไปเอาปลาหีสื่อจากบ่อมาด้วยสิ แล้วก็ทำขนมโมชิให้คาเอะกินด้วย ให้แกกินให้เต็มที่เลย” ซาจิเฮอิพูดต่อในขณะที่กู่ลี้กู่จอกับเรื่องลูกสาว

“คาเอะ พ่ออยากให้ลูกกินอาหารให้มากเท่าที่จะกินเข้าไปได้ ลูกจะได้ให้กำเนิดเด็กที่แข็งแรงๆไงล่ะ”

ซาจิเฮอินั้นมีความเป็นห่วงครอบครัวฮานาโอกะเป็นอย่างมาก นับตั้งแต่ที่ครอบครัวอันรุ่งเรืองของเขาได้รับความกระทบกระเทือนจากปีต่างๆที่ข้าวยากหมากแพง เมื่อได้ยุติการเก็บอาหารจากพวกชาวไร่ชาวนาซึ่งเช่าที่ดินของเขา(ซึ่งจ่ายให้เป็นค่าเช่าที่)แล้ว เขาก็

แทบจะไม่มီးอะไรให้แก่พวกชาวบ้านของเขาเลย และเมื่อเขากับภรรยา
ได้รู้ว่าว่าไอซูกิได้ให้อาหารคาเอะกินทุกอย่างที่เธอสามารถจะกิน
ได้ ทั้งสองคนก็ตื่นตันใจมาก ซาจิเฮอเองพูดชมไอซูกิใหญ่

“มีสุภาษิตที่ว่า ‘โยนทิ้งไปยังดีกว่าให้ลูกสะไภ้’ เป็นเรื่อง
ธรรมดาเหลือเกินที่เราจะเคยได้ยินว่าแม่ผัวทรمانเมียของลูกชาย
เราต้องขบใจไอซูกิให้มากๆ เพราะไม่มีแม่ผัวคนไหนที่ใจดีต่อลูกสะไภ้
ถึงอย่างนี้อีกแล้ว”

“ดิฉันก็เห็นด้วยค่ะ ชื่อเสียงของไอซูกินะถูกต้องตามที่เขาพูด
กันแล้ว คาเอะเป็นคนที่ไม่ซัดดี ตอนนี้ดิฉันทราบแล้วว่าเราเลือกครอบครัว
ที่ดีให้แก่ และอุมเบอเเล่ก็กำลังมีชื่อเสียงมากขึ้นๆทุกทีเหมือน
อย่างที่ถูกทำนายไว้ทีเดียว” มารดาผู้มีความชอบอกชอบใจดูเหมือนจะ
รีบให้เกียรติแก่ลูกเขย

เมื่อนึกโมโหที่การสนทนาเป็นไปในทางนั้นและไม่สามารถจะ
สะกดกลั่นความแค้นของเธอไว้ได้ คาเอะก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา
โฮใหญ่ซึ่งทำให้ทั้งเนื้อทั้งตัวเธอสั่นทึ่มไปหมด แ่นละ แม่ของเธอก็
ต้องรู้สึกแปลกใจ แต่นางก็โอบกอดและปลอบโยนลูกสาวเพราะคิดว่า
มันเป็นแต่เพียงความเหน็ดเหนื่อยและความวิตกกังวลเพราะมีครรภ์
เท่านั้นที่ทำให้คาเอะร้องไห้ออกมาเช่นนั้น เมื่อได้กลับมาอยู่ใกล้ๆ
แม่ของเธอเองดังนี้หล่อนจึงปลอบใจคาเอะว่า

“ไม่มีอะไรน่าวิตกกังวลหรอกลูกรัก มาซิ ทำใจให้ร่าเริงเถอะจ๊ะ!
ความเดือดร้อนของลูกจะหมดลงทันทีที่ที่เด็กเกิด ลูกต้องพักผ่อนมากๆ
และทำใจให้สบายๆนะจ๊ะ มองดูแต่ของสวยงามๆ และคิดแต่เรื่อง
ที่สบายใจ นะคาเอะ เขาพูดกันว่าความกลัวนั้นมันร้ายกว่าตัวอันตราย
เสียอีก เพราะฉะนั้นถ้าอยากให้มันคล่องตัวอย่ากังวลถึงมันนะจ๊ะ

เชื่อแม่เถอะนะลูกคาเอะ ลูกต้องดูแลตัวให้ดีนะจ๊ะ...ทั้งด้านร่างกาย และจิตใจด้วย โปรดทำให้สงบนะลูกนะ”

ทำตัวให้สบายทางด้านจิตใจนะรี? คาเอะอดรันทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้วจึงระเบิดทุกสิ่งทุกอย่างที่อัดอั้นไว้ในหัวใจของเธอเป็นเวลาหลายปีมาแล้วนั้นออกมาจนหมดสิ้น เธอเริ่มต้นด้วยเรื่องราวร่ายเยนที่น่าเกลียดของไอซูกิภายใต้เครื่องสำอางของหล่อน แล้วก็กล่าวหาว่าหล่อนไม่มีความฉลาดเลย มีแต่ความเย็นชา และพูดถึงวิธีการอันน่ากลัวที่หล่อนละเลยเพิกเฉยต่อเครื่องแต่งตัวของลูกสาว ลูกชายของหล่อน คาเอะถือว่าไอซูกิชอบให้คนเหล่านั้นแต่งตัวซอมซ่อไม่สวยงามเพื่อว่าเมื่อเปรียบเทียบกับแล้วหล่อนเองจะได้ดูมีเสน่ห์ เพื่อพิสูจน์เรื่องนี้ คาเอะชี้ว่าแม่ผัวของเธอจะจ้องดูเธออย่างตำหนิทุกครั้งที่เธอสวมกิโมโนสวยๆ ในที่สุดคาเอะก็สรุปว่าเธอถูกแม่ผู้หญิงคนฉลาดแกมโกงและช่างคำนวณนั้นใช้ให้ทอผ้าระหว่างที่มูเมโอะไม่อยู่เป็นการช่วยให้หารายได้ของครอบครัวฮานาโอกะ แต่พอเธอไม่สามารถนั่งหน้าหูกทอผ้าได้อีก เธอก็ถูกสั่งให้กลับมาอยู่บ้านเก่าทันที

ตอนแรกแม่ของเธอจะไปหมด ตกตะลึงไปเพราะความรุนแรงเผ็ดร้อนในอารมณ์ที่คาเอะระบายความทุกข์ออกมาให้ฟังอย่างพรึงพรุ่ รู้สึกกระดากใจที่เหตุการณ์กลับตาลปัตรไปเช่นนี้ นางจึงนั่งเงียบและใคร่ครวญถึงคำร้องทุกข์ของลูก ใบหน้าของไอซูกิน่าเกลียดเต็มไปด้วยรอยย่น! นั่นมันเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลเสียจริงๆ ในสายตาของคนอื่นงั้นไอซูกิยังสวยงามเหมือนเดิม และอะไรจะเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่าไอซูกิจึงใจปล่อยให้ครอบครัวของหล่อนต้องแต่งตัวมอซ่อเพื่อว่าความสวยงามของหล่อนเองจะได้เพิ่มมากขึ้น? ใครๆก็คงจะต้องหัวเราะเยาะความคิดอันร้ายกาจนี้แน่ๆ...นางสรุป สำหรับความสงสัยของ

คาเอะในเรื่องเงินที่เธอหาได้เมื่อเธอไปถึงที่นั่นในฐานะเจ้าสาวนั้น นางชักสงสัยว่าสถิติของลูกสาวยังดีอยู่หรือเปล่า

แม่ของคาเอะทำหน้าที่นี้ด้วยมวดย แต่เสียงของนางยังอ่อนโยน ในขณะที่ดูลูกสาวว่า “ถ้าลูกยังขึ้นพูดถึงแม่ผิวที่ดีพร้อมอยู่ยังงั้น อีกสักลูกจะต้องถูกทำโทษเพราะความอกตัญญูนะจ๊ะ”

คาเอะหวีดร้องเหมือนสัตว์ที่เจ็บหนัก ด้วยความรู้สึกเดือดร้อน เป็นทุกข์ เธอไม่สามารถบังคับตัวเองได้อีกต่อไป

“ลูกเป็นอะไรไปนะ? ลูกจะทำไมถ้าการกระทำยังมีนัยกระทบกระเทือนต่อเด็กในท้อง? หยุดเดี๋ยวนี้นะ คาเอะ ได้โปรดเถอะ”

เมื่อนึกถึงตอนมีครรภ์ของตนก็ช่างโกรธง่ายเสียนี้กระไร นางก็พยายามที่จะทำตัวให้มีความเห็นอกเห็นใจและปลอบโยนได้มากขึ้น

ส่วนคาเอะรู้สึกว่ายังไม่ได้เปิดเผยความในใจด้านอื่นออกมาเลย ตัวอย่างเช่น เธอยังไม่ได้พูดถึงความอิจฉาริษยาที่เธอมีต่อโอซูกิ ในการที่หล่อนให้กำเนิดแก่อุมเปิมาและได้ใช้ชีวิตอยู่กับเขามาร่วมสามสิบปี และเธอก็ไม่ได้อธิบายด้วยว่าทำไมเธอจึงรู้สึกถึงความสัมพันธ์โอซูกิมีต่อลูกชายของหล่อนเป็นไปในทางรักๆใคร่ๆมากกว่าจะเป็นแบบแม่กับลูก หรือว่ามันช่างแปลกประหลาดเสียนี้กระไรที่ในคืนแรกโอซูกิได้คะยั้นคะยอให้อุมเปิอนคนคนเดียว เพราะว่าเธอพูดเรื่องเหล่านี้ออกมาไม่ได้นั่นเอง คาเอะรู้สึกว่ายากที่แม่ของเธอแลเห็นในครอบครัวฮานาโอกะนั้นช่างเป็นภาพที่ไม่ถูกต้องและบิดเบือนผิดรูปไปเสียหมด เธอรู้แน่ว่าแม่ของเธอคงจะรู้สึกสับสนใจถ้าหากได้รับคำบอกเล่าว่าโอซูกิไม่ต้องการให้อุมเปิมาคลอดลูกของเธอเอง

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง แม่ของเธอก็พูดต่อไปว่า “ตัวแม่เองก็เคยมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ผิวของแม่มาเหมือนกัน แต่เนื่องจากท่านเป็นคนให้

กำเนิดสามีที่รักของแม่มา แม่จึงต้องบอกตัวเองอยู่เสมอให้อดทนไว้ แต่คาเอะ ลูกต้องเชื่อแม่นะจ๊ะ แม่ผิวของแม่กับไอชูกินะเทียบกันไม่ได้หรอก แม่ผิวของแม่นะชอบจับผิดอยู่ร่ำไป แม่เองเคยนึกสงสัยว่าทำไมนะท่านถึงได้เกลียดชังแม่มาถึงยั้งนี้ ถ้าแม่นอนอยู่บนเตียงเพราะแพ้ท้องท่านก็หาว่าแม่ขี้เกียจหลังยาว เพราะความเชื่อของคนโบราณ แม่ต้องล้างส้วมวันละหลายครั้งเพื่อว่าแม่จะได้มีลูกที่สวยงามจนในที่สุดกิโมโนของแม่ดูสะอาดกลิ่นดีของโกสัวมจนเหม็นทั้งไปหมดเนื่องจากจมูกแม่มีความรู้สึกไวผิดปกติในระหว่างตั้งครรภ์ แม่จึงปวดหัวตลอดทั้งวัน แต่แม่ก็ยังต้องถือผ้าเช็ดส้วมเช็ดไปรอบๆโกสัวมอีก” นางพรว่านให้ฟังถึงความลำบากในวัยสาวที่บ้านอิโมเตะจนคาเอะดูจะสงบลงได้บ้าง

“แต่ลูกเห็นไหม” แม่ของเธอพูดต่อไป “เวลาลูกสะไภ้ของแม่เองตั้งครรภ์ แม่ก็สวดอ้อนวอนเทพเจ้าให้หล่อนมีลูกที่แข็งแรง เวลาแม่ไปที่ห้องพระของครอบครัวและจุดเทียนขึ้นที่แท่นบูชาของพระพุทธเจ้า แม่ก็ขอให้ท่านทรงให้หลานที่แข็งแรงและฉลาด แต่เมื่อถึงคราวที่ลูกตั้งครรภ์ คำสวดภาวนาของแม่ก็เปลี่ยนไป แม่สวดอ้อนวอนขอให้ตัวลูกเองแข็งแรงมีสุขภาพดี คลอดง่ายและหายไวๆ แม่สวดอ้อนวอนขอความปลอดภัยให้แก่ลูก ไม่ใช่ให้แก่เด็กที่ยังไม่เกิด นี่เป็นความรู้สึกจริงๆของแม่ ตอนนี้อยู่ขณะที่แม่กำลังฟังเรื่องราวของลูกอยู่แม่ก็สะดุ้งใจคิดว่าแม่คงจะเป็นต้นเหตุนำความเดือดร้อนมาให้แก่ลูกสะไภ้สาวของแม่เองเหมือนกันนี่ โดยไม่รู้ตัวว่าแม่ทำอะไรลงไป พอลืมขึ้นมาแล้วยังแม่ก็อดที่จะสะเทือนใจจนเหงื่อแตกไม่ได้ ดูที่ฝ่ามือแม่นี่ซิจ๊ะ!”

ช่วงเวลาที่คาเอะได้พูดจากับแม่ของเธอนี้ปรากฏว่าเป็นเวลาที่มีค่าที่สุดของการมาเยี่ยมบ้านของเธอ เธอนึกไตร่ตรองถึงการสนทนา

ระหว่างเธอกับแม่อยู่หลายต่อหลายครั้งก่อนจะถึงวันคลอด โดยหวังว่าจะได้พบความสงบใจซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมารดาและทารก ในอนาคตของหล่อน แต่เมื่อเธอบังเอิญนึกมาถึงฉากในสวนวันที่เธอกับไอชูกำลังเก็บดอกมันดาแรงะบานอยู่ด้วยกันและพูดกันว่าทั้งสองถูกชะตาลิขิตมาให้เป็นแม่ลูกกันนั้น คาเอะไม่สามารถจะยกโทษให้ไอชูกิหรือลบล้างความวิตกกังวลของเธอออกได้เลย

“อ้อนี่นะลูก” แม่ของเธอพูดขึ้น พยายามที่จะเบนความสนใจของเธอไปทางอื่นเสีย “แม่ได้ยินว่าอุมเบอได้ลูกศิษย์ใหม่ที่โตไม่ใช่วีรึจะ?”

“ถูกแล้วค่ะ เขามาจากเมืองฮาซุโมโตะบนภูเขาโกย่า เขาชื่อนาคากาวะ ชิวเตอิค่ะ หนูได้ยินว่าเขามีความสามารถมากทั้งๆที่ยังหนุ่มแน่นอยู่ เขาเคยเรียนมาจากเกียวโตหลายปีเหมือนกันค่ะ”

“และแม่ได้ยินว่าอุมเบอมีชื่อเสียงขึ้นแล้ว ตอนนี้เขาเป็นอาจารย์ที่มีผู้นับหน้าถือตาแล้วนะจ๊ะ”

“อ้อ ค่ะ นาคากาวะและลูกศิษย์คนอื่นๆเรียกเขาว่านายแพทย์เซอิชิวที่นับถือค่ะ”

“อ้อม อ้อม” เขาเป็นคุณหมอมือเซอิชิวที่น่านับถือจริงๆด้วย ถ้าฉันลูกก็ต้องเป็น ‘ภรรยาของคุณหมอมือที่น่านับถือ’ ด้วยนะซีจ๊ะ”

“แหม เป่ล่าหอรอกะ เรายังไม่ได้มีชื่อเสียงถึงขนาดนั้นหอรอกะ นอกจากนั้นแม่ผิวของหนูยังคอยควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างด้วย หนูแทบจะไม่ได้มีบทบาทอะไรในบ้านเลยคะ”

ในที่สุดการสนทนาก็กลับมายังข้อร้องทุกข์ของคาเอะอีก แต่แม่ของคาเอะซึ่งเป็นสุภาพสตรีที่เป็นภรรยาเจ้าของครอบครัวที่สำคัญที่สุดครอบครัวหนึ่งในเมืองนาเต็นี่มีเวลาอยู่กับลูกสาวตามลำพังไม่มากนัก ก่อนปีแห่งความอดอยาก แร้นแค้นและความทุกข์ยาก

เหล่านี้ นางคุ้นเคยกับชีวิตในบ้านที่เรียบง่าย แต่เดี๋ยวนี้นางมีส่วนร่วมในหน้าที่รับผิดชอบของสามีและเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาบางประการของชาวหมู่บ้านนั้นด้วย นางทำงานอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการช่วยบรรเทาทุกข์ของพวกผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีครรภ์ ด้วยการดูแลเอาใจใส่และจัดหาอาหารให้พวกกิน นางเชื่อซึ่งออกจะเป็นความเชื่อมั่นทางศาสนาว่าถ้าหากว่าผู้หญิงที่มีครรภ์ทุกคนไม่ได้คลอดบุตรอย่างปลอดภัยในปีนั้นแล้ว ชีวิตของลูกสาวของนางเองก็อาจจะตกอยู่ในอันตรายได้

ความรู้สึกเป็นปรปักษ์ต่อโอซูกิที่เกิดขึ้นสมอญนั้นอาจจะเป็นวิธีที่ทำให้คาเอะหันเหไปจากสิ่งที่รบกวนจิตใจของเธอจริงๆ โดยที่เธอก็ไม่รู้ตัวก็ได้ มีอะไรบางอย่างที่เธอไม่กล้าจะเปิดเผยให้ใครรู้แม้แต่แม่ของเธอเอง ได้มีข้อตกลงอันเป็นที่เข้าใจกันโดยปริยายระหว่างคนในครอบครัวฮานาโอกะว่าจะไม่นำเอาความลับของครอบครัวไปแพร่พราย ตอนนี้ชิโมมูระ เรียวอันได้ตัดสินใจที่จะไปเปิดกิจการแพทย์ของตนเองขึ้นที่วัดเมียวจิซึ่งข้ามแม่น้ำไป ในช่วงที่มีหมาและแมวตายไปมากกมัยในบ้านของฮานาโอกะ การจากไปของเขาคือเรื่องธรรมดาที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากการสิ้นชีวิตของนาโอะมิชิอาจารย์ของเขาซึ่งเขาเคยอุทิศตนให้อย่างสูง แต่คาเอะสงสัยว่าเขาจากไปเพราะการกระทำแปลกๆของอุมเบิโอมากกว่า และโยเนะจิโรก็ดูเหมือนจะคิดเช่นเดียวกัน

ในห้องนอนของอุมเบิโอะซึ่งบัดนี้ถูกเรียกว่านายแพทย์เซอิชิวนั้น มักจะมีสัตว์สองสามตัวนอนอยู่เสมอ แต่ละตัวต่างก็กินน้ำข้าวต้มที่ผสมกับเนื้อปลาและยาบางอย่างเข้าไปถ้วยหนึ่ง ยานี้หมอบุ๊เป็นคน

ผสมเอง ภายในเวลาชั่วเดี๋ยวเดียวสัตว์เหล่านั้นก็มีปฏิกิริยาแปลกๆทำเสียงพิกลๆทุกอย่าง ตัวหนึ่งร้องครางและนอนคว่ำแผ่หรา อีกตัวหนึ่งส่งเสียงร้องเอ็ดอึงเหมือนเป็นบ้าและเดินวนไปรอบๆที่แห่งเดียวกัน แมวตัวหนึ่งร้องเหมียวๆอย่างเศร้าๆพลางยัดกรงเล็บของมันออกมาเป็นพั๊ๆ เมื่อไรก็ตามที่หมาตัวใดเตร่ออกไปนอกเขตที่อยู่ ก็เป็นหน้าที่ของเยโนะจิโรที่จะต้องวิ่งตามมันไป อย่างไรก็ตามในที่สุดหลังจากอาการปฏิกิริยาเบื้องต้นเหล่านั้นแล้วแต่ละตัวต่างก็นอนหลับไป

ในตอนแรกสัตว์เหล่านี้ซึ่งมีชื่อต่างๆกันนั้นได้รับการเลี้ยงดูให้อาหารโดยเยโนะจิโรกับชิวเตอิ คาเอะได้รับงานนั้นมาทำเสียเองเมื่อผู้ช่วยสองคนนั้นมีงานล้นมือ ตามคำสั่งอันหยาบคายของนายแพทย์เซอิชิว สัตว์เหล่านั้นได้กินอาหารที่ดีที่สุดในขณะที่คนซึ่งเป็นสมาชิกของครอบครัวต้องอดๆอยากๆ มีแต่พวกสัตว์และคาเอะผู้มีกรรมเท่านั้นที่ได้กินอย่างเพียงพอซึ่งทำให้คาเอะเกิดความรู้สึกคล้ายกับตัวเองกำลังจะเป็นเหมือนกับสัตว์เหล่านั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

วันหนึ่งขณะที่คาเอะออกไปให้อาหารสัตว์นั้น เธอได้เห็นเซอิชิว กำลังหัวค่อมแมวตัวหนึ่งมีชื่อว่ามิรุและจุ่มหน้าของมันลงไปถ้วยใบหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยของเหลวครึ่งแล้วครึ่งเล่า จนกระทั่งเจ้าสัตว์ที่เคราะห์ร้ายนั้นคลั่งเข้าโดยบังเอิญ มันร้องออกมาอย่างบ้าคลั่งและเริ่มหายใจไม่ออกเพราะกลิ่นแรงของแอลกอฮอล์ แมวตัวนั้นมาเต็มทีก่อนที่จะเซอิชิวจะทันแลเห็นการรยาของเขาที่ยืนอยู่ข้างๆตกใจจนตัวแข็ง

“รู้ไหม นี่คือฤทธิ์ของมันดาเรอะ” เขาพูดด้วยความยิ้มแย้ม

คาเอะไม่เข้าใจว่าเขาพูดถึงอะไร แต่เธอได้กลิ่นของมันเพราะว่าความไวต่อกลิ่นของเธอมีนานขึ้นเมื่อมีกรรม

“จำดอกไม้ที่เราเก็บกันนั้นได้ไหม? ฉันแอน้ำที่คั้นจากมันผสมกับแอลกอฮอล์มาให้แมวมันกิน เธอจึงมาสังเกตดูผลของมันในครึ่งชั่วโมงนี้นะ”

“ค่ะ”

คาเอะรีบออกไปจากห้อง แต่ความอยากรู้อยากเห็นของเธอทำให้เธออดกลับมาอีกไม่ได้ เธอคิดว่าแมวตัวนั้นคงต้องเป็นบ้าไปหลังจากกินมะเขือบ้านนั้นเข้าไป เธอคิดไม่ออกเลยว่าสามีของเธอต้องการจะทำอะไร เมื่อเธอค่อยๆแอบเข้าไปดูด้วยอาการหวาดกลัวนั้น เซอิชิวกำลังบันทึกรายละเอียดเล็กๆน้อยๆของการทดลองของเขาลงในสมุดบันทึกเล่มหนา เมื่อแลเห็นภรรยาเขาก็เงยหน้าขึ้น

“ถึงเวลาแล้วใช่ไหม” แล้วเขาก็นั่งลงข้างๆแมวซึ่งกำลังนอนอยู่ที่มุมห้องและจับชีพจรขาข้างหนึ่งของมัน

คาเอะมองดูในขณะที่เขาเอาเครื่องมือแหลมๆแทงลงไปทีสีข้างของเจ้ามิรุซึ่งทำให้มันชักกระตุก พอชักเครื่องมือออกมาก็มีเลือดไหลออกมา ใบหน้าของเขาไม่แสดงความรู้สึกอย่างใด แล้วเซอิชิวก็นั่งคอยสังเกตอาการของแมวต่อไปอีกโดยไม่ได้สนใจกับใครเลยรวมทั้งภรรยาที่กำลังตัวสั่นงันงกของเขาด้วย เมื่อรู้สึกเวียนคล้ายกับจะเป็นลม เธอก็ค่อยๆย่องออกจากห้องไป มิรุไม่ได้ลุกขึ้นมาจากมุมห้องที่มีเลือดเปื้อนอนอยู่นั้นเลย อีกสี่วันต่อมามันก็ถูกฝังไว้ใต้ต้นไม้

ที่ข้างๆตัวมิรุในห้องนั้นมีหมาลายจุดตัวหนึ่งชื่อเจ้าคุโคมารุ และตัวสีอ่อนๆอีกตัวหนึ่งชื่ออุซุอิชิ ทั้งสองตัวถูกบังคับให้กินอาหารใส่ยาเข้าไปและกำลังนอนขวางอยู่

คาเอะเองไม่แน่ใจว่าสภาพของเธอเองเท่านั้นหรือที่ทำให้
อารมณ์ของเธอเป็นไปเช่นนี้? เธอต้องฝันร้ายอยู่บ่อยๆ มีอยู่หลายคืนที่
เธอสะดุ้งตื่นและพบว่าไอซูกิกำลังพยายามปลอบเธออยู่

“นี่นะคาเอะ ตื่นนี้เสีย เธอร้องกรีดกรีดอีกแล้ว”

แต่ใบหน้าอันงามน่ารักของแม่ผัวนั้นไม่ได้ทำให้คาเอะคลาย
ความกังวลที่เกิดจากฝันร้ายเหล่านั้นเลย แม้เมื่อเธอกลับมาอยู่บ้านพ่อ
แม่แล้วเจ้าสัตว์เหล่านั้นก็ยังตามมาหลอนเธอต่อไปอีก ตอนนี้เธอช่าง
ใฝ่ฝันอยากจะได้พบตามิซราผู้เคยให้ความมั่นใจในตัวเองและความ
มั่นคงแก่เธอเสียนี้กระไร! เธอคงจะบอกแกถึงเรื่องต่างๆ ที่เธอไม่กล้า
เล่าให้แม่ฟัง ตามิก็จะฟังและเข้าข้างเธออย่างไม่มีเงื่อนไข โดยไม่ต้อง
คำนึงว่าความลับนั้นจะเป็นเรื่องผิดหรือถูก และการที่จะได้เล่าถึงการ
ตายอันน่าสยดสยองของสัตว์เหล่านั้นออกมาก็คงจะทำให้ความเดือด-
ร้อนในใจของเธอบรรเทาลงได้บ้าง ในสภาพเช่นนี้ เราเข้าใจความ
โศกเศร้าของคาเอะที่ได้สูญเสียเพื่อนพี่เลี้ยงซึ่งเธอถือเสมือนเป็นแม่-
เลี้ยงของเธอได้เป็นอย่างดี

คาเอะเต็มไปด้วยความกลัวและไม่เป็นสุข เธอเกรงว่าลูกของ
เธอที่จะเกิดมาอาจจะถูกดวงวิญญาณอันชั่วร้ายที่หามาแหวเหล่านั้น
สาปแช่งเอาก็ได้ คาเอะจึงตัดสินใจที่จะไปเยี่ยมหลุมฝังศพของตามิใน
เดือนสุดท้ายก่อนจะคลอดลูก แม่ของเธอยินยอมให้ไปและสั่งให้สาวใช้
สูงอายุคนหนึ่งไปเป็นเพื่อน นางเตือนคนทั้งสองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าให้ระวัง
อย่าให้คาเอะหกล้มลง ความห่วงใยของมารดาทำให้นางยอมอนุญาต
ได้ทุกอย่างที่คาเอะต้องการเพื่อจะผ่อนคลายอารมณ์อันน่ากลัวของ
ลูกสาวลง

ตามิถูกฝังอยู่ในสุสานซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงเขากัดสุราก็ หลังจากเดินไปได้สิบห้านาที หญิงทั้งสองก็มาถึงที่ตั้งของหลุมฝังศพเล็ก ๆ นั้น แล้วคาเอะก็บอกให้เพื่อนร่วมทางของเธอถอยห่างไปเล็กน้อย ด้วยท่าทางใจลอย เธอได้คุกเข่าลงสวดมนตร์อยู่ต่อหน้าหินปักหลุมเก่าๆ ซึ่งเป็นของครอบครัวชาวนาผู้เช่าที่ดินซึ่งเคยทำงานรับใช้ครอบครัวอิโมะสะมาหลายชั่วรุ่นนี้ ในท่ามกลางการสวดมนตร์ของเธอ คาเอะรู้สึกว่ทุกอย่างที่เธอต้องการบอกได้ไปถึงหูของตามิแล้ว และขณะที่เธอมองดูแท่งหินที่กร่อนเก่าไปด้วยลมฟ้าอากาศจนตัวอักษรที่สลักไว้แทบจะอ่านไม่ออกเลย เธออดถามตัวเองไม่ได้ว่า นี่หรือคือจุดหมายปลายทางของมนุษย์ทุกคน?

หลังจากนั้นครู่หนึ่งคาเอะก็เอามือประคองท้องที่ยื่นใหญ่ไว้และพยุงตัวลุกขึ้น เธอไม่ได้พูดอะไรออกมาดังๆเลย แต่การมาเยือนสุสานตามิก็ได้ช่วยทำให้จิตใจของเธอสบายขึ้น และในทันทีที่หญิงทั้งสองเดินลงมาตามทางลงเนินเขา เธอก็รู้สึกปวดท้องคล้ายกับจะคลอดหญิงชราผู้นั้นจึงรู้ว่าควรจะทำอย่างไรเนื่องจากเคยคลอดลูกมาแล้ว เมื่อความเจ็บปวดหยุดไปชั่วคราว นางก็บอกให้คาเอะเดินและเมื่อกลับปวดใหม่ นางก็ลูบหลังคาเอะและปลอบใจว่าการคลอดลูกคนแรกจะต้องกินเวลาอย่างน้อยก็ครึ่งวัน การเดินทางกลับที่ต้องหยุดๆเดินๆนั้นใช้เวลามากกว่าขามาถึงสองเท่า

เมื่อมาถึงบ้าน แม่ของคาเอะก็สั่งให้สาวใช้จัดการต้มน้ำและบอกให้คาเอะจัดแจงสระผมเตรียมไว้เพราะจะต้องนอนอยู่บนเตียงอีกนาน ความเจ็บปวดซึ่งทรมาณอย่างยิ่งเป็นครั้งคราวนั้น ทำให้คาเอะรู้สึกแปลกใจในความรุนแรงของมันและการที่มันหายไปอย่างกะทันหัน ร่างของเธอบิดเบี้ยวไปพร้อมกับเสียงครวญครางซึ่งไม่สามารถจะ

กลั้นไว้ได้ เธอเที่ยวคลานไปตามพื้นแอมมิตะกายเสื้อปูพื้นด้วยความเจ็บปวด ในไม่ช้าเลือดก็ออก ทำให้ทางเกงในและที่นอนชุ่มไปหมด ความคิดของเธอล่องลอยไปถึงเจ้าสุนัขขุขุอิชิ นึกเสียงร้องครวญครางและอาเจียนออกมาเป็นเลือดของมัน และเจ้าคุโมมารุเพื่อนของมันที่จู่ๆก็ขาแข็งที่ขึ้นมาก่อนจะตายเพราะความเจ็บปวดทรมาน คาเอะรู้สึกหวาดกลัว หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเหนียวเหนอะหนะ และในความกลัวที่สุดจะหยั่งได้นั้นเธอร้องกรีดกราดหาตามิซึแล้วซ้ำอีก เมื่อทนทุกข์ทรมานถึงขีดสุด จนเธอรู้สึกว่ากระดูกเชิงกรานของเธอกำลังจะปริและร่างกายกำลังจะหลุดออกเป็นชิ้นๆนั้น เธอก็รู้สึกว่ามืออะไรบางอย่างอ่อนๆเคลื่อนออกมาจากช่องคลอด แล้วความเจ็บปวดก็ทุเลาลง ทารกหลุดออกมาเหมือนกับปลาที่ไผลงในน้ำ เสียงร้องของแกดังไปทั่วบริเวณนั้น

คาเอะไม่เคยนึกฝันถึงความปลาบปลื้มใจที่จะตามมาเลย ความเจ็บปวดอย่างเหลือเกินนั้นเป็นอยู่เกือบจะครึ่งวันและแทบจะลุลงไปในร่างทั้งร่างของเธอ คล้ายจะฉีกเธอออกเป็นสองซีก แต่ในทันทีที่ทารกหลุดออกมา ความเจ็บปวดทั้งสิ้นก็หายไป เธอรู้ตัวว่าเธอได้ให้กำเนิดเด็กคนหนึ่งแล้ว เมื่อคิดย้อนหลังไป ความเจ็บปวดทางร่างกายนั้นก็เป็นเหมือนฟ้าผ่าและฟ้าแลบที่ตัดผ่านความมืดมา และนี่เป็นครั้งแรกที่เธอมีเหตุผลพอที่จะเชื่อเรื่องการเกิดของเซอิชิวที่นาโอะมิซึเคยเล่าให้ฟัง

ความชื่นใจอย่างกะทันหันของความเปิ่นนั้นอาจเปรียบได้กับความปลาบปลื้มของผู้พิชิตในเมื่อได้รับชัยชนะในตอนแรกๆ คาเอะคิดว่านับตั้งแต่นี้ต่อไปจะไม่มีใครในครอบครัวฮานาโอกะคนไหนจะทำให้เธอหวาดกลัวได้เลย เพราะคนเหล่านั้นไม่สามารถให้กำเนิดลูกให้เซอิชิวได้อย่างเธอ

เชอชีวีรีบรุดมาอยู่ข้างๆ ภรรยาทันทีที่ทราบข่าวการเกิด เขา
จ้องดูเด็กที่นอนหลับอยู่ในเปล แล้วก็เอ่ยขึ้นอย่างดีใจว่า “ช่างเป็นเด็ก
ที่สวยงามอะไรยังงี้! ตั้งชื่อให้แก้วว่าโคเบน เป็นไงจะ? เธอรู้ไหมว่าฉัน
อยากได้ลูกผู้หญิงอยู่แล้ว”

พ่อแม่ที่เฝ้ารอคอยจะได้ลูกนั้นอาจจะเห็นว่าลูกๆ ของตนเป็นคน
สวย แต่ในกรณีนี้ คาเอะต้องยอมรับว่าโคเบนนั้นหน้าตาคล้ายโอซูกิ
และต่อไปจะต้องเป็นคนสวยจริงๆ การที่จะคิดว่าหล่อเป็นคนสวยอีก
หลังจากได้เกลียดชังและคุมแค้นหล่อมาเป็นเวลานานหลายปีแล้วนั้น
มันให้ความรู้สึกที่แปลกๆ แต่การเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องที่น่ายินดี
คาเอะไม่เคยคิดเลยว่าความรู้สึกพอใจของเธอขึ้นเนื่องมาจากความดีใจ
เพราะชัยชนะของตัวเองต่างหาก

สามวันต่อมาโอซูกิกิมาเยี่ยมเป็นเวลาสั้นๆ ที่บ้านอิโมเตะ

“ขอบใจเธอในงานอันหนักของเธอเนะ คาเอะ คราวหน้าช่วย
คลอดลูกชายให้เราด้วยนะ”

คำพูดของโอซูกิทำให้คาเอะเกิดความรู้สึกว่าคล้ายกับมีก้อน
น้ำแข็งมาโปะที่ร่างกายอันอบอุ่นของคาเอะ ความเหนียวแฉะและความ
ภาคภูมิใจของผู้หญิงที่ได้ให้กำเนิดบุตรชายมาแล้วแสดงออกมาในคำพูด
เหล่านั้นจนหมดสิ้น คาเอะรู้สึกเหมือนถูกบดขยี้เป็นนุญผง เธอตอบด้วย
เสียงซึ่งเกือบไม่ได้ยินที่เต็มไปด้วยความขมขื่น

“ค่ะ เอาไว้คราวหน้า”

“เอาละ คาเอะ เอาใจใส่ตัวเองให้ดีนะ แล้วกลับไปบ้านหลังจาก
ได้พักผ่อนอย่างดีแล้ว อย่าไปกังวลเรื่องงานบ้านเลยเพราะที่บ้านนะมี
ผู้หญิงมากพอแล้ว”

หล่อนหันไปยังพ่อแม่ของคาเอะกล่าวคำอำลาพร้อมด้วยยิ้มอย่างงดงาม “โปรดดูแลเธอด้วยนะเจ้าคะเพราะเธอเป็นลูกสะใภ้ที่รักของเรา”

9

ในระหว่างหน้าร้อนเมื่อโคเบนมีอายุได้สี่ขวบนั้นปรากฏว่าไอ-กัตสูลัมป่วยลง คาเอะเป็นคนแรกที่สังเกตเห็นว่า เดียวนี้น้องผัวของเธอหิวน้ำด้วยมือซ้ายเพื่อให้ไหล่ขวาได้พัก และหล่อนเดินเชื่องช้าลง หลังจากนั้นเล็กน้อยหญิงผู้เคยทำงานหนักผู้นั้นก็เริ่มบ่นว่าเหนื่อย ในขณะที่นั่งอยู่หน้าหูกทอผ้าจะต้องหยุดทอผ้า บัดนี้ เวลาข้าวยากหมากแพงได้ผ่านพ้นไปแล้วและชื่อเสียงของเซอิชิวกก็ได้กระฉ่อนไปทั่ว เขามีงานมากขึ้นและมีรายได้ดี พวกผู้หญิงในครอบครัวฮานา-โอกะจึงไม่ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวอีกต่อไป เงินที่พวกหล่อนหาได้ก็เอาไว้อใช้จ่ายในเรื่องส่วนตัวของตนเอง

“เป็นอะไรไปรีจะน้อง?” คาเอะถามขึ้น เธอคิดว่าไม่บังเคยเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติของน้องสามมี

“ดูเหมือนว่าฉันจะเป็นอะไรทั้งนี้หรือ?” โอ๊กตัสผู้กระตือรือร้น-
 เตื่องี่ยมและย้อนถามโดยไม่ได้อตอบ

ตอนนี้หล่อนมีอายุสามสิบแล้วและยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อยังสาว ๆ
 ที่หล่อนอาจจะหาสามีได้นั้น หล่อนก็มัวแต่ยุ่งอยู่กับหูกทอผ้าและส่งเงิน
 ทุกเซ็นต์ไปให้เป็นค่าเล่าเรียนของพี่ชาย มิฉะนั้นก็อาจจะกันเงินเหล่านั้น
 ไว้ใช้ในการแต่งงานของหล่อนเองได้ และเมื่อพี่ชายกลับมา
 แล้ว โชคของหล่อนก็ยังไม่เปลี่ยนไป เกิดมีภัยธรรมชาติจนเกิดข้าวยาก
 หมาแพงติดตามมานานถึงห้าปี ซึ่งเป็นช่วงที่ครอบครัวต่าง ๆ
 ต้องใช้จ่ายเงินเพื่อการทำศพ ไม่มีใครมีปัญญามาสว่ขอหล่อน แต่ถึงจะมี
 คนมาสว่ขอ โอ๊กตัสก็คงจะต้องปฏิเสธเนื่องจากพวกผู้หญิงทุกคน
 ในครอบครัวฮานาโอกะจำเป็นต้องช่วยหาเงินมาใช้จ่ายในการซื้อยา
 แพง ๆ ของเซอิชิว แต่อย่างนั้นก็เถอะ ถ้าโอ๊กตัสบรร้าอยากแต่งงาน
 หล่อนก็คงแต่งงานได้แต่จะไม่มีเงินสินสอดหรือค่าเครื่องแต่งตัว วัยสาว
 ของหล่อนซึ่งก็เหมือนกับโคริคุน้องสาวอายุยี่สิบแปดปีของหล่อนนั้น
 ได้อุทิศให้แก่อาชีพของพี่ชาย อย่างที่โอซูกิได้ตั้งข้อสังเกตไว้หลังจาก
 ที่โคเบนเกิดมาแล้วว่าที่บ้านมีผู้หญิงมากพอแล้วนั้นแหละ

โอซูกิก็สังเกตอาการเบื่ออาหารและผิวพรรณเหลืองซีดเขียว
 ของโอ๊กตัสเช่นกัน แต่แม้กระทั่งกับโอซูกิ โอ๊กตัสก็ยังไม่ยอมพูดถึง
 เรื่องสภาพของหล่อนเอง

“ถ้ามีอะไรผิดปกติไป ลูกก็ควรจะให้พี่ชายเขาปรุงยาให้กินชียา
 ของเขาได้ผลดีนะ มิฉะนั้นแล้วทำไมถึงได้มีผู้คนมาจากฝั่งแม่น้ำ
 โน้นและเมืองเซนชิวซึ่งอยู่ไกลออกไปกันเยอะแยะล่ะ? ลูกรีบรักษาตัว
 เสียเร็วเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้นละจะ” แม่ของหล่อนรบเร้าซ้ำแล้วซ้ำอีก

โอ๊กตัสพยักหน้าแต่ไม่มีที่ท่าว่าจะไปปรึกษาพี่ชายแต่อย่างใด

บ่ายวันหนึ่ง น้องคนเล็กคือทาเนะได้วิ่งเข้าไปในห้องและรายงานขึ้นด้วยเสียงแหลม ๆ ว่า “หน้าอกของพี่สาวคนโตนะโตบ๊อเร็วยังกะแดงโมแนะ!”

โอกัตสึหน้าซีดเผือด โยเนะจิโรและชิวเตอิอ้าปากค้างด้วยความงงวย สายตาทุกคู่เบนมาทางเซอิชิว รวมทั้งสายตาของโยเกน ชิวโซและโซโซลูกศิษย์ทั้งสามซึ่งเพิ่งมาอยู่ใหม่ด้วย

“โอกัตสึ ให้พี่ดูหน่อยซิ” เซอิชิวสั่งด้วยสีหน้าเคร่งขรึมและปวดร้าวใจ

โอกัตสึต้องยอมจำนน หล่อนนอนลงบนเสื่อสำหรับตรวจโรค โคริคุพาพวกน้อง ๆ ออกไปจากห้องนั้นแต่โอซูกิดึงแขนเรียวยะฮิไว้และนั่งลงข้างหลังเซอิชิว เพราะหล่อนคาดไว้ว่าลูกชายคนเล็กซึ่งตอนนี้มีอายุสิบสามปีจะต้องเป็นหมอดด้วยเหมือนกัน ส่วนคาเอะยีนมองดูอยู่ข้างหลังพวกนักศึกษา

ทรวงอกของโอกัตสึขยายใหญ่เสียจนฝ่ามือของเซอิชิวปิดได้เพียงเนื้ออ่อน ๆ ส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง

“เจ็บไหม?” เขาถามน้องสาว ความทรงจำเกี่ยวกับถ้อยคำและท่าทางที่เขาถามคำถามนี้ทำให้คาเอะถึงกับสะดุ้ง

“เจ็บจ๊ะ”

“เป็นยังงี้มานานเท่าไรแล้ว?”

“ตั้งแต่งานฉลองฤดูดอกพีชบานเมื่อเดือนมีนาคม ฉันสังเกตเห็นก้อนเนื้อเล็ก ๆ จ๊ะ”

“แล้วทำไมไม่บอกพี่เสียแต่ตอนนั้นนะ?”

แทนที่จะตอบ โอกัตสึกลับถามอย่างสงบว่า “มะเร็งทรวงอกไซ้ไหมจะพี่?”

ในขณะนั้นทุกคนที่อยู่ในห้องดูเหมือนจะหน้าซีดลงไปกว่าโอกัตสึเสียอีก เซอิชิวไม่ตอบ และโอกัตสึก็ไม่ได้ถามซ้ำอีก นับตั้งแต่คืนที่เขากลับมาและได้พูดกันถึงเรื่องมะเร็งทรวงอกนั้นก็ยังไม่มีการค้นพบวิธีรักษาโรคเนื้อร้ายในทรวงอกที่ได้ผลแต่อย่างใดเลย เมื่อรู้ถึงความจริงข้อนี้แล้ว โอกัตสึก็คิดว่าถึงหล่อนจะไวใจบอกพี่ชายก่อนหน้านี้เขาก็ยังรักษาหล่อนไม่ได้อยู่ดี หญิงสาวบริสุทธิ์ ผู้ทรวงอกของหล่อนยังไม่เคยได้ถูกถูปล้ำหรือได้มีโอกาสที่จะให้ลูกของตัวเองดูคนมกนั้นนั้นได้ล้มป่วยลงเสียก่อนแล้ว

“โรคนี้มันเกิดขึ้นแก่เธอได้ยังไงกันนะ?” คาเอะเนกิสงสัยและเต็มไปด้วยความเศร้า

โอกัตสึได้รับการรักษาด้วยการทาน้ำมันพันด้วยผ้าและตีดยาซึ่งช่วยลดอาการบวมและอักเสบ เป็นที่เห็นได้ชัดแก่ทุก ๆ คนว่าวิธีการเหล่านี้ช่วยได้แต่เพียงบรรเทาความรู้สึกหมดหวังให้น้อยลงเท่านั้น โอกัตสึก็รู้เหมือนกัน ในขณะที่สภาพของหล่อนทรุดลงและความเจ็บปวดเพิ่มขึ้นอย่างมากมานั้น หญิงผู้กล้าหาญนี้ก็ได้ขออะไรเพื่อลดความทุกข์ทรมานของตนเลย หลังจากสมัยข้าวยากมากแพงเล็กน้อย เซอิชิวได้ประดิษฐ์น้ำมันซึ่งช่วยระงับความรู้สึกในบริเวณหนึ่ง ๆ ได้เพื่อใช้ในการผ่าตัดและตัดกระดูกอก บรรดาคนไข้ที่รอดชีวิตมาจากการผ่าตัดของเขาต่างก็ยกย่องชมเชยความสามารถในการระงับความเจ็บปวดของมันเป็นอย่างสูง แต่ในกรณีจะทำการผ่าตัดโอกัตสึนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ต้องคิดให้เสียเวลา ถ้าหากว่าไม่สามารถจะเปิดบริเวณที่มีเนื้อร้ายออกได้แล้ว น้ำมันนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร แต่กระนั้นด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัสของหล่อน โอกัตสึก็ได้ขออนุญาตตีมันเข้าไปเพื่อบรรเทาความปวด

เชอชีวมองตรงเข้าไปในดวงตาของหล่อน “ยานั้นมันมีอุชุกกับมันดาร์เงะ มากเกินกว่าที่จะดื่มได้” เขาพูดเรียบ ๆ “จงกล้าหาญอดทนต่อสิ่งที่น้องจะต้องทนเถอะนะ”

“ถ้าอย่างนั้นโปรดให้อะไรน้องกินให้ตายไปในขณะหลับก็แล้วกันคะ” น้องสาวของเขาอ้อนวอน บางทีหล่อนคงจะพูดถึงยาที่เขาเคยให้สัตว์ที่บัดนี้ถูกฝังอยู่ใต้ต้นพลับกีนนั่นเอง

โอชุกก็ออกจากห้องไป คำสนทนานั้นน่าปวดร้าวเกินไป น้ำตาไหลลงมาตามแก้มของคาเอะ อย่างไรก็ตามสักครู่หนึ่งโอชุกก็ทำให้สงบได้และกลับมาพูดกับลูกสาวอีก

“งานที่จำเป็นของหมอก็คือต้องช่วยชีวิตคนไว้ หมอไม่มีสิทธิ์ที่จะวางยาให้คนไข้หลับไปเลยได้หรือลูกเอ๋ยถึงแม้ว่าความเจ็บปวดจะสาหัสจนทนไม่ไหวก็ตามที”

“ถ้าฉันก็ช่วยผ่าตัดฉันเถอะจะพี่ น้องรู้ว่าพี่ผ่าตัดเก่ง”

“ถ้ามันเป็นไปได้ น้องคิดว่าพี่จะปล่อยไว้ยังจี้รึ?”

“ถ้าฉันก็ตัดหน้าอกของฉันออกซิพี่ ถึงฉันจะต้องตาย ฉันก็ยังพอใจที่ได้เป็นประโยชน์แก่พี่นะจ๊ะ”

โอชุกก็ร้องครางออกมาอย่างเจ็บปวดเมื่อคิดไปถึงความตายของลูกสาวของหล่อน คาเอะแลเห็นสามีของเธอกำลังร้องไห้อย่างเจ็บปวด โดยไม่มีน้ำตา ไผ่เม็ดดำ ๆ ของเขาสั่นระริกอยู่ที่คอของเขา

ในตอนปลายปีนั้นเองโอกัตสูก็ก็นำเอาเรื่องนั้นขึ้นมาพูดอีก ไม่มีใครมีอารมณ์ที่จะเตรียมตัวฉลองปีใหม่เลยในเมื่อคนในครอบครัวกำลังนอนรอความตายอยู่อย่างนี้

“เมื่อโอกัตสุรบเร้าอย่างนี้ ลูกจะไม่ลองใช้ยาระงับปวดทำให้แกบ้างหรือกรึ?”

“มันไม่ได้ผลหรอกอะในโรคมะเร็งนี่นะ” ผู้เป็นหมอบตอบ
 “แต่เพื่อให้แกสบายใจเท่านั้นก็ได้นี่นา”

“แม่ต้องการจะฆ่าไอ้กัตุสุรี?” เสียงเขี้ยว ๆ ของเขาทำให้ไอ้ซูกิ
 ถึงกับผงะ

“นี่ลูกกล้าพูดยังงั้นได้ยังไงกันนะ? ใครเล่าจะอยากฆ่าลูกสาว
 ของตัวเอง? ถ้าทำได้แม่จะยอมเจ็บแทนแกเสียเองที่เดียว”

“ยาอะไร ๆ ที่ใช้ใส่แผล ก็จะไปเข้าปากแกทั้งนั้น แม่ไม่เข้าใจ
 ใจหรือกริว่าทำไมแกถึงได้ขอยานะ?”

ดวงหน้าของมารดาผู้งั้นของเขาแสดงออกมาแต่เพียงความ
 หวาดกลัว เมื่อคิดได้ว่าเขาได้พูดออกไปมากเกินไปแล้ว เซอิชิวจึงเริ่ม
 พูดอย่างสงบยิ่งขึ้น เขาพูดถึงเรื่องที่ทำให้เขาเดือดร้อนใจมานานแล้ว

“มะเร็งทรวงอกนะใคร ๆ ก็ถือว่าเป็นโรคร้ายถึงตายในพวกผู้-
 หญิง แต่อย่างไรก็ตามที่จะกล่าวว่ามันเป็นโรคที่รักษาไม่หายนั้นก็ไม่ใช่
 ถูกต้องนัก เมื่อสมัยที่ผมยังอยู่ที่เกียวโต ผมได้เคยอ่านวารสารของ
 นายแพทย์นากาโตมิ โคคุโซ เกี่ยวกับเรื่องราวที่ท่านเคยได้รู้มาถึง
 เรื่องของแวน แทนโน นายแพทย์ชาวดัชต์ นี่คือนักทีกของท่านซึ่งผม
 ได้คัดลอกมา” เซอิชิวหยิบสมุดบันทึกเล่มหนาออกมาจากหิ้งหนังสือ
 และเปิดตรงที่มีที่คั่นหนังสือคั่นไว้แล้วก็เอาตัวอักษรจีนนั้นให้แก่มารดา
 ของเขาดู

เราเชื่อกันมาหลายศตวรรษแล้วว่าโรคมะเร็งทรวงอกนั้น
 เป็นโรคที่รักษาไม่ได้ แต่ในหนังสือการแพทย์ของดัชต์ได้มี
 บันทึกถึงเรื่องผู้หญิงที่ได้รับการรักษาโรคนี้นหาย ในขั้นแรก
 จะมีการผ่าตัดเอาส่วนเล็ก ๆ ที่เป็นเนื้อร้ายออก หลังจากนั้นก็จะ
 เย็บทรวงอกให้ติดกันเหมือนเดิม โรคนั้นจึงถูกกักบริเวณ

ไว้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเข้าใจและนิยมชมชอบความเป็นไปได้ของการผ่าตัดที่น่าอัศจรรย์นี้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถที่จะทำการทดลองด้วยตัวข้าพเจ้าเองได้ เอกสารอันมีค่านี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อคนรุ่นหลังในอนาคต

“เห็นไหมแม่ว่า ตั้งแต่โอกัสตัสล้มเจ็บลงนั้นผมก็เฝ้าจ้องดูข้อความนี้ทั้งวันทั้งคืน เนื้อร้ายของแกนะโตเท่ากำปั้นผมแล้วละ และยังมีเกิดขึ้นอีกสองแห่งคือใต้รักแร้กับบนหัวไหล่อีก เจ้าโรคร้ายกำลังกระจายออกไปทำให้สภาพของแกทรุดลงมากเสียจนอาจจะไม่สามารถที่จะทนความเจ็บปวดและเลือดออกเพราะการผ่าตัดได้ แต่ถ้าหากว่ามียาระับความรู้สึกแบบใหม่อยู่ เรื่องราวทั้งหมดก็อาจเปลี่ยนโฉมหน้าไปได้”

“แม่คิดว่าตอนนี้ลูกคิดยาอย่างนั้นได้แล้วเสียอีก ก็เห็นหมาแมวของลูกมันฟื้นขึ้นมาและเดินไปมาให้ว่อนไป ไม่นิโครจะตายแล้วนี่จ๊ะ”

“สัตว์นั้นมีปฏิกริยาผิดกับคนนะแม่ ผมยังไม่เคยทำการทดลองกับคนเลย แล้วก็ยังไม่มีความคิดที่จะทดลอง ผมรู้ว่ามันเป็นการยากสำหรับแม่ที่จะต้องเสียลูกสาวของแม่ไป แต่มันก็เป็นการยากสำหรับผมตั้งสิบเท่าที่จะรอดูให้คนไข้ของผมตายไปในฐานะที่ผมเป็นหมอ มากกว่าที่จะเฝ้าดูน้องสาวต้องสิ้นชีวิตลงในฐานะที่ผมเป็นพี่ชายเสียอีก ผมกำลังกลัวใจว่าตัวเองมีความสามารถจำกัดเทียบกับฮว่าถัวไม่ได้เลย โปรดเข้าใจสถานการณ์นี้ด้วยเถอะฮะแม่”

มีเสียงเอะอะดังมาจากลานหลังบ้านมาจัดการสนทนาของแม่ลูกเสีย

“พีจ้า พี” พวกเด็กผู้หญิงเล็ก ๆ พากันเรียก

“เรื่องอะไรรี?” ในขณะที่เซอชีวลูกชั้นยืนนั้น โยเนะจิโรก็ถลัน

เข้ามาพร้อมด้วยเจ้าเบ็ญจเสน-แมวดัวสีขาว

“คุณหมออะ คุณี่...”

“เกิดอะไรขึ้นรี?”

“มันตกลงมาจากกระเบียงบ้านห้วยฟาดชั้นบันไดหินอะ คุณี่อะ”

เจ้าเบ็ญจเสนนอนอยู่ตรงหน้าเชอิชีว เลือดไหลออกมาจากนัยน์ตา จมูกและปาก ขาของมันชักกระตุกเล็กน้อย ในไม่ช้ามันก็นอนนิ่ง

“มันตกลงมาเองรี?”

“อะ ในขณะที่มันเดินไปตามขอบกระเบียง ตัวมันก็เอียงไปข้างหนึ่งแล้วหล่นเอาหัวที่มลงมาอะ”

เมื่อประมาณสิบวันก่อนนั้น เชอิชีวได้ทดลองใช้ยาระงับความรู้สึกกับเจ้าเบ็ญจเสน แมวดัวนั้นนอนหลับไปสามวันสามคืนโดยไม่รู้สึกตัวถึงแม้จะเอาเข็มแทงที่สีข้างของมัน อย่างไรก็ตามชีพจรของมันยังคงเต้นอยู่อย่างสม่ำเสมอ พอมันฟื้นขึ้นมาก็เอน้ำอุ่น ๆ ผสมเกลือให้มันกินแล้วมันก็เริ่มเดิน ๆ หยุด ๆ เหมือนกับเมาเหล้า แต่กระนั้นเมื่ออาหารโปรดของมันคือข้าวต้มกับเนื้อปลาถูกนำมาวางไว้ตรงหน้ามัน ความอยากอาหารของมันก็เป็นปกติธรรมดา แต่มันก็ไม่กระตือรือร้นที่จะลุกขึ้นวิ่งไล่หนูที่วิ่งผ่านหน้ามันเลย ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่ายาที่มีพิษนั้นอาจทำให้มันสมองของมันพิการไปก็ได้ ตามปกตินั้นแมวเป็นสัตว์ที่ว่องไวปราดเปรียวมากและสามารถลงมายืนบนพื้นได้อย่างปลอดภัยไม่ว่าจะถูกโยนขึ้นไปในอากาศหรืออย่างไร เพราะมันมีร่างกายที่ยืดหยุ่นงอโค้งได้และมีความสามารถในการจัดทำทาง แต่กระนั้นเจ้าแมวที่น่าสงสารตัวนี้ก็ยังคงตกลงมาจากขอบกระเบียงและเกือบจะตายทันที

คาเอะก็มาคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ภาพของเจ้าเบียคุเสนทำให้ทุกคนตะลึงงันจนพูดไม่ออก ไม่ใช่เพราะความตายเองหรือเพราะพวกเขาต่างก็คุ้นเคยกับมันอยู่แล้ว แต่เป็นเพราะวิธีที่มันตกลงมาจากระเบียงเตี้ย ๆ อย่างหมดท่าจนตายไปนั้นต่างหากที่ทำให้คนเหล่านั้นรู้สึกตกใจ

โอกัตสึสิ้นชีวิตลงหลังจากวันปีใหม่เพียงไม่กี่วัน เมื่อคนในครอบครัวมารวมกันในวันปีใหม่ก็ไม่มีอะไรจะฉลองกันมากนัก แม้แต่น้องชายคนเล็กคือเรียวเฮอิกิไม่ได้ขอขนมโมชิอีกเป็นรอบที่สอง ทุกคนต่างก็คิดถึงแต่ความตาย อันที่จริงนั้นครอบครัวฮานาโอกะไว้ทุกข์มานานแล้วก่อนที่โอกัตสึจะจากไปเสียอีก

เรียวเฮอิกิได้เฝ้าดูความเจริญของโรคมะเร็งของพี่สาวจนวาระสุดท้าย เพราะความตายของหล่อนเองหรือว่าเรื่องที่ว่าหล่อนตายตั้งแต่ยังสาว ไม่มีใครทราบว่าจะอะไรที่ทำให้พ่อหนุ่มน้อยใจจนกระทั่งทิ้งครอบครัวที่กำลังทุกข์โศกของตนไว้แล้วก็วิ่งออกไปที่ทุ่งนาของเพื่อนบ้านเสีย เมื่อเขากลับมาแล้วเขาได้เล่าถึงคำซุบซิบที่เขาได้ยินมาจากหมู่บ้านว่า

“พวกนั้นพูดกันว่าพี่สาวตายไปเพราะโดนวิญญาณหมากับแมวที่ตายไปแล้วมันสาปแช่งเอา”

“เงี่ยบนะ อย่าได้พูดยังงี้อีกเชียวนา” โอซูกิซึ่งใบหน้ามีสีเกือบจะเหมือนเหยือกกระเบื้องสีฟ้าอ่อนที่วางอยู่ใกล้ ๆ นั้นดุเอา

ครอบครัวฮานาโอกะไม่เคยทอดทิ้งที่จะทำพิธีฝังศพสัตว์แต่ละตัวที่ตายไว้ได้ทันไม่ว่าอย่างไรก็ตาม หมู่นี้สัตว์ที่กินยาสลบเข้าไปได้ตื่นขึ้นหลังจากหมดฤทธิ์ยาแล้วและเที่ยวเดินเล่นผ่านไปทั่วบ้าน

เหมือนกับผีที่ถูกปลุกขึ้นมา สมองของสัตว์เหล่านั้นกระทบกระเทือนเหมือนกับแมวเบียวูเสน บางทีเราอาจจะทำให้ดวงวิญญาณของผู้ที่ตายไปแล้วสงบลงได้ แต่จะทำอะไรกับเจ้าสัตว์ที่ไว้วิญญาณมีแต่ความรู้สึกมีนชาเหล่านี้ดีเล่า? คำสาปแช่งซึ่งนำเอาความตายอันร้ายกาจมาสู่โอกัตสึนั้นน่าจะมาจากบรรดาสัตว์ที่ครึ่งเป็นครึ่งตายเหล่านี้มากกว่า อย่างน้อยแทบทุกคนในบ้านฮานาโอกะก็ออกจะคิดเช่นนี้ แต่คาเอะรู้สึกวุ่นวายใจได้ เพราะฉะนั้นเธอจึงพยายามที่จะลบล้างความรู้สึกเช่นนี้เสียเมื่อถึงคราวที่เธอต้องปลอมโยนน้องผัวของเธอ

“อย่าคิดว่าความตายของพี่เขาเป็นเพราะคำสาปแช่งซีจึะน้อง ถ้าเป็นยังงั้นละก็โคเบนก็คงจะไม่ได้เกิดมาแน่ ๆ แต่ดูซีจึะ แกโตขึ้นเป็นเด็กที่ปกติและแข็งแรงดีจะตายไป”

วันที่ที่พูดจบ คาเอะนึกสะอิดใจในความหมายของมันขึ้นมา แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว เพราะแหว่งความโกรธได้แวบขึ้นมาบนใบหน้าของโอซูกิเสียแล้ว เห็นได้ชัดเจนว่าในความทุกข์โศกอย่างสาหัสของหล่อนนี้ แม้ผู้นำสงสารผู้นี้ย่อมต้องเชื่อคำสาปแช่งเหล่านั้นมาสิงสู่อยู่กับลูกสาวของหล่อนเองแต่กลับเสี่ยงเสียจากลูกสาวของลูกสะใภ้ โอซูกิไม่พูดอะไรเลย คาเอะคิดว่าความเจ็บของหล่อนเป็นผลของการตีความหมายที่ไม่มีเหตุผลนั่นเอง

หลังจากโอกัตสึสิ้นชีวิตแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงทั้งสองนี้ก็ยิ่งมีนชายิ่งขึ้นไปอีก เมื่อได้มีประสบการณ์จากการเป็นแม่ของโคเบนแล้ว คาเอะก็คิดว่าเธอเข้าใจถึงความทุกข์ของโอซูกิที่ต้องเสียลูกสาวของตัวเองไปได้ดี คาเอะเคยหวังไว้ว่าจะฝังความรู้สึกอิจฉาริษยาขมขื่นและความเป็นปราชัยที่เธอเคยรู้สึกต่อแม่ผัวเสียให้หมด

และจะคอยปลอบโยนหล่อนเมื่อหล่อนได้รับความโศกเศร้า หารู้ไม่ว่า เมื่อคาเอะอ๋อนลง ความมุ้งร้ายหมายขวัญที่เกิดจากความทุกข์โศกและ ไม่พอใจทั้งหลายแหล่ของโอซูกิกลับพุ่งตรงมายังลูกสะใภ้ ในระหว่าง งานทำศพนั้นหญิงทั้งสองไม่ได้พูดกันแม้แต่คำเดียว และหลังจากนั้นก็ ติดต่อกันโดยอาศัยโคริคุซึ่งตอนนั้นอายุได้สามสิบปีและเลยวัยแต่งงาน ไปแล้ว

ชิโมมูระ เรียวอัน ซึ่งมาเยี่ยมเยียนครอบครัวของหมอยู่เป็นประจำหลังจากที่ย้ายไปอยู่ที่วัดเมียวจิแล้วนั้น ได้แต่งกายไว้ทุกข์มาที่ งานศพของโอกัตสึด้วย เขาช่วยคนในครอบครัวฮานาโอกะผู้สับสน หั้วหมูนและหัวใจแตกสลายจัดแจงงานศพ เซอิชิวนั้นมีท่าทางสลดหดหู่ เป็นอย่างมาก ฝ่ายผอมราวกับว่าล้มเจ็บมาเป็นเวลานานและดูแก่กว่า อายุสามสิบสาม เมื่อมองดูเซอิชิว เรียวอันก็แลเห็นภาพของนาโอะมิชิ ผู้ชราในสมัยที่สุขภาพทรุดโทรม เมื่องานสิ้นสุดลงและแขกเหรื่อกลับ ไปกันแล้ว เขาก็พยายามที่จะปลอบโยนเซอิชิวซึ่งยังนั่งอยู่ต่อหน้าหีบ ศพของน้องสาว

“ผมรู้ว่าคุณหมอดังลำบากใจแค่ไหน แต่ถ้าความผิดหวัง เศร้าโศกของคุณหมอไปกระทบกระเทือนต่อสุขภาพละก็มันก็จะเป็น เรื่องที่น่าเศร้ายิ่งขึ้นไปอีก คุณหมอดังคิดว่านี่เป็นเรื่องของธรรมชาติ ชิคครับ”

เซอิชิวลืมตาโต ๆ ของเขาขึ้นและร้องลั่นออกมาว่า “นี่คุณ หมายความว่าหมอนะควรจะเชื่อในวิถีแห่งโลกธรรมชาติเหมือนกับ พระในพุทธศาสนายังงั้นรี? ตราบใดที่โรค-จะเป็นโรคชนิดไหนก็ตาม เกอะ-ทำให้คนตายละก็ มันก็เป็นเพราะการแพทย์ยังไม่สมบูรณ์ดีนั้น เอง ผมเป็นคนฆ่าโอกัตสึ เพราะผมปล่อยให้แกตายไป ความชานาญ

ในฐานะเป็นหมอของผมยังไม่เพียงพอ คุณไม่เข้าใจความปวดร้าวของผมหรอกรี?”

เสียงตะโกนของเขาคล้ายกับทำให้ฝ่าโลงศพสั่นสะเทือน ไม่ใช่แต่เรียวอันคนเดียวหรอกที่ตกอกตกใจ พวกลูกศิษย์เกือบทุกคนต่างก็ไม่สามารถทนเห็นครูของพวกเขาเดือดดาลได้จึงลุกออกจากห้องไป นาคากาวะ ชิวเตอิผู้ซึ่งเคยพูดลับหลังครูว่า ผู้เป็นหมอควรจะทดลองการผ่าตัดดูถึงแม้ว่าคนไข้จะตายก็ต้องยอมนั้นกลับไม่ปริปากอะไรเลย เขาอาจจะคิดได้ใหม่กระมังว่าผู้เป็นหมอจะต้องทำการผ่าตัดก็ต่อเมื่อมั่นใจว่าการผ่าตัดนั้นจะยืดอายุของคนไข้ออกไปเท่านั้น

10

ในวันแห่งฤดูใบไม้ผลิอันสดใสวันหนึ่ง ขณะที่คาเอะซึกิผ้ายู่ข้างบ่อน้ำและฝอยน้ำกระเซ็นไปรอบด้านอย่างร่าเริงนั้น เหล่าสกุณาก็ร้องกระจุกะจืออยู่บนแมกไม้ มันช่างเป็นฤดูที่สุขสันต์เสียนี้กระไร บัดนี้สมัยข้าวยากหมากแพงเป็นเพียงความทรงจำในอดีตไปแล้ว แม้กระทั่งปัญหาของเจ้าผู้ปกครองเมืองคิซิวคือฮารุซาดา คาเกะนินก็ยังกลายเป็นประวัติศาสตร์ไป มีข่าวลือกันว่าเจ้าผู้ปกครองคนก่อนนี้ได้เอาเงินของวงศ์ตระกูลไปใช้เสียมากมายในการช่วยเหลือคนยากจนและราษฎรที่เดือดร้อนทนทุกข์ทรมานและท่านก็ถูกตัดเบี้ยหวัดประจำปีเสียครึ่งหนึ่งเป็นเวลาถึงหกปีจากการกระทำเช่นนั้น แต่เรื่องนั้นก็เหมือนกันได้สิ้นสุดลงแล้ว และเจ้าผู้ครองนครคนต่อจากคาเกะนินคือฮารุโตะมิกิเข้ามาปกครองแทนตั้งสิบปีแล้ว คาเอะซึกิเจ้าผู้ปกครองคนก่อนคือคาเกะนินได้เพราะท่านเคยมาพักที่บ้านอิโมะสะ

อันเป็นที่พักของเจ้าผู้ปกครองเมืองคิซิวที่นาเต้ และตัวเธอก็เคยคอยบริการเรื่องอาหารแก่ท่านในบางครั้ง แต่เธอไม่รู้จักเจ้าผู้ปกครองคนปัจจุบันนี้เลย นอกจากเคยได้ยินถึงเรื่องที่เล่ากันถึงความสุรุษสุร่ายของท่านที่ในปราสาทเท่านั้น

คนรามักจะชอบเลียนแบบคนที่มีฐานะตำแหน่งสูงกว่า พวกชาวเมืองนาเต้จึงใช้จ่ายฟุ่มเฟือยกว่าคนอื่น นอกจากนั้นการเก็บเกี่ยวพืชผลที่ได้ผลสมบูรณ์มาหลายปีหลังจากสมัยแร้นแค้นนั้น ก็ทำให้มีแบบอย่างชีวิตใหม่ได้ แต่ครอบครัวฮานาโอกะผู้มั่งคั่งก็หาได้เลียนแบบแนวโน้มนั้นเร็ว ๆ นี้ไม่

โคริคุนั้นลึกลับคิดที่จะมีครอบครัวของตัวเองแล้ว แต่น้องสาวอายุน้อยกว่าหล่อนอีกสองคนกำลังอยู่ในวัยที่จะมีเหย้ามีเรือน ถึงแม้ว่าฐานะการเงินของครอบครัวจะดีขึ้นกว่าเมื่อสิบปีก่อนนั้นก็ตาม ครอบครัวฮานาโอกะก็ยังคงกระหมัดกระหม่อมในเรื่องค่าใช้จ่ายในการแต่งงานที่กำลังจะต้องจัดขึ้น เมื่อคิดถึงความเคราะห์ร้ายของลูกสาวคนโตของหล่อน โอซูกิพยายามที่ให้ลูกสาวคนรอง ๆ ได้มีโชคที่ดีกว่านั้น หล่อนจึงยอมตกลงต่อการสู่ขอของสองรายที่มีคนเสนอมารวดเร็ว เนื่องจากชื่อเสียงที่ดิลิขของเซอิชิว น้องสาวของเขาจึงได้แต่งงานไปกับครอบครัวที่มีชื่อเสียง ครอบครัวหนึ่งในสองนี้อยู่ที่เมืองคุโรเอะอันเป็นเมืองชนบทเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ไกลออกไปในเมืองอุมิคุชิ

มีคนเหลืออยู่ในครอบครัวฮานาโอกะเพียงห้าคนเท่านั้น ลูกชายคนที่สองคือจิเฮอิได้ไปเปิดร้านของตัวเองขึ้นที่เมืองโซโนะหลังจากจบการฝึกงานกับพ่อค้าคนหนึ่งแล้ว ส่วนลูกชายคนที่สามผู้ได้ฝึกฝนที่จะเป็นพระนั้นก็มือนาคอดอันรุ่งโรจน์ในฐานะเป็นหัวหน้าวัดโซชิอินบนภูเขาโกย่า และลูกชายคนเล็กสุดคือเรียวเฮอินนั้นบัดนี้ก็กำลังศึกษาวิชา

แพทย์เป็นเวลาสี่ปีอยู่ที่เกียวโต ครอบครัวฮานาโอะกะไม่ต้องมีความลำบากเดือดร้อนแต่ประการใดในการส่งเสียให้เขาเล่าเรียน

แต่จำนวนคนที่มีอยู่ในบ้านจริง ๆ นั้นกลับมากกว่าแต่ก่อนเสียด้วยซ้ำไป เพราะมีนักศึกษาเข้าพักอยู่มากขึ้น มีหลายคนที่ย่าเงินค่าเล่าเรียนให้ด้วย ได้มีการสร้างหอพักเล็ก ๆ ขึ้นหลังหนึ่งและจ้างสาวใช้คนหนึ่งมาดูแลเรื่องอาหารการกินและซักผ้ารีดผ้าให้ เมื่อครอบครัวเจริญรุ่งเรืองขึ้น คาเอะก็สามารถใช้ชีวิตอยู่อย่างไม่ต้องทำงานได้เหมือนกับคุณนายใหญ่ เอาแต่ยุ่งอยู่กับตัวเองเหมือนแม่ผัวของเธอเท่านั้น แต่เธอเป็นคนคล่องแคล่วไม่ยากอยู่แต่ในร่ม แต่ชอบออกไปหาแสงแดดอันสดใสเสียมากกว่า การซักผ้านั้นเป็นการพักผ่อนอย่างดีของเธอ การได้รู้สึกว่ามีน้ำอันสดชื่นไหลผ่านนิ้วมือของเธอไปนั้นเป็นความรู้สึกที่น่าอัศจรรย์นัก นอกจากนั้นการได้ขยี้เสื้อผ้าของสามียังทำให้เธอลิ้มความน่ารังเกียจของแม่ผัวไปได้ด้วย

ตอนนี้คาเอะอยู่กับครอบครัวฮานาโอะกะมาเกือบสิบห้าปีแล้ว นานพอที่จะจกรากที่มั่นคงได้ทีเดียว รอยบึ้งและรอยย่นของโอซูกิไม่มีผลกระทบกระเทือนเธอแต่อย่างใดต่อไปแล้วและเธอรูจักวิธีหลบเลี่ยงหล่อนเสีย ในเมื่อรู้สึกที่กำลังจะเกิดอะไรไม่ดีขึ้น มีอยู่หลายครั้งที่คาเอะเคยเฝ้าต่อปัญหาที่เกิดจากแม่ผัว เธอจึงบอกตัวเองว่าความขัดแย้งกับลูกสะใภ้ นั้นเป็นของธรรมดาสำหรับแม่ผัวทุกคน อันที่จริง นั่นเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในทุกบ้านเรือนถึงแม้ว่าจะไม่มีใครนำมาพูดถึงหรือแะขึ้นเลยก็ตาม ถ้าคาเอะแลเห็นแม่ผัวกับลูกสะใภ้คนไหนไปกันด้วยดี เธอก็ดูเหมือนจะรู้สึกว่าทั้งสองคนนั้นกำลังหลอกลวงกันและกันอยู่ด้วยวิธีที่ฉลาด แต่เรื่องอย่างนั้นไม่เกิดในครอบครัวฮานาโอะกะ ในบ้านนี้บุคลิกลักษณะอันขัดกันระหว่างโอ-

ซูกิผู้ฉลาดอย่างที่สุดกับลูกสะใภ้ของหล่อนผู้ขาดไหวพริบที่จะหลีกเลี่ยงการปะทะกันได้เรื่อย ๆ จึงต้องตกอยู่ในความยุ่งยากอยู่เสมอ ๆ อย่างน้อย คนทั้งสองนี้ก็ชักจูงกับความสัมพันธ์ชนิดที่ต้องเผชิญหน้ากันอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้แล้ว

ในขณะที่คาเอะกำลังขยี้ผ้าและเทน้ำสกปรกออกจากอ่างอยู่นั้น โคะเบนก็วิ่งเข้ามาหา

“แม่จ๋า มาดูซูจิจะ พ่อเล่นกับแมวเนะจะ! สนุกจังเลย!” พอประกาศเช่นนั้นแล้ว เด็กน้อยก็วิ่งกลับเข้าไปในลานอีก

พวกนักศึกษาทุกคนต่างก็ร้องลั่นอย่างตื่นตันว่า “เล่นกับแมวรี?” คาเอะนึกสงสัยในขณะที่เข็ดมือให้แห้งและวิ่งไปทางที่มีเสียงเอะอะอยู่นั้น เซอิชิวกำลังอยู่กลางกลุ่ม หัวเราะและอุ้มแมวตัวหนึ่งไว้ในวงแขน คาเอะไม่เคยเห็นเขามีความสุขอย่างนี้เลยนับตั้งแต่โอกัตสึเสียชีวิตไป

โยเนะจิโรยิ้มอย่างสนุกสนานและเดินเข้ามาหาคาเอะ “เห็นไหมอะ เจ้ามาฟูซุหมุนตัวในอากาศได้อย่างเต็มทีเลยอะ”

แล้วเซอิชิวก็นึกเห็นภรรยาของเขาจึงร้องเรียกว่า “คอยดูนะเรอนั้น-ขึ้นไปแล้ว” แมวซึ่งถูกโยนขึ้นไปสูงในอากาศดิ้นรนและส่งเสียงร้องลั่นแต่ก็ลงมายืนบนพื้นได้อย่างปลอดภัย นี่ไม่ใช่การแสดงพิเศษอะไรของแมวหรอก แต่มาฟูซุนอนอยู่ที่มุมห้องมาสามวันแล้วเพราะกินยาเข้าไป เหมือนกับเบียคุเสนซึ่งเมื่อก่อนนี้ตกจากกระเบียงเตี้ย ๆ ตาย คาเอะรู้สึกตื่นตันอย่างลึกซึ้งเพราะนี่แสดงให้เห็นว่าการทดลองที่ติดต่อกันของเซอิชิวในเรื่องยาสลบซึ่งทำติดต่อกันมากกว่าสิบปีแล้วนั้น กำลังใกล้จะสำเร็จ

เมื่อโอซูกิกับโคริกุออกมาจากบ้าน เซอิชิวก็นึกแสดงการโยนแมว

ขึ้นไปในอากาศให้ดูอีก

“ชื่อมาฟุซุนะถูกต้องดีนักสำหรับแมวตัวนี้- ‘ผู้ติดยาเสพติด’ ยังไงล่ะ แมวรู้ไหมว่าชว่าถั่วนะทำการทดลองโดยใช้น้ำมาฟุซุตั้งหลายครั้ง?” เขาถามมารดา

“คุณล้ายกับว่าลูกได้พบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงเข้าแล้วละ ขอแสดงความยินดีด้วย! นี่ถ้าพ่อของลูกยังอยู่จนถึงวันนี้ละก็ท่านคงดีใจมากทีเดียวละ” โอซูกิตอบด้วยเสียงอันสั้นเต็ม

“ยังไม่สำเร็จจริง ๆ หรือกะแม่ นี่เป็นแค่เพียงแมวเท่านั้นนี่อะ ผมจึงไม่อยากจะเชื่อมั่นว่าเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่เลย มีความแตกต่างอย่างมากมายอยู่ระหว่างแมวกับคนนะอะ ถ้าผมเอายาเท่านี้ให้คนกิน มันก็คงจะไม่ได้ผลหรอก ผมยังไม่รู้เลยจริง ๆ ว่าจะต้องให้ยานี้คนกินสักเท่าไรจึงจะกลับไปโดยไม่มีผลในทางร้ายด้วย นี่แหละอะคือปัญหาที่ผมต้องเผชิญนับแต่นี้ไป” ในขณะที่เขาพูด ใบหน้าของเขาก็หมองคล้ำไป บางทีอาจเป็นเพราะว่าเขากำลังสงสัยว่าจะทำการทดลองกับคนได้อย่างไรกระมัง

แม่ที่ฉลาดอ่านความคิดของลูกชายออก แล้วก็จ้องดูลูกสะใภ้ผู้กำลังสดใสร่าเริงแล้วก็ขมวดคิ้วและกลับเข้าบ้านไปโดยไม่ได้พูดอะไรอีกสักคำเดียว

ความไม่พอใจของโอซูกิในท่ามกลางการทดลองเล็ก ๆ นี้ คาเอะไม่เข้าใจ ทั้ง ๆ ที่เธอรู้ว่าไม่ควรจะซักถามถึงพฤติกรรมของโอซูกิก็ตาม แต่ปฏิกิริยาอย่างนี้ของหล่อนในสภาพเช่นนี้ก็รบกวนใจเธอ “ทำไมหล่อนถึงไม่ดีใจนะ?” คาเอะถามตัวเอง

ในไม่ช้านั้นปริศนาข้อนี้ก็คลี่คลายออก คืบหนึ่งขณะที่คาเอะกำลังช่วยเปลี่ยนผ้าให้เซอิชิวยูในห้องนอนของเขา ประตูก็เปิดออก

และไอซูกิเดินเข้ามาอย่างแทบจะไม่มีเสียงเลย ตอนนั้นตึกแล้วและความซัดเซของผ้าเมียกำลังจะก่อรูปขึ้น คาเอะยีนตัวแข็งรู้สึกกระดากเหมือนกับตัวเธอเองกำลังเปลื้องผ้า แต่ไอซูกิก็ไม่ได้สนใจเธอ หล่อนนั่งลงตรงหน้าเซอิชิวด้วยท่าทางเด็ดขาดอย่างไม่มีใครเลียนแบบได้

“อุมเปอิ ฟังแม่นะ สิ่งแม่กำลังจะพูดนี้จะเกิดขึ้นหลังจากการครุ่นคิดมาหลายชั่วโมงแล้ว”

“เรื่องอะไรอี๊ แม่?”

“วันนี้แม่ไปเยี่ยมหลุมศพพ่อของลูกมาและเอาความคิดของแม่ไปปรึกษาท่านมา แม่รู้สึกว่แม่ได้ยินพ่อพูดว่าถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ยาวนานก็จะทำเช่นเดียวกัน”

“แม่กำลังพูดถึงอะไรล่ะอะ?”

“ขอให้ลูกเอาแม่เป็นเครื่องทดลองยาสลบของลูกเถอะนะ”

คาเอะสุตลมหาใจอย่างแรงและมองดูไอซูกิก่อนแล้วก็มองดูสามีของเธอ เซอิชิวหัวเราะทันที แสดงว่าเขาไม่ยอมรับความคิดนี้ทั้งหมด

“แม่นะแปลกจริง ๆ นะอะไรก็ไม่รู้ แล้วก็ตั้งเที่ยงคืนแล้วยังงี้ด้วย! ไปรดอย่าวิตกเรื่องนั้นเลยอะ ผมอ้วนอวบนะแม่ ลืมมันเสียแล้วก็ไปนอนเสียเถอะอะ”

“ไม่หรอก” หล่อนปฏิเสธอย่างแข็งขัน “ทุก ๆ คนที่ใกล้ชิดกับลูกนะอุมเปอิ นอกจากคนเฒ่าคนแก่ต่างก็แลเห็นว่าการค้นคว้าของลูกจะเสร็จสมบูรณ์ลงไม่ได้ยกเว้นแต่ว่าลูกจะทดลองยานั้นกับคนดู แม่เป็นแม่ที่ให้กำเนิดลูกมา เพราะฉะนั้นแม่จึงเข้าใจว่าลูกต้องการจะทำอะไรให้สำเร็จ-ได้ดีกว่าคนอื่น ๆ”

คำที่ว่า“.....นอกจากคนโง่เท่านั้น.....”นั้นสะตูดใจคาเอะมาก คำกระทบกระเทียบนี้ไม่ใช่สำหรับใครนอกจากตัวเธอเอง “แม่เป็นแม่ที่ให้กำเนิดลูกมา เพราะฉะนั้นแม่จึงเข้าใจ.....ได้มากกว่าคนอื่น ๆ” ดูเหมือนว่านี่จะเป็นตัวอย่างอีกอันหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่า โอซุกิตั้งใจที่จะยืนยันตำแหน่งอันเหนือกว่าของหล่อนที่มีต่อเชอิชิว

“ไม่หรอกค่ะ! ฉันเองก็ได้ตัดสินใจมานานแล้วว่า จะอุทิศตัวฉันเองให้คุณหมอนะคะ โปรดเอาฉันไปทดลองเถอะค่ะ!”

คำประกาศของคาเอะนี้แนละย่อมหลุดออกมาอย่างไม่คาดฝัน มันอาจจะเป็นเพราะใจสมัครจริง ๆ ก็ได้

“นั่นเป็นเรื่องเหลวไหลจริงๆ !” โอซุกิตอบอย่างเย็นชา “ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับลูกสะใภ้ที่รักของแม่ แม่จะอยู่สู้หน้าโลกได้ยังไงกัน?.....อย่าเลย ไม่ต้องรู้สึกจำเป็นที่จะต้องพูดอย่างนั้นเพราะแม่เลย..... แล้วก็อย่ามาขวางด้วย เพียงแต่เอาใจใส่ดูแลตัวเองแล้วก็คอยดูรอบครัวเจริญรุ่งเรืองขึ้นเถอะ”

“แม่จะตั้งใจอย่างนั้นไม่ได้หรอกค่ะ! ดิฉันเอง...ลูกสะใภ้ของแม่นี้ต่างหากล่ะคะที่จะอยู่สู้หน้าโลกไม่ได้ถ้าดิฉันยอมให้แม่กินยานั้นเข้าไป หลังจากนั้นดิฉันจะอยู่เป็นสุขได้ยังไง? ไม่ละค่ะ ดิฉันจะเป็นคนรับผิดชอบเองไม่ว่าเรื่องมันจะเป็นอย่างไรก็ตาม”

“ไม่แน ๆ เลย แม่เนะจะอยู่ต่อไปอีกไม่นานหรอกนะ แม่อายุยืนกว่าสามีของแม่มาแล้วและแม่ก็ไม่เสียใจอะไรอีกแล้ว เมื่อตอนที่โอกัตสึตายนะ แม่อยากจะทำตามไปด้วยแล้วเพราะแม่ไม่เห็นความสุขสำราญอะไรอีกแล้วในชีวิต ลูกๆ ทุกคนก็โตกันหมดแล้ว อุมเบอิกก็มีเมียดี ตอนนั้นแม่อยากจะไปอยู่ร่วมกับสามีของแม่ที่ในหลุมศพมากกว่าที่จะอยู่ต่อไปในบ้านนี้ซึ่งมีคนรุ่นหลังเป็นคนจัดการ ถ้าร่างกายของแม่

จะพอเป็นประโยชน์แก่ลูกชายของแม่ได้บ้าง แม่ก็จะดีใจมาก เธอจะยังต้องมีหน้าที่ที่จะให้กำเนิดทายาทแก่ครอบครัวนี้อีกนะ เธอจะต้องดูแลเอาใจใส่ร่างกายของเธอไว้ให้ดีจนถึงตอนนั้นนะ”

สำหรับคนที่ไม่คุ้นเคยกับการเป็นศัตรูคู่แข่งของหญิงทั้งสองนี้ คำสนทนานี้อาจจะฟังดูงดงามสูงส่ง แต่ลึนอันชาญฉลาดของไอซูกิ ย่อมหลอกคาเอะไม่ได้ ช่างน่าขำเสียนี้กระไรที่เธอถูกเรียกว่า “ลูกสะใภ้ที่รัก” ความจำเป็นที่จะต้อง “ให้กำเนิดทายาท” นั้นก็เป็นคำเตือนอีกข้อหนึ่งว่าคาเอะให้กำเนิดแต่เพียงลูกผู้หญิงเท่านั้น และไม่มีที่ท้าวจะตั้งครรภอีกเป็นครั้งที่สองเลยตั้งสิบปีมาแล้ว ด้วยการรู้ว่าเป็นจุดอ่อนของเธอ ไอซูกิกงจะพูดออกมาอย่างจงใจ.....คาเอะผู้เริ่มรู้สึกท้อแท้หมดหวังได้สรุปเอาดังนี้

“เขวากันว่าผู้หญิงที่ไม่มีลูก หรือผู้หญิงที่ไม่ให้กำเนิดลูกชาย หลังจากสามปีไปแล้วไม่ควรจะอยู่ต่อไป ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ไม่มีประโยชน์เอาเสียเลย.....มีแต่ลูกผู้หญิงคนเดียว ดิฉันจะสมควรมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไมกันคะ? ดิฉันขอยืนยันว่าจะขอเป็นเครื่องทดลองคะ ดิฉันจะปล่อยให้คนที่แก่กว่าต้องถูกเอาไปทดลองอย่างนั้นได้ยังไงกัน?”

ภายใต้การถ่อมตัวอันแสนสร้าง คาเอะกล้าเรียกหล่อนว่าคนแก่ อันเป็นการท้าทายที่ได้รับการคำนวณไว้แล้วต่อความภาคภูมิใจของไอซูกิที่ภูมิใจภูมิใจในหน้าตาอันอ่อนวัยของตน

“จริง ๆ นะ แม่นะเป็นผู้หญิงที่แก่แล้วและไม่มีประโยชน์อะไร แต่กระนั้นถึงจะมีลูกตั้งแปดคนแล้วก็เถอะ ร่างกายแม่อีกยังแข็งแรงอยู่แน่นอนแม่คงทนต่อการทดลองของลูกได้”

“ดิฉันจะไม่ยอมให้หรือคะ มันไม่ตรงกับความสำนึกในการเป็นลูกสะใภ้ของดิฉันนี่คะ แม่ต้องยอมให้ดิฉันทำดีกว่า”

“ถึงแม้ว่ามันจะเป็นที่พอใจแก่ความสำนึกของเธอก็เถอะ แต่ความสำนึกของแม่มันก็ยังไม่ได้รับความพึงพอใจนี่นะในฐานะที่เป็นแม่ตัวของเธอ และเนื่องจากแม่เป็นคนพูดขึ้นก่อน แม่จึงขอยืนยันว่า ต้องขอเป็นคนแรกละ”

การแลกเปลี่ยนคำพูดกันก็ดำเนินต่อไปด้วยประโยคที่ซ้ำแล้วซ้ำอีก ในที่สุดเชอชีวิกก็ทนการเกลี้ยกล่อมทั้งสองด้านนี้ต่อไปไม่ได้ เขาเหวี่ยงตัว ๆ ลงบนเตียง ร้องลั่นออกมาเหมือนกับสัตว์ป่าจนทำให้คนทั้งบ้านตื่นกันหมด

“หยุดนะ! หยุดที! หยุดทีเถอะ!”

เขาคุกรรยาแล้วก็พูดกับมารดาของเขาว่า “แม่ แม่บอกว่าแม่จะอยู่ไปอีกไม่กี่ปีและแม่ไม่สนใจกับชีวิตของแม่ แม่แน่ใจเหลือเกินจ้ะ รู้ว่าหลังจากกินยาของผมเข้าไปแล้วแม่จะต้องตายแน่ ๆ นะ?” เขาจ๋ารามออกมาอย่างเดือดดาล หญิงทั้งสองคนต่างก็เงิบกริบเมื่อต่างก็ต้องการจะเอาหน้ากัน ต่างก็ลืมความทะนงตัวและความภาคภูมิของเชอชีวิกไปเสียหมด

“ยกโทษให้ฉันด้วยค่ะ” คาเอะรีบขอโทษทันที

“แม่มันโง่เขลาที่พูดไปอย่างนั้น ลูกต้องยกโทษให้แม่ด้วยนะจ๊ะ” มารดาผู้เต็มไปด้วยความเสียใจบอก

เชอชีวิกก็กลับคืนเข้าสู่กิจรยาอ่อนโยนและเป็นกันเองของเขาได้อย่างรวดเร็ว และพยายามเกลี้ยกล่อมให้หญิงทั้งสองออกไปเสีย “ไปเถอะอะ ควบคุมตัวเองไว้ ไปนอนกันเสีย ผมเองก็ง่วงนอนเหมือนกัน”

แต่หญิงทั้งสองต่างก็ยังไม่ยอมแพ้และไม่ยอมไป โอชูกิหันหน้าไปหาลูกชาย พยายามที่จะยืนยันกับเขาอีกครั้งหนึ่ง

“ถ้าลูกมันใจยังงั้นแล้ว ทำไมจึงรือรไรมั้ยแม่เล่า?”

“ไม่หอรอกค่ะ ต้องเป็นดิฉันถึงจะถูก” คาเอะขัดคอ

“แม่จะไม่ยอมให้ลูกสะไภ้ทำเป็นอันขาด”

“ทำไมล่ะคะ? ถ้าสามีของดิฉันใช้แม่ของเขาเองแล้วละก็ ผู้คนจะว่ายังไงกันบ้าง?”

“ใครจะว่าเขาได้ถ้าแม่เป็นคนรับอาสาเอง?”

“แต่มันก็ต้องขึ้นอยู่กับดิฉันอยู่นั่นเอง” คาเอะรีบเร้า

“นี่เธอจะขัดขวางแม่ผัวของเธอเองงั้นรี?”

“นั่นมันก็แล้วแต่ค่ะ ในสถานการณ์เช่นนี้ ดิฉันคิดว่ามันไม่ได้ขัดกับหน้าที่ของดิฉันนี่คะ”

หลังจากนั้นแม่ผัวกับลูกสะไภ้ก็เถียงกันรุนแรงยิ่งขึ้น ต่างต่อสู้คล้ายกับเพื่อปกป้องอีกคนหนึ่งไม่ให้เป็นอย่างไหนไป สาบานตัวว่าเต็มใจที่จะอุทิศชีวิตของตัวเองให้แต่ก็ซ่อนกริชไว้ในคำพูดของตนในระหว่างการแลกเปลี่ยนคำพูดที่ดูสูงส่งดีงามนี้ ต่างคนต่างก็ลืมตัวมากขึ้นทุกที

เชอิชิวบอกว่ายาของเขาจะไม่ทำให้ถึงตายหอรอก หญิงทั้งสองก็ไม่ได้สงสัยคำพูดของเขาเลย ก็ดูแต่มาพูซุชิ เมื่อเร็ว ๆ นี้ยังหมุนตัวในอากาศได้และไม่ได้ตายสักหน่อย แต่มันก็ไม่ได้วิ่งและเล่นที่ในลานบ้านอีก มันได้แต่นอนตากแดด เคลิ้มหลับไปอย่างเกียจคร้านโดยไม่ยอมขำเลื่องคาอุหนูตัวไหนที่ไพล่ออกมาเลย แมวที่ไม่วิ่งไล่หนูนะดูแปลก ๆ มีหมาและแมวเช่นนั้นอยู่หลายตัวซึ่งหลบจากกินยาเข้าไปแล้วก็ได้แต่เดินเข้าออกบ้านเหมือนกับปีศาจ

เชอิชิวรู้สึกหมดกำลังใจเมื่อเฝ้าดูมารดาและภรรยาของเขา ต่างก็ระดมคำถกเถียงที่ “ดีงาม” ออกมา แต่เขารู้ว่าเขาไม่ควรจะเข้า

ไปขวาง ความขัดแย้งอันยังรากลึกระหว่างหญิงที่ให้กำเนิดตัวเขามากับหญิงที่ให้กำเนิดลูก ๆ ของเขา นั้นไม่อาจจะจัดการด้วยมีดผ่าตัดได้ อย่างไรก็ดี เขาก็ค่อย ๆ มองดูการสนทนาของหญิงทั้งสองในแง่มุมของนักวิทยาศาสตร์ สมมุติว่าเขาจะเอายา นั้นให้คนกิน แลละยอมมีอันตรายอย่างใหญ่หลวงเพราะยังไม่เคยมีบันทึกถึงผลที่เกิดจากการกินยาเช่นนั้น ในที่สุดผู้เป็นแพทย์ก็หมกมุ่นอยู่กับความคิดภายในของตนเองจนไม่ได้แลเห็นหรือได้ยินหญิงทั้งสองนั้นทะเลาะกันเลย

“เออละ ฉันรู้ละ” ร่างทั้งร่างของเขาดูเหมือนจะบรรลุถึงการตัดสินใจได้แล้ว เมื่อเขาพูดขึ้นอีกครั้งหนึ่งนั้นนัยน์ตาของเขาเป็นประกายวาว คืออันดกหนานั้นแสดงถึงความเด็ดเดี่ยวที่จะทำตามแนวโน้มนทางด้านวิทยาศาสตร์ของเขา ไฟที่คอของเขาไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย

“เออละ ถ้างั้นก็” เขาพูดต่อไป “ฉันจะใช้ทั้งแม่ทั้งเธอเป็นเครื่องทดลองละ เพราะสักวันหนึ่งฉันก็ต้องทดลองกับใครคนหนึ่งอยู่แล้วนี่”

ในขณะนั้นเองคาเอะรู้สึกเหมือนจะล้มพุนลงไป กำลังกายทั้งหมดของเธอดูเหมือนจะอันตรธานไปและเธอรู้สึกเวียนศีรษะ ส่วนโอซูกิก็ยังจะยั้งจะยอราวกับจะพูดเป็นคำสุดท้ายว่า “ถ้าลูกต้องการเราทั้งสองคนละก็ ก็ขอให้แม่รับการทดลองก่อนเถอะนะ”

ทั้งสามคนตกลงกันว่าจะเก็บเรื่องการทดลองนี้ไว้เป็นความลับไม่ให้ใครรู้เลยแม้แต่ว่าพวกลูกศิษย์ โคริกุได้รับคำบอกเล่าว่าแม่จะต้องรักษาตัวเนื่องจากโรคเก่าที่ปล่อยทิ้งไว้นานแล้ว มีแต่โอซูกิ เซอิชิวกับคาเอะเท่านั้นที่รู้ความจริง

เซอิชิวต้องการเวลาที่จะเตรียมปรุยาที่เขาเห็นว่าเหมาะสม ซึ่งใช้เวลานานนับหนึ่งเดือน วันหนึ่งก่อนที่เขาจะลงมือทดลอง โอซูกิก็

หวิผมของหล่อนอย่างระมัดระวังตั้งหลายครั้งหลังจากสระเรียบร้อยแล้ว คาเอะคิดจะไปช่วยหล่อน แต่เมื่อแลเห็นโอซูกิที่ข้างบ่อน้ำ เธอก็ตกใจจนเกินกว่าจะช่วยได้เมื่อเห็นผมสั้น ๆ ของหล่อน ผมสีดำหนา ๆ ซึ่งเคยเป็นที่ภาคภูมิใจของโอซูกิมาตลอดเวลานั้น บัดนี้ยาวแค่นี้เท่านั้นเอง ก็เมื่อสองสามปีมาแล้วนี่เอง เมื่อตอนที่โอซูกิมีอายุได้หกสิบปีนั้น คาเอะยังไม่เห็นผมขาวของโอซูกิเลยสักเส้นเดียว ยังนึกสงสัยว่าทำไมสีของมันจึงยังคงความดำสนิทอย่างงดงามไว้เช่นนั้นได้ คาเอะนึกได้ว่าตัวเธอเองเคยถอนผมหงอกออกเสมอ มันน่าอัศจรรย์ใจที่ผมของโอซูกิไม่เปลี่ยนไปตามอายุขัยเลย ไม่เหมือนผมของเธอซึ่งกลายเป็นสีเทาไปบ้างแล้วทั้ง ๆ ที่เธอคอยถอนผมหงอกออกบ่อย ๆ เท่าไรก็ตาม แต่เดี๋ยวนี้มันแสนจะสั้นอย่างนั้น! หญิงผู้น้อยกว่าตัวสันเทาเมื่อคิดถึงอายุของแม่ผัวและความกล้าหาญของหล่อนในวัยเช่นนั้น

โอซูกิสระผมของหล่อนหลายครั้ง ปล่อยให้มันลอยอยู่ในอ่างน้ำอุ่นที่เจือด้วยน้ำหอมดอกแมกโนเลียญี่ปุ่นและแบ่ง ผมนั้นลอยและขดเป็นวงอยู่รอบ ๆ มือของโอซูกิในขณะที่หล่อนล้างมือ คาเอะเฝ้ามองดูแต่ก็ไม่ขยับเขยื้อน มันเป็นภาพที่เป็นกลางร้ายเหมือนกับการเตรียมตัวไปสู่ความตาย เพราะทั้ง ๆ ที่เธอชีวิยืนยันว่ายานั้นไม่มีอันตรายแต่โอซูกิก็คิดไปในด้านที่แย่ที่สุด คาเอะนึกอย่างเคร่งขรึมถึงสภาพของตัวเองเมื่อโอซูกิสิ้นชีวิตไปและเธอเองยังมีชีวิตอยู่ คาเอะรู้ดีว่าถ้าเป็นดังนั้นเธอก็จะต้องได้ยืมชาวบ้านต่างสรรเสริญแม่ผัวของเธอไปจนตาย แต่เธอเองอยู่ถัดไปจากโอซูกิ และสักวันหนึ่งในไม่ช้านี้ก็จะถึงรอบเธอที่จะต้องสระผมบ้างแล้ว ความคิดนี้มันน่าตกใจนัก ขณะที่เธอเฝ้ามองดูหลังของโอซูกินั้นเธอสามารถรู้สึกถึงความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของหล่อนได้ว่าตั้งใจจะให้คาเอะตามหล่อนไปยังโลกอื่น คาเอะนึกสงสัยว่าจะมีผู้-

หญิงคนไหนเทียบได้กับไอชูกิบ้างไหม.....ผู้หญิงที่สามารถสระผมอยู่ในสภาพที่คล้ายคลึงกันนี้โดยไม่มีแว่ววิตกกังวลแม้แต่ชนิดเดียวอย่างนี้ละ

โคริกกำลังหิวถึงน้ำใส่น้ำอุ่นมาให้อีกถ้วยหนึ่ง มีหมาตัวลายจุดที่ชื่อว่าคิบาวิ่งมาข้าง ๆ หล่อนด้วย คาเอะไม่ยอมดูไอชูกิอีกต่อไปจึงคิดว่าจะกลับเข้าบ้านก็พอดีคิบามาเห่าอยู่ตรงเท้าของเธอ เธอก้าวออกไปก้าวหนึ่งก็รู้สึกตัวทันทีว่ามีอะไรนุ่ม ๆ อยู่ใต้เท้าขวาของเธอ คิบาวิ่งเล่นพลางดินออกไป คาเอะรีบถอยหลังไปทันที แต่ก็ช้าเกินไปเสียแล้ว หมาตัวนั้นหมุนตัวไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็วเสียคล้ายกับมีจุด ๆ เต้นระยิบอยู่บนตัวมัน แล้วมันก็เปล่งเสียงร้องแหลม ๆ ออกมาแล้วล้มลงกับพื้น เลือดไหลกระฉูดออกมาจากปากของมัน

โคริกร้องกรีดและยกมือขึ้นปิดหน้า ถึงหลุดจากมือและน้ำไหลนองท่วมเท้าของหล่อน คาเอะลงไปหมด ร่างของหล่อนแข็งชาในขณะที่จ้องดูหมาตัวนั้นซึ่งเพิ่งขาดใจลงไป เธอไม่อยากจะเชื่อนัยน์ตาของตัวเองเลย!

“คาเอะ นั่นเธอทำอะไรนะ! ช่างโหดร้ายเสียจริง ๆ และต้องเป็นวันนี้เสียด้วย!” ใบหน้าซีด ๆ ที่มีผมเปียกปอนมีน้ำหยดตึง ๆ นั้นเหวี่ยงคำตำหนิมาให้เธอจนทำให้เธอรู้สึกตัวได้สติขึ้นมา

เช้าวันรุ่งขึ้น คาเอะก็จัดเตียงให้ไอชูกิไว้ในห้องของเซอิชิว แม่ผ้าของเธอนอนลงบนที่นอนอย่างเงียบ ๆ หล่อนสวมเสื้อนอนและผมที่สะอาดใส่น้ำมันไว้อย่างดีนั้นปล่อยสยายอยู่รอบ ๆ ไหล่ของหล่อน เป็นธรรมเนียมของผู้หญิงที่ล้มป่วยจะต้องปล่อยผมเพื่อว่าหมอนอาจจะเลื่อนไปจากใต้ศีรษะได้ เพื่อจะไม่ให้ดูยุ่งเหยิง ไอชูกิจึงได้เอาริบบิ้นแพรบาง ๆ สีเขียวรัดไว้รอบผมและคาดไว้ที่หน้าผากมาผูกเป็นปมที่เหนือขมับซ้ายซึ่งเรียกกันว่า “ริบบิ้นคาดผมของคนเจ็บ”

ปลายของม้นตกอยู่ด้านหนึ่งของใบหน้าหล่นอย่างไม่เสมอกัน

เชอชีวผสมยาด้วยตัวเอง ในห้องนั้นมีคนอยู่สามคนเท่านั้นคือคาเอะ โอซูกิและเชอชีว โอซูกิกยกถ้วยชาใบใหญ่และถามลูกชายด้วยเสียงอ่อน ๆ ว่า “นานเท่าไรมันถึงจะออกฤทธิ์”

“ผมคิดว่ามันขึ้นอยู่กับแต่ละคนอะ แต่ผมคิดว่าคงไม่เกินชั่วโมงหนึ่งหรอก”

“จริง ๆ รึ?”

เชอชีวกับคาเอะเฝ้ามองดูโอซูกิตืมยาในถ้วยชาด้วยสีหน้าเหมือนกับผู้ที่ยอมตายเพื่อศาสนา

“ไม่เห็นขมเหมือนอย่างที่แม่คิดไว้เลย”

“ผมเติมของที่ทำให้หวานลงไปด้วยนิดหน่อยเพื่อให้ดื่มได้ง่ายเข้า”

“เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ดีมากถ้าคนเราจะนอนหลับได้ด้วยการดื่มยานี้เท่านั้น”

“ไปรदनอนลงไปทันทีและนอนนิ่ง ๆ นะอะ ยานี้มันค่อนข้างแรง”

“แม่จะนอนจะ แต่ก่อนจะทำยังงั้น แม่มีอะไรจะขอร้องลูกสักหน่อย”

“อะไรหรืออะ แม่?”

“เมื่อเร็วเฮอิกกลับมาบ้าน แม่อยากให้ลูกรับเขาไว้เป็นลูกของตัวเอง”

“แม่หมายถึงน้องชายของผมเองนะหรืออะ?”

“ถูกแล้ว แม่เป็นห่วงตระกูลฮานาโอกะเราไม่มีทายาทผู้ชาย ไม่ใช่ว่าแม่จะฝันไปว่าแม่จะต้องตายเพราะยานี้หรอกนะ แต่เรื่องนี้แม่

คิดมานานแล้ว โปรดตั้งให้เรียวเฮอิเป็นทายาทของลูกนะจ๊ะ”

“ตกลงซะแม่ เรียวเฮอิก็กำลังเรียนแพทย์อยู่ด้วย เขาคงจะเป็นผู้สืบสายสกุลที่มีความสามารถดี”

“ตอนนี้แม่ค่อยโล่งใจละ”

โอซูกินอนลงบนที่นอนอยู่ครู่หนึ่งและพยายามที่จะจัดผมและรีบขึ้นที่คาดไว้เพื่อไม่ให้ตัวเองดูไม่ได้ในขณะที่นอนอยู่ ในไม่ช้า หล่อนก็หลับตาลงตามที่เซอิชีวสั่ง

“ถ้าแม่เริ่มปวดท้องละก็รีบบอกผมนะซะ คาเอะหรือตัวผมเองจะคอยอยู่ข้าง ๆ เติงแม่”

โอซูกิได้แต่พยักหน้า หล่อนอาจจะพยายามที่จะสวมนำลึงไว้ก็ได้ และนั่นก็คือต้องสะกดกลั่นอารมณ์ใด ๆ ไว้ด้วย แต่กระนั้นสำหรับคาเอะแล้ว ดูหล่อนตลกสั่นต๊ะเหมือนกับกำลังแสดงละครอยู่ ผู้หญิงคนที่ชะเง้อมองดูเธอผ่านผมเปียก ๆ มาเมื่อวานนี้กับผู้หญิงแก่ ๆ ที่งามสง่าซึ่งนอนซมมานานอยู่เฉย ๆ นี่จะเป็นคนละคนกัน ถ้าใครมองดูใกล้ ๆ ก็จะไม่เห็นรอยบนสองสามรอยที่รอบตาของหล่อน แต่ใคร ๆ ก็ต้องยอมรับว่าหล่อนเป็นคนสวยแม้กระทั่งอายุปุนนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับแม่ของคาเอะเองซึ่งถึงแก่กรรมไปเมื่อสองปีมาแล้วก็ดูโอซูกิยังสาวมากทีเดียว คาเอะมักจะนึกสงสัยอยู่บ่อย ๆ ว่าโอซูกิมีความลับในเรื่องความสาวและความสวยงามอยู่อย่างไรบ้าง

มีคนไข้มาที่บ้าน เซอิชีวจึงหายตัวไป ปล่อยให้หญิงสองคนอยู่กันตามลำพัง ยานั่นไม่ได้ออกฤทธิ์เร็วนัก ในห้องเต็มไปด้วยความเงียบ โอซูกินอนพักหลับตาอยู่และคาเอะก็ไม่ได้พูดอะไร เมื่อก่อนหน้านี้มักจะมีหมาแมวสองสามตัวหรือบางครั้งก็มากกว่าสองสามตัวนอนอยู่บนพื้นที่ปูด้วยเสื่อฟางเสมอ แต่ตอนนี้หายไปหมดแล้วจึงมีแต่เสียง

หายใจของหญิงทั้งสองเท่านั้นที่ดังอยู่ในความเงียบสงัดนั้น แต่การทดลองในอดีตได้ทั้งกลืนต่าง ๆ เอาไว้ เช่นกลืนตัวสัตว์ กลืนยาก กลืนควาปลา และกลืนหมื่นของเลือด อาเจียนและกลืนของเน่า ทั้งหมดนี้รวมกันเข้าเป็นกลืนที่น่าอึดอัดคล้ายกับกลืนศพ คาเอะจึงดูที่ใบหน้าที่หลับอยู่ เธอแทบจะหยุดกระพริบตาเมื่อคิดไปในไม่ช้า นี่กลืนศพของไอซูกิก็คงจะผสมคละเคล้าอยู่กับกลืนอื่น ๆ เหล่านั้น

ความปรารถนาครั้งสุดท้ายของไอซูกิก็ยังติดอยู่ในใจของเธออยู่ทุกทั้ง ๆ ที่เธอพยายามจะสลัดมันออกไปแล้วก็ตาม เธอถือว่าคำขอร้องของแม่ผัวที่ทำให้เซอิชิรวบรวมน้องชายของเขาเองเป็นบุตรบุญธรรมนั้นก็คือ การประกาศสงครามกับเธอเป็นครั้งสุดท้ายเนื่องจากว่ามันหมายความว่าไอซูกิตั้งใจที่จะขจัดคาเอะและเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอออกจากตระกูลฮานาโอกะ คาเอะรู้สึกเสียใจที่เธอได้แสดงความรู้สึกต่ำต้อยของตัวเองในเรื่องที่ไม่ได้ให้กำเนิดทายาทชายออกมาอย่างไม่ระมัดระวังเสียเลยในการทะเลาะครั้งล่าสุดนั้น เธอจึงดูผู้หญิงคนที่กำลังนอนหลับอยู่นี้ กัดเล็บพลางนึกย้อนไปถึงวันเวลาที่หล่อนยังต้องการตัวเธออยู่ ทำไมเล่า เซอิชิอาจจะรับสามีของโคเบนเป็นบุตรบุญธรรมของเขาก็ได้ง่าย ๆ นี้นะ นี่ไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างโจ่งแจ้งแล้วหรือหรือว่าไอซูกิเกลียดชังเธอ? ก็หล่อนยอมตัวให้เซอิชิทดลองทำไมเล่าถ้าไม่ใช่เพราะว่าเพื่อจะนำเอาเรื่องที่จะทำให้เธอไม่สบายใจเข้ามาให้? หรือเป็นทางที่จะบังคับให้ลูกสะใภ้ของหล่อนต้องร่วมในชะตากรรมเช่นเดียวกับหล่อนด้วย?

แต่คาเอะยังมีโคเบนที่จะต้องเป็นห่วงอีก เธอคิดว่า “ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเราแล้ว ใครล่ะจะคอยดูแลแม่หนูเล็ก ๆ นั้นไปจนกว่าแกจะมี

เหย้ามีเรือนไป?” คาเอะนี่ถึงชะตากรรมที่ลูกสาวของตนจะต้องประสบแล้วก็ตัวสั่นเต็ม

แก้มซีด ๆ ของโอซูกิกลายเป็นสีชมพู หล่อนเริ่มหายใจเร็วขึ้น หล่อนลืมนิด ๆ พอเห็นว่าคาเอะกำลังมองดูอยู่ก็รีบหลบเสีย จนเกือบจะเหมือนเป็นไปโดยอัตโนมัติ ดูคล้ายกับว่าหล่อนกำลังพยายามอดทนต่อความเจ็บปวดอยู่ คาเอะได้รับคำสั่งว่าถ้ามีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นก็ให้รีบบอกสามีทันที เธอจึงรีบออกไปหาเขา

ผู้เป็นแพทย์มาจับชีพจรของมารดาและถามหล่อนว่าเจ็บปวดบ้างหรือเปล่า

“เปล่าหรอก” โอซูกิตอบ “แต่ร่างกายแม่มันร้อนไปทุกแห่งเลย”

“นั่นเป็นธรรมชาติของยานี้ อย่าวิตกไปเลยอะแม่”

“แม่ไม่ได้วิตกนี่นะ แม่ไม่ได้เป็นคนเรียกลูกมา คาเอะต่างหากเล่าที่ไปตามลูกมานะ”

บ้านเต็มไปด้วยคนไข้ บางคนก็เดินทางมารักษาตัวจากที่ไกล ๆ ตามปกติคนไข้เหล่านั้นจะพักอยู่ในบ้านส่วนตัวที่อยู่ในเมืองฮิระยามะ และแถวๆ นั้นเพื่อจะได้มาหาเซอิชิวได้ทุกวันจนกว่าจะหาย เซอิชิวจึงกลับไปห้องตรวจโรคอีก

อีกสี่ชั่วโมงต่อมาโอซูกิก็บิดตัวเร่า ๆ ด้วยความเจ็บปวด แต่หล่อนสลัดมือของคาเอะออกไปทันควันแล้วก็ร้องครวญครางและทำตัวงอ หมอนหลุดไปข้างหนึ่ง แล้วหล่อนก็เตะผ้าห่มออกและเริ่มเอามือตะกุกที่หน้าอกอย่างบ้าคลั่ง เซอิชิวเข้ามาพอดีกับที่คาเอะกำลังจะออกไปตามเขาอยู่ที่เตียง

“แม่! แม่!” เขาเรียกพลางกดไหล่ของหล่อนไว้

ดูเหมือนไอชูกิจจะได้ยินเสียงเขา นัยน์ตาของหล่อนแดงฉาน
“อุมเปอริ?”

“เจ็บหรืออะแม่?”

“ไม่มากนักหรอก แต่แม่รู้สึกเหมือนกับตัวหมุนไปรอบ ๆ
ความเจ็บปวดนั้นพอทนได้”

“ประเดี๋ยวก็หายอะ”

“อุมเปอ” ไอชูกิจพูดซ้ำอีก

“อะไรหรืออะแม่?”

“อุมเปอ ลูกเป็นลูกของแม่ใช่ไหม?”

“ใช่แน่นอนอะ”

“ลูกเป็นของแม่คนเดียว ใช่ไหม”

“ถูกแล้วอะ” เขาตอบพลางหัวเราะร่ากับว่ากำลังตอบเด็ก
เล็ก ๆ เมื่อมารดาของเขาค่อยสงบลงเขาก็กลับไปดูคนไข้อีก

ไอชูกิจยังคงหายใจด้วยความลำบากต่อไปอีก มีอาการชักเป็น
ครั้งคราว เมื่อมองดูหล่อน คาเอะได้แต่นึกถึงฉากที่เพิ่งเกิดขึ้น ในท่าม
กลางความคลั่งและความรู้สึกตัวที่สับสนนั้น ไอชูกิจได้ยืนยันว่าลูกชาย
ของหล่อนต้องเป็นของหล่อนคนเดียวไม่ใช่ของภรรยาของเขา ด้วยคำ
เพ้อของไอชูกิจนี้เตือนให้คาเอะนึกถึงตอนที่โคเบนเกิด ตอนที่เธอรู้สึก
เจ็บปวดอย่างรุนแรงซึ่งต้องการกำลังทั้งหมดหรือแทบจะทั้งชีวิตของ
เธอทีเดียว กล่าวกันว่าความปวดร้าวของการคลอดลูกท้องแรกนั้น
เป็นความเจ็บปวดอย่างสาหัสที่สุด เพราะเหตุนี้เองจึงเป็นสิ่งที่จำกันได้
โดยทั่วไป บางทีนั้นเองอาจเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมไอชูกิจจึงรู้สึกว่าลูก
ชายคนโตของหล่อนมีค่ากว่าลูกคนอื่น ๆ จึงพยายามที่จะผูกขาดความ
รักของเขาไว้ คาเอะให้เหตุผลกับตัวเองในขณะที่พยายามทำให้สงบ

ใหม่ คาเอะรู้สึกสบายใจกับโอซูกิก็ต่อเมื่อเธอนึกถึงประสบการณ์บางอย่างที่เธอกับโอซูกิเคยมีร่วมกันมาเท่านั้น อย่างเช่นการให้กำเนิดทารกแก่ครอบครัวฮานาโอกะ หลังจากที่โอกัตสึสิ้นชีวิตไปแล้ว เธอก็ได้พยายามที่จะฝังความเป็นศัตรูเสียและแสดงความเห็นอกเห็นใจแม่ผัวบ้างมาแล้ว แต่ตอนนั้นความพยายามของเธอไม่ได้รับความนิยมชมชื่นเลย อันที่จริงแล้วในตอนหลังความเห็นห่างระหว่างกันก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นด้วยซ้ำไป โอซูกิยังคงวิพากษ์วิจารณ์เธออยู่เหมือนอย่างเคย

แม่ผัวของเธอตกอยู่ในอาการโศกอย่างแรง คาเอะรู้สึกเสียใจจึงปิดความคิดอันขมขื่นและโกรธเคืองออกไปเสีย เธอยังออกจะรู้สึกเวทนาคนที่น่าสงสารนี้ซึ่งต้องการที่จะเชื่อว่าเชอิจิเป็นของตัวเองนี้ด้วยซ้ำ บางทีโอซูกิอาจจะตายก็ได้ หรือบางทีหล่อนอาจจะกลายเป็นเหมือนผักไปเช่นเดียวกับพวกหมาและแมวเหล่านั้นก็ได้ เมื่อหมกมุ่นอยู่ในความคิดคำนึงของตนเองเช่นนี้ คาเอะก็ค่อยคลายความคุมแค้นลงไปได้พักหนึ่ง

ร่างอันเหี้ยมดคล้ายของโอซูกิแทบจะไม่กระดิกกระเดี้ยเลย ผิวนวลของหล่อนก็กลับมีสีขาวซีดเหมือนกระเบื้องอีก คาเอะจับชีพจรของหล่อนดู มันเต้นเป็นปกติ เมื่อนอนหลับไปนั้นความตั้งใจที่จะหลีกเลี่ยงจากลูกสะใภ้ของหล่อนก็หล่นลงไปด้วย

“แม่จ๋า!” คาเอะกระซิบลงในหูของโอซูกิ ไม่มีเสียงตอบ บางทีความสงบในการได้ยินเสียงของหล่อนอาจจะกระทบกระเทือนไปด้วยก็ได้

ตอนที่กำลังปวดอย่างบ้าคลั่งนั้นเสื่อนอนของโอซูกิยุ่งเหยิงไปหมด เปิดให้เห็นทรวงอกอันเหี่ยวแห้งของหล่อน มันลึกลับมอมเสียจนดูคล้ายกับสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอสองอันวางทาบอยู่กับเสื่อนอนสีน้ำเงิน

และผิวที่ขาวผ่อง คาเอะจัดเสื่อนอนเสียให้เรียบร้อย ปิดตรงด้านหน้า
อย่างประณีตและดึงขาโอบุกีซึ่งกางออกไปนั้นเสียให้ตรง

ประมาณเที่ยงวัน ยาสลบนั้นก็ดูเหมือนจะออกฤทธิ์เต็มที่ คาเอะ
จึงไปบอกเซอิชิว เขาเข้ามาประเดี๋ยวเดียวแล้วก็บอกว่าเขาจะออก
ไปกินอาหารกลางวัน ด้วยความประหลาดใจในปฏิกิริยาอันซัดชาของ
เขา คาเอะจึงถามว่า “คุณแน่ใจรึคะว่าแม่ไม่ได้เป็นอะไรไป? เมื่อกี้นี้
ท่านกลิ้งเกลือกตัวไปมาอย่างแรงทีเดียว จะไม่มีผลร้ายในตอน
หลังดอกหรือคะ?”

“ไม่มีอันตรายอะไรหรอก” เขาตอบอย่างไม่เอาใจใส่สัก “ถึง
แม้ว่าฉันจะเอน้ำมันดาวระงะใส่ลงไปในยาที่ให้แม่ดื่มก็ตาม แต่ฉันก็ได้
ใส่ยาแก้พิษลงไปด้วยแล้ว ในนั้นไม่มีพิษอยู่เลย ฉันอายุสามสิบในเหล้า
สาเก มันจึงไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่าเหล้าแรง ๆ เท่านั้นเอง ตอนนี้
แม่กำลังนอนหลับเพราะเมานะ”

ความผิดหวังของคาเอะนั้นเห็นได้ชัดเจน และเพราะว่าเธอนึก
เสียใจในความเห็นอกเห็นใจแต่ก่อนของเธออยู่แล้ว เธอจึงนึกโกรธ
และสลดหดหู่ขึ้นมาอีก เมื่อในยานั้นไม่มีพิษอันเป็นพิษอยู่เลย เธอจึง
รู้ว่าแม่ผิวของเธอจะต้องหาย เมื่อนึกถึงความเป็นเจ้าเข้าเจ้าของเซอิ-
ชิวของโอบุกีขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ความรู้สึกเป็นศัตรูของคาเอะก็เกิดขึ้น
ใหม่อย่างง่าย ๆ เธอรู้สึกเสียใจที่ได้ดึงเสื่อนอนของโอบุกีให้ปิด
เสีย เพราะถ้าแม่ผิวของเธอถูกปล่อยไว้ในสภาพที่ไม่น่าดูอย่าง
นั้น แม่หญิงโง่เง่าที่ชอบแสดงตัวโอ้อวดคนนั้นจะต้องอับอายขายหน้า
สักเพียงไหน!

เซอิชิวกินอาหารกลางวันตามสบายแล้วจึงกลับมาดูมารดา

“แม่ แม่จ๋า” เขาเรียกเสียงดัง

“ไม่มีเสียงตอบ คาเอะได้จัดรีบบิ้นคาดผมของโอซูกิเสียเรียบร้อยแล้ว”

“นั่นไง.....แม่ขยับตัวแล้ว” เขาพึมพำขึ้น คาเอะรู้สึกสงสัยว่าจริง ๆ แล้วยานั้นผสมด้วยอะไรนะ มันเป็นส่วนผสมง่าย ๆ เหมือนอย่างที่เคยชิวบอกจริง ๆ หรือเปล่าหนอ?

เชอิชิวเลิกผ้าห่มและเปิดปลายเสื่อนอนของมารดาขึ้น คาเอะรู้สึกไม่สบายใจแต่ก็ยังเฝ้าดูต่อไป กระตือรือร้นอยากรู้อย่างจะเกิดอะไรขึ้นในขั้นต่อไป นิ้วของเชอิชิวคลำไปรอบ ๆ ต้นขาด้านในของมารดา แล้วก็หยุด

“อูว์” โอซูกิร้องครางและขยับตัว หลังจากที่เชอิชิวหยิกที่ร่างกายส่วนที่มีความรู้สึกไวที่สุดของหล่อน

“กำลังอ่อนเพลียเหมือนอย่างที่คุณคาดไว้ แต่ภายในไม่ถึงครึ่งชั่วโมงนี้แหละบางทีท่านอาจจะลืมตาและขยับตัวก็ได้ แล้วเรียกฉันนะ” แล้วเขาก็กลับไปหาคนไข้อีกครั้งหนึ่ง

คาเอะรู้สึกเคืองเชอิชิวจนเกินกว่าจะตอบได้ ก็เขาผู้เป็นสามีของเธอเองนะเอามือไปเที่ยวจับที่ลับของผู้หญิงอื่นได้ลงคออย่างไรกัน ในเมื่อภรรยาของตัวเองก็นั่งดูอยู่ด้วยอย่างนั้น? เมื่อนึกถึงคำวันที่เธออยู่กับเขาตามลำพังวันนั้น เธอก็รู้สึกราวกับว่าร่างของตัวเองเป็นเหมือนท่อนไม้ที่ถูกไสด้วยกบ ถึงแม้ว่าต่อมาสักครู่เธอจะนึกให้เหตุผลแก่ตัวเองว่าผู้หญิงคนนั้นก็คือแม่ของเธอเองและเขาเป็นหมอจึงต้องหยิกคนไข้เพื่อดูว่าหลับอยู่หรือเปล่านั้นก็ตาม แต่ข้อแก้ตัวเท่าไร ๆ ก็ไม่สามารถทำให้ใจเธอสงบ ๆ ลงได้ เขาช่างทำได้ลงคออย่างนั้นนะ? โอซูกิยังคงนอนหลับอยู่ราวกับว่าไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้น ใบหน้าอันสงบนั้นดูพอกพอใจในตัวเองนัก บางทีหล่อนอาจจะไม่ได้หมดสติไปจริง ๆ

ก็ได้ บางทีหล่อนอาจจะรู้อยู่เต็มอกว่าลูกชายกำลังลอบคล้ำตามต้นขาของหล่อนอยู่ในขณะที่ภรรยาของเขากำลังเฝ้าดูก็ได้ ในไม่ช้าคาเอะก็ยืนยันกับตัวเองว่าโอซูกิรู้ทุกอย่างแต่แกล้งทำเป็นนอนหลับ เธอไม่สามารถให้เหตุผลเป็นอย่างอื่นไปได้

โอซูกิตื่นขึ้นมาภายในเวลาไม่ถึงสามสิบนาทีย่างที่เซอิชิวทำนายไว้ หล่อนมองไปรอบ ๆ ดูท่าทางยังไม่มีกำลัง แต่พอแลเห็นคาเอะเข้าก็ถามออกมาเบา ๆ ว่า “นี่ฉันหลับไปนานแค่ไหนนะ?”

“ในราวชั่วโมงหนึ่งค่ะ”

“จริง ๆ รี ไม่คิดเลย ถ้าฉันยานี้ก็ได้ผลนะซี!” แล้วหล่อนก็หลับตาลงอีกครั้งด้วยท่าทางพึงพอใจอย่างเห็นได้ชัด

คาเอะอยากจะตะโกนออกมานักว่ายานั้นไม่ได้ผสมอะไรที่มีพิษเลย อยากจะบอกออกมาว่าการทดลองนั้นยังไม่สมบูรณ์ และหล่อนตื่นขึ้นมาเพราะถูกหยิกไม่ใช่เพราะโดนเครื่องมือแทง แต่เซอิชิวอยู่ที่ห้องถัดไปนั่นเอง และแน่ละ คาเอะไม่สามารถที่จะพูดอย่างนั้นได้เลยไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม

เมื่อเซอิชิวรู้ว่ามารดาตื่นขึ้นแล้ว เขาก็รีบถือถ้วยใบหนึ่งเข้ามาทันที

“แม่คะ”

“จ๊ะ ลูกรัก การทดลองเสร็จแล้วรีลูก?”

“ฮะแม่ เสร็จแล้วคะ แม่ปวดท้องบ้างหรือเปล่า?”

“เปล่าเลยจ๊ะ”

“มองเห็นได้ชัดดีไหมคะ?”

“ทำไมจะไม่เห็นล่ะ?”

“ถ้าฉันอะไร ๆ ก็เรียบร้อยแล้ว ลูกขึ้นนั่งและกินนี้เสียเถอะคะ”

เมื่อแลเห็นถ้วยในมือของเขา โอซุกิพยายามจะลุกขึ้นนั่งแต่ก็ลุกไม่ไหว คาเอะจึงเข้าไปช่วยประคองที่ข้างหลัง และโอซุกิซึ่งดูจะพอใจด้วยเหตุผลกลใดไม่รู้แจ้ง ก็ได้ขยับขึ้นปล่อยให้แขนของคาเอะประคองตัวหล่อนให้ลุกขึ้น

“ยาอีกถ้วยนี้รู้รึ?”

“ไม่ใช่หรอกอะ ยาบำรุงเท่านั้นอะ เหมือนกับชาแก้วๆ นั้นแหละ มันอาจจะขมหน่อยนะอะ แต่แม่จะหายดีในชั่วประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

โอซุกิต้มมันเข้าไปหลายอีก หลังจากที่เหงื่อออกมากเมื่อมีไข้สูง แล้วก็ดูเหมือนหล่อนจะรู้สึกกระหายน้ำ ในขณะที่หล่อนพูดกับลูกชายนั้นหล่อนยิ้มด้วยความสดใส “แม่สบายดีแล้ว มันช่างเป็นความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงนัก ไซรีจิจะ อุมเปอิ?”

“อะ แม่ ขอขอบคุณแม่มากอะ” เซอิชิวโค้งศีรษะลง

คาเอะรู้สึกอยากจะหัวเราะออกมา แต่ถ้าขึ้นหัวเราะ เธอก็แน่ใจว่าคงหยุดไม่ได้ไปวันหรือสองวันแน่ ยิ่งกว่านั้นมันออกจะดูไม่สุภาพเลยในการที่จะหัวเราะเยาะแม่ผัวของตัวต่อหน้าสามีของเธอเอง และเธอไม่ต้องการที่จะทำให้เขาโกรธ ดังนั้นเธอจึงก้มหน้าลงด้วยและแสร้างทำท่าสงบเสงี่ยม

เซอิชิวสั่งให้มารดานอนพักอยู่บนเตียงต่อไปอีกสองหรือสามวัน และให้เริ่มกินข้าวต้มใส ๆ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นอาหารธรรมดาไปที่ละน้อย ๆ ในเวลาที่หล่อนลุกขึ้นจากเตียงได้ มีเสียงดังเอะอะเข้ามาขัดคำสั่งของเขา เซอิชิวจึงออกไป อาจจะมีคนจับปัจจุบันทันด่วนมาหากก็ได้ โอซุกินอนลงไปใหม่และเรียกหาคาเอะ เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่หล่อนไม่เคยพูดกับลูกสะใภ้ด้วยเสียงที่หวานนุ่มนวลอย่างนี้

“แม่มั่นใจว่าตอนนี้เธอคงโล่งใจแล้ว ที่นี้ก็เห็นแล้วสินะจะว่าไม่มีอะไรที่จะต้องเป็นห่วง บางทีเธออาจจะไม่ต้องกินยาด้วยเลยก็ได้นะจ๊ะ”

แม่คิดยังงั้นรี? คาเอะคิดอยู่ในใจ เกือบจะควบคุมตนเองไม่อยู่แล้ว โอซูกิช่างมีความรู้สึกว่าตนอยู่เหนือเธอเสียนี้กระไร! เธอนี่ก็อยากจะตอบออกไปแล้วว่า “ยายแก่เอ๋ย แก่นะไม่ได้กินอะไรที่มีฤทธิ์ลงไปหรอกนะ เซอิชิวบอกฉันเองยังงั้น ฉันแน่ใจว่าการทดลองที่แท้จริงนั้นจะต้องทำกับฉัน” แต่คาเอะก็ปิดปากเสียและตอบไปอย่างน่าฟังว่า “อะ ดิฉันโล่งใจจริง ๆ ที่เห็นว่าแม่สบายดีแล้ว”

11

เกี่ยวกับการทดลองนั้นมีการตกลงกันว่าจะต้องเก็บเป็นความลับให้รู้เฉพาะสามคนเท่านั้น แต่จะเป็นด้วยความภาคภูมิใจหรือความดื้อกตื๋อใจก็ไม่ทราบ โอซุก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้โคริคุกับโยเนะจิโรทราบ และสองคนนั้นก็ไปบอกพวกนักศึกษาเข้าภายในสิบวัน หลังจากนั้นแม่ผู้กล้าหาญของหมอกก็ได้ได้รับความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง จนดูเหมือนมีรัศมีรอบศีรษะและมีผลกระทบกระเทือนต่อคาเอะ เมื่อไรก็ตามที่เธออยู่ตามลำพังกับสามี เธอก็จะอ้อนวอนเขาให้ใช้เธอเป็นเครื่องทดลองบ้าง

“แม่่ะไม่รู้อะไรหรอก แต่ก็เที่ยวไปบอกใคร ๆ ถึงเรื่องความสำเร็จของคุณ ในไม่ช้านี้แหละคุณก็ต้องตกอยู่ในสภาพที่ต้องกระดากกระเดื่องละ สมมุติว่ามีคนต้องการจะขอياسลบเพื่อทำการผ่าตัดล่ะคะ? ตอนนั้นคุณจะทำยังไง?”

“อ้อมมมม.....” ดูเหมือนเขาจะเดือดร้อนไปเพราะการที่มารดา รีบด่วนสรุปเอาว่าการวิจัยของเขาสำเร็จเรียบร้อยแล้ว

“ดิฉันจะทำทุกอย่างเพื่อป้องกันชื่อเสียงของคุณ ถึงแม้ว่าจะ ต้องกินยาแรง ๆ ของคุณก็ตามเถอะค่ะ คุณจะเรียกการตื่นขึ้นเพราะ ถูกหยิกว่าเป็นการทดลองที่แท้จริงไม่ได้หรอก นั่นใช่ไหมคะ? จำได้ ไหมว่าเบียคุเสนหรือคิบันะไม่ได้กระดุกกระดิกตัวหรือส่งเสียงแต่ อย่างไม่เคยเลยเวลาคุณเอาเครื่องมือแทงลงไปในตัวมัน เอ้า คุณจะว่าไงคะ?”

“อ้อม.....ก็ฉันใช้มันดาเรงะเพียงสิบเปอร์เซ็นต์และไม่ได้ใช้เบีย- คุชิหรือว่าอุซุเลยนี่ละ ฉันคิดว่าถ้าผสมมันดาเรงะสักแปดสิบเปอร์- เซนต์กับอุซุยี่สิบเปอร์เซ็นต์ก็คงจะได้ผลสำหรับร่างกายของมนุษย์ เป็นแน่”

“ถ้าฉันไปรดทดลองกับดิฉันเถอะค่ะ!”

“อ้อม.....” เซอิชิวยังรีรออยู่ต่อไปและภรรยาของเขาก็รีบเร่งต่อ ไปด้วย ครั้นแล้วเหตุด่วนทางด้านวิทยาศาสตร์และความทะเยอ- ทะยานส่วนตัวก็ค่อย ๆ มีอำนาจเหนือข้อพิจารณาทางด้านมนุษยธรรม

ดังนั้นหกเดือนต่อมาเซอิชิวจึงได้ทำการทดลองครั้งที่สอง..... ซึ่งความจริงนั้นเป็นการทดลองอันแท้จริงครั้งแรกนั่นเอง ยาของ เขาคราวนี้ประกอบด้วยมันดาเรงะ (ดาตุรา อัลบา นิล ใช้ตัวดอก ไม้รวมทั้งเมล็ดของมัน) เป็นส่วนใหญ่และอุซุ(ทิวเบอร์ อโคนิติ) ส่วน น้อยกว่านั้นรวมทั้งเบียคุชิ(แองเจลิกา กราเบ) เซ็นเกียว(นิเคียม ออฟฟิเนลเอ็ม.) อีกบางส่วน ซึ่งไม่เหมือนกับส่วนผสมที่ให้โอซูกิกิน อย่างแน่นอน เซอิชิวเขียนชื่อและจำนวนของส่วนประกอบแต่ละส่วน ไว้ข้างหนึ่งของกระดาษและทิ้งอีกข้างหนึ่งไว้ว่าง ๆ สำหรับบันทึก อาการของภรรยาแล้ววางไว้ใกล้ ๆ เพียงให้ด้านว่างหงายขึ้น

วันก่อนจะทำการทดลองคาเอะก็สระผม ไม่ใช่เพราะอยากเลียนแบบแม่ผิวของเธอหรอก เมื่อนั่งอยู่กลางแสงแดดแห่งฤดูใบไม้ร่วงที่น่าสบาย เธอก็นึกขึ้นมาได้ถึงแววแห่งความผิดหวังบนใบหน้าของโอซูกิเมื่อลูกชายของหล่อนได้บอกหล่อนหลังจากเวลาหกเดือนผ่านไปแล้วว่าคาเอะจะเป็นคนที่ถูกทดลองครั้งต่อไป โคเบนกำลังช่วยแก้ผมยาว ๆ หนา ๆ ของมารดาออก (ซึ่งก็ยังเอาไปเปรียบกับผมของโอซูกิไม่ได้อยู่นั่นเอง) มันถูกขยี้และสระออกตั้งหลายครั้ง ในขณะที่เธอฟอกสบู่ที่ตรงปลายผม แม่หนูอายุสิบขวบก็เอ๋ยขึ้นอย่างไม่เดียงสาว่า “แม่ผมยาวจังคะ! เมื่อไหร่นะผมหนูถึงจะยาวเท่าแม่จัง”

เมื่อคิดได้ว่าคำพูดนี้อาจจะหมายถึงการจากกันระหว่างเธอกับลูกสาว คาเอะก็ให้รู้สึกเศร้าหนัก น้ำตาของเธอไหลออกมาง่าย ๆ

“ทำไมแม่ร้องไห้เล่าคะ?”

“น้ำมันเข้าตาแม่นะจ๊ะ” ครั้นแล้วเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าเธอได้ยินเสียงถูกกักอยู่ข้างหลัง เธอจึงถามลูกสาวว่ามีใครอยู่ที่นั่นหรือ โคเบนก็ตอบว่า “คะ คุณย่ากำลังดูแม่นะคะ?”

การรู้ว่าโอซูกิแลเห็นน้ำตาของเธอนั้นเป็นเครื่องเร้าจิตใจต่อสุขของคาเอะขึ้นและปลุกใจให้เธอแสดงภาพของมารดาที่เข้มแข็งให้ลูกสาวของเธอเห็น

นอกจากสระผมแล้วคาเอะยังเตรียมการอย่างอื่นอีกด้วย คืนนั้นเธอดกกินอาหารโดยเชื่อว่า ยาจะออกฤทธิ์ในท้องที่ว่างได้เร็วขึ้นและเธอก็จะได้ไม่รู้สึกคลื่นไส้อยากอาเจียน ในวันรุ่งขึ้นเมื่อใช้เศษผ้าพันแผลมาผูกหัวเข่าและข้อเท้าของเธอเข้าด้วยกันแล้วเธอก็ดึงเสื่อนอนลงมาปิดตาไว้ เธอเรียนรู้มากมายจากย่าของเธอผู้ซึ่งสมัยก่อนนี้เคยรับใช้อยู่ในปราสาท เพราะฉะนั้นนอกจากจะรู้จักวิธีใช้ดาบเล็กแล้วยังรู้วิธีผูก

เงื่อนไขพิเศษซึ่งพวกซามูไรที่กำลังจะฆ่าตัวตายใช้กันอีกด้วย ย่าของเธอเคยเล่าให้ฟังว่าใครยิ่งดินหนักเท่าไร เงื่อนนั้นก็จะยิ่งผูกแน่นมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นคาเอะจึงจัดทำขาของเธอตามแบบพวกซามูไรและใช้ผ้าพันแฉวยาว ๆ พันรอบเสื้อนอนของเธอหลาย ๆ ทบและพันรอบเอว โดยเหินบปลายเข้าข้างใน เป็นการทำให้แน่ใจว่าเมื่อยาออกฤทธิ์แล้ว แม่ผิวของเธอจะได้ไม่ต้องคอยดิงกิโมโนให้เธอเลย ถึงแม้ว่าถ้าหากโอชูกิจะได้แลเห็นเธอเพื่อ หล่อนก็ย่อมจะได้เห็นภาพตัวเองว่าทำอะไรบ้างในระหว่างตอนที่ตัวหล่อนเองถูกทดลอง

คาเอะพร้อมแล้วที่จะรับยาจากมือของสามี คราวนี้เขาได้เติมชะเอมเข้าไปด้วยเพื่อให้มีรสหวานเช่นคราวก่อน แต่มันก็ยังขมอยู่ดี

“กลืนใจแล้วดื่มเข้าไปนะ มันจะเข้าไปได้อย่างสบายขึ้น” โอชูกิแนะนำในฐานะเคยมีประสบการณ์มาแล้วในเรื่องนี้

คาเอะได้แต่ทำหน้านิวและดื่มยาเข้าไปสามชยกด้วยกัน พยายามเหนียวรั้งตัวเองมิให้แสดงว่าส่วนประกอบของยาของเธอนั้นแตกต่างจากที่แม่ผิวเคยดื่ม เกือบจะในทันใดนั้นเธอก็รู้สึกแปลก ๆ ที่ลิ้นและลำคอ เสียวก็อึกอึก

“เอาน้ำบ้างไหม?”

คาเอะพยักหน้า ลิ้นและลำคอของเธอร้อนผ่าว

“แม่อะ โปรดเอาน้ำให้คาเอะสักถ้วยเถอะอะ”

โอชูกิลุกขึ้นไปทันทีและกลับมาพร้อมด้วยน้ำ เห็นได้ชัดว่าหล่อนไม่สบายใจเลยที่จะนั่งเฝ้าดูลูกสะใภ้อยู่

เซอิชิวไมใคร่จะเกรงใจโอชูกินัก.....คาเอะคิด มันเป็นความคิดที่ทำให้เธอรู้สึกพอใจขึ้นเล็กน้อย เธอดื่มน้ำเข้าไปเหมือนกับสัตว์ตัว

เล็ก ๆ ที่กระหายน้ำแล้วก็ร้องคราง ในสภาพที่ทรุดลงไปนี้เธอไม่ได้
นึกจะสั่งเรื่องพินัยกรรมข้อสุดท้ายอะไรเลย มีความร้อนอย่างรุนแรง
ผุดขึ้นในท้องของเธอและเธอรู้สึกได้ว่าหน้าและหูแดงก่ำ รวากับว่า
โลหิตกำลังฉีดซ่านไปทั่วตัว

“โคเบน โคเบน.....” เธอหอบหายใจพลางมองดูสามี

“อะไรรีเธอ?”

“โปรดคอยดูแลเอาใจใส่แกด้วยนะคะ”

“อย่าพูดเหลวไหลไปหน่อยเลย เธอยังไม่ตายหรอกนะ”

“แต่ก็.....ได้โปรด.....โคเบน”

“ฉันรู้แล้ว”

“ได้โปรดเถอะค่ะ โคเบนเป็นลูกของคุณนะค่ะ”

“เถอะน่า”

ในระหว่างที่ความรู้สึกของเธอค่อย ๆ ลางเลือนลงไปนั้น
ใบหน้าที่ทนทุกข์ทรมานจ้องจับอยู่ที่ฝ่าสีด้ามืดใหญ่ของชายผู้กำลังโน้ม
กายลงมาหาเธอ คาเอะไม่ได้นึกว่าไอซูกิก็อยู่ที่นั่นด้วย เพราะฉะนั้น
คำพูดเกี่ยวกับโคเบนของเธอจึงถูกแปลความหมายผิดไป แต่ไม่ต้อง
สงสัยเลยว่าไอซูกิย่อมคิดว่าคาเอะกำลังต่อต้านคำขอร้องของหล่อนเอง
ในเรื่องที่ขอให้เธอขีวรับเรียวเฮอิไว้เป็นบุตรบุญธรรม แม้การแข่ง
ขันกันนั้นคงจะต้องทำให้คาเอะนี่เป็นห่วงโคเบนขึ้นมาอย่างไม่รู้สีกตัว

ปฏิกิริยาที่คาเอะมีต่อยานั้นเป็นไปเร็วกว่าของไอซูกิ ร่างของ
เธอร้อนผ่าวเหมือนไฟ เธอร้องกรีด ๆ ออกมาติดต่อกันอย่างบ้าคลั่ง
โดยไม่รู้ตัวว่าเธอทำให้พวกนักศึกษาในห้องอื่น ๆ พวกเขาคิดตกใจ
และเธอก็ไม่รู้ด้วยว่าชิโมมูระ เรียวอันแห่งวัดเมียวจิได้ถูกเรียกตัวมา

ช่วยทำงานแทนเซอิชิวเพื่อว่าเขาจะได้ไม่ต้องผละจากเธอไปเลย
ใช้สูงและอาการเพื่อนั้นดำเนินอยู่หลายชั่วโมงจนกระทั่งเธอหลับ
ผลอยไปอย่างสนิท

ในระหว่างเวลาสามวันกับสองคืนที่คาเอะนอนเฉื่อยชาอยู่
นั้น เซอิชิวก็คอยจับชีพจรของเธอ บันทึกรายละเอียดของอาหารและ
ปรุงน้ำซุปรดักดำไว้สำหรับถอนพิษ เติงของเขากฎกยมาตั้งในห้อง
ติด ๆ กับเตียงของภรรยาแต่เขาค้นอยู่ตลอดเวลาและคอยเฝ้าอยู่ข้าง ๆ
เธอเลย โอซูกิเองก็ไม่เคยเปลี่ยนใส่ชุดนอนเลย หล่อนคอยเฝ้าดูลูก-
สะไก่ที่หลับใหลอยู่และลูกชายที่นับแต่เป็นสีแดงกำไปเพราะอดนอนนั้น
อยู่ทั้งวันทั้งคืน

เรียวอันไม่เคยมาเยี่ยมครอบครัวฮานาโอกะเลยนับตั้งแต่โอ-
กัตสึสิ้นชีวิตไปแล้ว จึงรู้สึกดีใจอย่างแท้จริงที่ได้รับเชิญให้กลับมาที่
บ้านของครูของเขาก็ก แต่ความยินดีของเขาก็มีอยู่แค่ระยะเวลานั้น ๆ
เท่านั้น เมื่อรู้เข้าว่าเซอิชิวทำอะไรไป หน้าของเขาก็ขาวซีดไปหมด
เนื่องจากเขามีความคุ้นเคยกับยาโดยทั่ว ๆ ไปอยู่ เขาจึงสามารถเดา
ได้ว่ายาสลบของเซอิชิวนั้นประกอบด้วยอะไรบ้างได้จากคำบอกเล่า
เป็นเลา ๆ ของโยเนะจิโร แต่บัดนี้เมื่อคาเอะได้กินมันเข้าไปแล้ว จึงไม่
มีทางที่เขาจะยังการทดลองนั้นไว้ได้ เขารู้สึกแปลกใจในความกล้า
หาญและความสามารถในการอุทิศตนเองของผู้หญิงธรรมดา ๆ
เรียบ ๆ ผู้นี้ ซึ่งเขาคิดว่าเขารู้จักดีเนื่องจากเคยอยู่กับครอบครัวฮานา-
โอกะมาตั้งแต่ก่อนหน้าที่คาเอะจะเข้าอยู่เสียอีก และเมื่อเขาได้ยินว่า
เธอได้อาสาสมัครที่จะเป็นเครื่องทดลองของเซอิชิวเอง ความแปลก
ใจของเขาก็ก็น่าเพิ่มขึ้นทวีคูณ

ในตอนเช้าตรู่ของวันที่สาม เรียวอันรู้สึกว่าจะต้องพูดกับไอซูกิที่เดินออกมาจากห้อง

“เรอนอนหลับไปเป็นเวลานาน การไม่ได้กินอาหารตั้งสามวันนะจะทำให้อ่อนเปลี้ยเพลียแรงมากนะครับ ถ้าหากว่าคาเอะไม่ตื่นขึ้นมากินอาหารแล้วผมเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเธอ” เขาไม่มีวันที่จะกล้าพูดเช่นนี้กับเชอิชิวันยน์ตาแดงก่ำนั้นได้เลย

“อืม คาเอะอาจจะเต็มใจที่จะตาย แต่ฉันจะเสียใจอย่างยิ่งถ้าเกิดเรื่องยั้งนั้นขึ้น ฉันสวดมนตร์ขอพรให้เธอหายเสียมากกว่าใครจะสวดเสียอีก อุมเปอโนะมีความคิดเฉพาะของเขาเอง และฉันจะเอาความคิดของฉันไปก้าวก่ายเขาก็ไม่ได้ แต่ฉันก็อกจะแตกอยู่แล้ว คุณเห็นไหม เมื่อตอนที่ฉันกินยาสลบนะ ฉันตื่นขึ้นมาหลังจากนั้นเพียงชั่วโมงเดียวหรือราว ๆ นั้นเท่านั้น บางทีคาเอะอาจจะมีความรู้สึกไวต่อยานอนหลับเกินไปก็ได้และจะทำให้การทดลองเสียไปหมด ฉันนะสวดมนตร์อ้อนวอนให้คาเอะหายเร็ว ๆ อยู่เรื่อยละ! ถ้าเชอิชิวเอาฉันเป็นคนทดลองซ้ำอีกครั้งหนึ่งอย่างที่คุณขอร้องละก็ฉันคิดว่าฉันคงจะไม่ใช่ทุกซ์มากเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้เลย แต่คาเอะก็ไม่ยอมฟัง เรียวอันโปรดสรรเสริญเธอในสิ่งที่เธอทำลงไปและสวดมนตร์วิงวอนให้เธอด้วยเถอะนะ สวดขอพรให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไปเถอะ เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นแก่ลูกสะใภ้คนที่ฉันไปขอมาจากครอบครัวที่มีชื่อเสียงในเมืองนาเตมาเป็นพิเศษนี้แล้วละก็ ฉันคงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้แน่ ๆ ทั้ง ๆ ที่ฉันเกรงว่าเธอจะไม่ได้เป็นภรรยาที่ดีแก่ลูกชายของฉันนักก็ตาม”

เรียวอันไม่อาจจะเชื่อหูของตัวเองได้ จากอากัปภิกิริยาในการพูดของหล่อน เขาสรุปเอาว่า ไอซูกิกำลังโศกเศร้าในเรื่องชะตากรรม

ของลูกสะใภ้ที่หล่อนเป็นคนเลือกให้แก่ลูกชายเอง เนื่องจากเขาเคยต้องเดือดร้อนเมื่อร้อนใจอยู่บ่อย ๆ เพราะการทะเลาะเบาะแว้งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีอยู่ระหว่างมารดากับภรรยาของเขาเอง ความสัมพันธ์อันกลมกลืนสอดคล้องกันของพวกผู้หญิงในครอบครัวฮานาโอกะจึงเป็นที่ประทับใจเขาอยู่เสมอ ดูเหมือนว่ามันจะเป็นสิ่งที่หายากและงดงามนักที่ได้พบแม่กับเมียทะเลาะกันเพื่อจะให้เอาตัวเองเป็นเครื่องทดลองเช่นนี้ ดังนั้นเขาจึงโค้งคำนับโอบอ้อมและแนะนำให้หล่อนไปพักผ่อนเสียในอีกห้องหนึ่ง

“ได้โปรดเถอะครับ คุณนายเหน็ดเหนื่อยมามากแล้ว โปรดไปนอนพักเถอะครับ” เขารบเร้าหล่อนอย่างสุภาพ “แน่ละครับ เราทุกคนต่างก็เป็นกังวลเป็นห่วงภรรยาของคุณเหมือนกันทั้งนั้น แต่ถ้าคุณนายซึ่งเป็นมารดาของคุณหมอบเกิดล้มเจ็บขึ้นมาอีก มันก็จะกลายเป็นเรื่องที่หนักขึ้นอีกนะครับ”

“โอ ไม่ละจ๊ะ ฉันจะนอนลงไปและคิดถึงเรื่องหลับนอนได้ยังไงกัน? ถึงแม้ว่าฉันจะไม่มีความรู้อะไรเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ก็ตาม แต่ฉันก็อยากจะช่วยลูกชายของฉันและสวดขอพรให้เขาได้รับความสำเร็จ คุณคงเข้าใจนะว่าฉันเป็นแม่ของเขา แต่กระนั้นฉันก็ยังสงสัยอยู่ว่าทำไมเขาจะต้องให้ยาจนเมียนอนหลับไปตั้งสามวันยังงี้ในเมื่อเขาทดลองกับฉันก็ได้รับความสำเร็จดีอยู่แล้ว!” เสียงของหล่อนดังแหลมขึ้นมาทันที “เพียงแต่ว่าฉันทนไม่ได้เท่านั้นแหละที่จะเห็นเขาเอายาไปทดลองกับคาเอะนะ!”

“ทำไมรีครับ? เขาใช้เครื่องมือลองแทงดูหรือเปล่าครับ?” เรียวอันผู้ร้อนใจถามขึ้นเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าพวกหมาแมวเคยถูกเครื่องมือแทงมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว เขานึกกระแวงว่าคาเอะอาจจะต้อง

ชะตากรรมเหมือนสัตว์เหล่านั้นบ้างก็ได้ แล้วหน้าเขาก็หมองคล้ำลง

“เปล่าหรือจะ ไม่ใช่ยังงั้นหรือ”

“ถ้ามันเขาใช้อะไรล่ะครับ?”

“มันไม่ใช่เครื่องมือหรือ” หล่อนไม่ได้อธิบายต่อไป แต่เดินออกไปเสีย

เรียวอันรู้สึกหมดท่าอย่างที่สุดแต่ก็ไม่พยายามที่จะเข้าใจถึงพฤติกรรมที่แปลกประหลาดของไอซูกิแต่อย่างใด

ทั้งไอซูกิและเซอิชิวต่างก็เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียแต่ก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ เซอิชิวยังคงคอยมองดูหน้าของภรรยาของเขาอย่างตั้งอกตั้งใจอยู่ต่อไปจนไม่ได้ยินหรือเห็นลูกศิษย์ของตนเลย เวลาเขาเหล่านั้นทักทายตอนเช้า ๆ ทุกวัน บรรดาคนไข้ของเขาต่างก็ไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้น ทั้ง ๆ ที่แน่นอนพวกเขาย่อมรู้สึกถึงความเคร่งเครียดที่มีอยู่ในบ้าน ในตอนเย็นของวันที่สามคาเอะก็ล้มตาคับนิดหน่อย

“คาเอะ เธอรู้สึกตัวแล้วหรือ?” เซอิชิวพูดเบา ๆ พลังกลั่นความยินดีไว้

ดวงหน้าที่ไร้ความรู้สึกนั้นผกแล้วนัยน์ตาก็ปิดลงอีก เธอไม่ได้ขยับเขยื้อนตัวเพราะยังมีนั่งอยู่ แข็งขาและหัวของหล่อนดูเหมือนกับจะถูกตรึงอยู่กับเตียง

เซอิชิวไม่ยอมอนุญาตให้ใครเข้ามาในห้องนั้น ดังนั้นจึงมีแต่ไอซูกิซึ่งนั่งอยู่ที่ปลายเตียง หันหน้ามาหาเขาและคาเอะเท่านั้น หล่อนสังเกตดูสีหน้าของบุตรชายด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เพราะถ้าหากว่าการทดลองนั้นล้มเหลวและคาเอะต้องเสียชีวิตไป ผลที่ตามมา ก็จะเป็นเรื่องสุดเอือมมากมายกว่าตอนที่หมาแมวตายไปมากมายนัก เมื่อข่าวนั้นแพร่ออกไปก็จะมีคนไข้มามากอีก ที่ร้ายที่สุดก็คือ เซอิชิวอาจ

ถูกลงโทษและความฝันของตระกูลฮานาโอกะก็จะต้องสิ้นสุดลงอย่างเอาคืนมาได้ เมื่อถูกสิงสู่ด้วยความหวาดกลัวเช่นนี้ โอซุกิจึงได้สวดอ้อนวอนขอให้คาเอะคืนสติกลับมาและขอร้องให้เรียวอันทำเช่นเดียวกัน แต่เมื่อใดก็ตามที่เซอิชิวหยิบคันทันชาของภรรยาเพื่อทดสอบฤทธิ์ยาความรู้สึกหึงหวงก็กระพือขึ้นในตัวหล่อน และในชั่วขณะนั้นหล่อนก็เกลียดชังคาเอะเสียจนเพียงพอที่จะนึกอยากให้เธอตายไป ความรู้สึกขัดแย้งแบบนี้เองที่ฝังอยู่ในจิตใจอันถูกทรมานของโอซุกิและในที่สุดคาเอะสะดุ้งตื่นขึ้น ทั้ง ๆ ที่หล่อนเองก็ชะงักตัวไปดูคาเอะด้วย แต่โอซุกิก็พบว่าเป็นไปไม่ได้ที่หล่อนจะมีความรู้สึกเป็นสุขร่วมกับลูกชายไปด้วยในขณะที่เขาเรียกภรรยาของเขา อย่างไรก็ตามในไม่ช้าใบหน้าของหล่อนก็ขาวซีดลงกว่าเดิม เพราะเซอิชิวกำลังป้อนยาดับพิษจากปากของเขาเองเข้าไปในปากของคาเอะ

คนใช้กำลังกินน้ำซุปรถ้วยคำอยู่อย่างช้า ๆ โดยไม่รู้ตัวว่าเธอกำลังจิบมันจากปากของสามีเอง เมื่อลิ้นอันเป็นหนืบชาของเธอกระดิกอยู่ระหว่างริมฝีปากของเขา เซอิชิวก็ตอบด้วยลิ้นของเธอเอง แสดงกิริยาแห่งความรักนี้ซ้ำอยู่หลายครั้งต่อหน้ามารดาผู้นั่งตัวแข็งอยู่ของ เขาจนกระทั่งน้ำซุปรถ้วยใหญ่หมดไป แล้วคาเอะก็นอนหลับไปอีกครึ่งหนึ่งอย่างพอกพอใจ

เซอิชิวจับชีพจรของคาเอะอีกครั้งหนึ่ง ใบหน้าของเขาสดใสด้วยความสุขอย่างแท้จริง และเขาอดกับแม่เหมือนกับเด็กเล็ก ๆ ที่รายงานผลความสำเร็จของตนให้มารดาฟัง

“แม่อะ เธอหายแล้วอะ! ขอบใจสวรรค์ที่จับสั่นลงแล้ว เธอจะลูกได้ภายในไม่ถึงครึ่งชั่วโมงนี้แหละอะ”

เมื่อมองดูรอยเปื้อนสีดำ ๆ ที่น่ากลัวที่ปากของเขา โอซูกิถึงกับ
ขนลุก

“โปรดหุงข้าวต้มอร่อย ๆ ของแม่ให้เรอกินนะฮะและเอาไข่แดง
ให้สามฟองด้วย คาเอะไม่ได้กินอะไรมาตั้งสามวันแล้ว”

“ลูกก็เหมือนกันนั่นแหละ” มารดาของเขาตอบด้วยเสียงเคื่อง ๆ

“ถูกแล้วฮะ ถ้าฉันผมจะกินกับเธอฮะ”

“อย่างเดียวกันนั้นรี?”

“ข้าวต้มนะดีที่สุดหลังจากอดอาหารมาแล้ว คาเอะต้องเอากำลัง
กลับคืนมาโดยเร็วนะฮะแม่ ผมก็จะกินไข่เหมือนกันฮะ เราจะกินกัน
ดิบ ๆ” ความยินดีปรีดาผุดพลุ่งมาจากดวงใจของเขาตามธรรมชาติ

โอซูกิผู้พ่ายแพ้เดินเข้าครัวไป เมื่อตอนที่หล่อนพินขึ้นมานั้นเขา
ไม่เห็นห่วงใยถึงขนาดนี้เลยนี่นา! หล่อนเอาข้าวใส่ลงไปในหม้อสอง
กำมือและนึกสงสัยว่าทำไมเขาจึงไม่เชิญให้หล่อนกินด้วยกัน ก็หล่อนก็
ไม่ได้กินอาหารมาเหมือนกันนี่นะ น้ำตาลอนันต์ตาในขณะที่หล่อน
เอาข้าวไปชาวที่ข้างบ่ออย่างระมัดระวังไม่ให้ตกหล่อนได้สักเม็ดเดียว
ดูเหมือนว่าความทุกข์ของหล่อนจะมีมากล้นทันตัวเกินไป ภาพของมือ
เชือชีวิตที่ความเข้าไปในกิโมโนของภรรยาและภาพที่เขาเอาปากบ้วน
น้ำซุบให้คาเอะนั้นยังตรึงตราอยู่ในความทรงจำของหล่อนอย่างไม่มี
ทางลบออกไป โยเนะจิโรเดินผ่านไป ถ้าโคริกุหรือพวกสาวใช้อยู่ละก็
แทบจะไม่มีใครเห็นโอซูกิชาวข้าวเองเลย นอกจากนั้นเป็นที่รู้กันอยู่
ทั่วไปว่า ผู้หญิงคนนี้ซึ่งคอยระวังมือไม้ของหล่อนอยู่เสมอไม่น่าชอบ
การล้างหรือถูอะไรเลย และทำไมหล่อนจึงได้ร้องให้ทำไหล์สั่น
อย่างนั้นด้วยเล่า?

“มีเรื่องอะไรหรืออะ?” โยเนะจิโรถามขึ้น

“คาเอะตื่นขึ้นแล้ว” หญิงผู้กำลังสะอึกสะอื้นตอบเมื่อเข้าใจคำถามของโยเนะจิโรในที่สุด “อุมเปิตีใจเหลือเกิน เขาบอกว่าเขาจะกินข้าวต้มกับหล่อน กินด้วยกันเชียวนะ!”

โยเนะจิโรรีบวิ่งไปที่อยู่ของพวกนักศึกษาพร้อมกับช่วยขานนั้น “ภรรยาของหมอเพิ่งฟื้นขึ้นมาแล้ว การทดลองนั้นได้ผล แม่ของคุณหมอกำลังร้องไห้ด้วยความดีใจ กำลังชาวข้าวจะหุงข้าวต้มในขณะที่น้ำตาไหลพราก ๆ อาบแก้มทีเดียว”

ทุกคนต่างก็ลุกขึ้น ชิโมมูระ เรียวอันซึ่งเป็นผู้อาวุโสที่สุดเป็นคนพูดขึ้นก่อน

“จริง ๆ รี? น่าอัศจรรย์จริง! ช่างวิเศษอะไรยังงี้! ผู้หญิงทั้งสองคนนั้นเป็นผู้หญิงตัวอย่างจริง ๆ แต่ละคนต่างก็ยอมเสี่ยงชีวิตของตัวเองเพื่อช่วยให้คุณหมอกำความฝันของท่านให้เป็นจริง”

ไม่มีใครเห็นเป็นอย่างอื่น ทุกคนต่างก็พยักหน้าแล้วก็มีความเงิบติดตามมา ในที่สุด นาคากาวะ ชิวเตอิก็เอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจของเขาออกมาว่า

“หมดสติไปตั้งสามวันเชียวรี! นั้นไม่นานเกินไปหรอกรี? คนไข้จะฟื้นขึ้นมาได้จริง ๆ นะหรือ?”

ไม่มีใครกล้าตอบ เมื่อพิจารณาตามลักษณะของเชอิชิว คนเหล่านั้นต่างก็แน่ใจว่าการทดลองกับคนของเขายังไม่จบสิ้น ทำให้พวกเขายังไม่พร้อมที่จะทำการทดลองอะไร

ตรงกันข้าม เชอิชิวกลับตื่นตัวอย่างที่สุดในขณะที่บ่อนข้าวต้มให้ภรรยากินและตัวเขาเองก็ชดอาหารของเขาตั้งโหลหกไปพร้อม ๆ กัน

“เธอฝันไปหรือเปล่า?.....เปล่านั้นจะ?.....ถูกไหม?” เพราะว่าคาเอะยังไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายของเธอได้นอกจากนัยน์ตา เซอิชิวิตามคำถามแล้วก็ตอบเสียเอง เขาจดบันทึกลงไปในกระดานของเขาในระหว่างที่บ้วนข้าวต้มผสมไข่ให้คาเอะกินเต็มช้อน “เธอปวดหัวหรือเปล่า?.....ปวดมากไหม?.....จริง ๆ รึ?.....รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?.....เวียนหัว?.....ง่วงนอน? ขยับตัวได้ไหม?.....อย่า อย่าขยับเลยขาของเธอคงต้องหนักเหมือนตะกั่วนะ ยกมันขึ้นไหวไหม? อย่า.....อย่าพยายามให้มาก ปวดกล้ำเนื้อรึ?.....ไม่ปวดนะ?.....ถูกไหม?”

ถึงแม้ว่าเธอจะมีความอยากอาหารน้อยกว่าเซอิชิวิกก็ตาม แต่คาเอะก็รู้สึกพอใจกับความเอาใจใส่ของเขาจนยอมให้ข้าวต้มห้าช้อนและไข่แดงอีกฟองหนึ่งไหลผ่านลำคอเข้าไป นอกจากนั้นเธอยังอยากจะทำอาหารต่อหน้าแม่ผัวอีกด้วย ถ้าเธอกินมากกว่านี้ได้ เธอก็คงจะกินต่อไปเป็นแน่

“นี่แหละคาเอะ เธอไปเรียนวิธีผูกเงื่อนยังรู้มาจากไหนนะ?” เมื่อจดบันทึกเสร็จแล้ว เซอิชิวิกมีเวลาพัก ดังนั้นเขาจึงเปลี่ยนเรื่องพูด

คาเอะรู้ว่าเขาเห็นขาของเธอแล้วจึงรู้สึกอาย แต่ก็คาดไว้ว่าเขาจะต้องถามอยู่เหมือนกัน

“อย่าพยายามตอบเลย เธออาจจะปวดหัวก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อนแอ “ฉันเรียนมาจากคุณย่าของฉัน เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกฝนของลูกสาวชามูไรค่ะ”

“เขาเรียกว่าอะไรนะ?”

“ไม่ทราบค่ะ แต่ท่านบอกว่าถ้ายิ่งเคลื่อนไหวมากขึ้นเท่าไรเงื่อนก็จะยิ่งแน่นมากเข้าค่ะ”

“ไหน ให้ฉันลองหน่อยซิ”

เซอิชิวหันหลังไปมองมารดาและขอเชือก โอซูกิคิดว่าจะให้ผ้าคาดเอวของหล่อนไปแล้ว แต่ก็เปลี่ยนใจใหม่ หล่อนกำลังจะลุกออกไปที่ห้องของหล่อนแต่แล้วก็เปลี่ยนใจอีก หล่อนจึงแก้ผ้าคาดเอวออก และพันด้วยผ้าอีกผืนหนึ่งที่หาได้จากตะกร้าหวาย

ทั้ง ๆ ที่ผ้าคาดเอวนั้นยังอุ่น ๆ ด้วยไอตัวของโอซูกิ เซอิชิวยืนขาของเขาไปข้าง ๆ หมอนของคาเอะและพยายามที่จะผูกมันเข้าด้วยกันที่ตรงหัวเข่า

“ยังงี้รี? ที่นี้ต้องผูกตรงนี้อีกทีใช่ไหม?”

แทนที่จะผูกอย่างเงื่อนธรรมดาซึ่งเอาปลายเชือกข้างหนึ่งพันรอบอีกข้างหนึ่งแล้วก็ทำซ้ำอีก แต่กลับปลายกัน ปลายข้างหนึ่งพันรอบอีกข้างหนึ่งสองครั้ง แล้วดึงปลายทั้งสองข้างไปคนละทางแล้วจึงผูกกันเข้า ที่นี้เชือกก็จะผูกเข้าด้วยกันแต่ไม่มีปม และจะไม่หลุดออกง่าย ๆ

เซอิชิวกำลังเพลิน เขาแก้กิโมโนของเขาออกให้หลวมแล้วก็ผูกและแก้มันใหม่อีกเหมือนกับเด็กที่เพลินอยู่กับของเล่นชิ้นใหม่

“แม่อะ ดูมันง่ายนิดเดียวแต่ที่จริงฉลาดมากนะอะ คัสปาร์นะ ไม่ยากสอนยังงี้เลย ง่ายจัง! แล้วก็มียะโยชน์ด้วย! มันอาจใช้ห้ามเลือดได้ ช่างคิดจริง ๆ! มีแต่ผู้หญิงพวกซามูไรเท่านั้นแหละจะรู้จัก”

โอซูกิตอบความกระตือรือร้นแบบเด็ก ๆ ของเขาด้วยยิ้มที่งามสง่า “จริงซีจ๊ะ!” หล่อนตอบ หล่อนรู้สึกสดชื่นเป็นตัวของตัวเองอีกเต็มไปด้วกำลังและความมั่นใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเนื่องมาจากความเชื่ออย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นมาในบัดดลว่าการทดลองครั้งต่อไปจะเป็นรอบของหล่อนบ้างละ กว่าสุขภาพของคาเอะจะกลับเป็นปกติก็ใช้เวลาตั้งครึ่งเดือน เพียงแค่เจ็ดวันก่อนเท่านั้นที่เธอสามารถไปห้องน้ำ

เองได้ โอซุกิคอยดูแลเธอด้วยความเสียสละอย่างมากมาย แต่เนื่องจากว่ามันเป็นประสบการณ์ที่เต็มไปด้วยความปวดร้าว คาเอะจึงมักจะปฏิเสธความช่วยเหลือของโอซุกิอยู่บ่อย ๆ โดยบอกว่าโคเบนจะช่วยเธอเอง แต่หญิงผู้อาวุโสก็ไม่ยอมฟัง หล่อนกลายเป็นคนอ่อนโยนขึ้นมาอย่างพรรณาน่าไม่ถูกและได้บอกคาเอะตั้งหลายครั้งในระหว่างการสนทนาว่าหล่อนได้สวดขอพรให้แก่คาเอะให้มีสุขภาพดี ไม่มีใครเลยในบ้านจะคิดว่าจะหาแม่ผัวที่เมตตากรุณาอ่อนโยนกว่าโอซุกิได้ทีไหนอีกแล้ว

“นี่ดิฉันกลับไปตั้งสามวันจริง ๆ ีคะ?” คาเอะถามหล่อน
“จ๊ะ”

“แต่แม่ตื่นขึ้นมาภายในไม่กี่ชั่วโมงนี่คะ ดิฉันต้องขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้แม่ต้องเป็นกังวลกับดิฉัน ดิฉันเสียใจมากเชียวค่ะ”

ถ้อยคำเหล่านี้ได้ถูกเลือกสรรมาอย่างระมัดระวัง เนื่องจากคาเอะหวังว่าจะค้นให้พบว่า โอซุกิสงสัยหรือเปล่าว่ายานั้นไม่เหมือนที่หล่อนกินเข้าไป แต่โอซุกิก็ไม่ได้เคืองเลยแม้แต่น้อย และก็ไม่มีคำถามลำบากแต่อย่างใดที่จะบดคำพูดของลูกสะใภ้ออกไปเสียเพราะว่าหล่อนกำลังมองไปข้างหน้า เพื่อจะได้แสดงบทบาทที่ยิ่งใหญ่กว่าลูกสะใภ้ในการทดลองคราวหน้าอยู่แล้ว

ทุกคนต่างก็คิดว่าหญิงทั้งสองช่างเห็นอกเห็นใจและเข้าใจกันเสียเหลือเกิน แต่ที่จริงความร้อนแรงของความเป็นศัตรูคู่แข่งและความเกลียดชังซึ่งกันและกันซึ่งไม่ได้เอ่ยออกมาเป็นคำพูดนั้นกลับเพิ่มพูนขึ้น ความสัมพันธ์เช่นนี้จะเป็นสิ่งที่เสี่ยงไม่ได้เลยเทียวหรือในระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใภ้? อย่างไรก็ตาม บางทีในรายนี้ความขัดแย้งมีมากขึ้น เพราะผู้คนที่อยู่รอบ ๆ หญิงทั้งสองนี้ก็ได้ ตัวอย่างเช่น พวกลูกศิษย์

ของเซอิชิวผู้เข้ามาเยี่ยมคาเอะในระหว่างพักฟื้นนั้นหาได้สงบปากสงบคำในการที่จะยกย่องสรรเสริญและให้ความนับถือแก่คาเอะต่อหน้าโอซูกิไม่ ก็เมื่อสามวันก่อนหน้านั้นมานี้เอง เมื่อรู้สึกถึงความเย็นชาที่เพิ่มขึ้นตามลำดับของโอซูกิ คาเอะก็ภาวนาขอให้เธอหายดีเสียโดยเร็วที่สุดที่จะเป็นไปได้เพื่อจะได้หนีเสียจากการตะตองอันเย็นเยือกเหมือนน้ำแข็งจากมือแม่ผัวของเธอ

ในที่สุดเมื่อเธอสามารถเดินไปห้องส้วมเองได้แล้ว คาเอะก็ตรวจดูร่างกายของตัวเองและได้เห็นรอยช้ำดำเขียวจากเชือกที่ผูกไว้อยู่ใต้เข้าและที่ข้อเท้าของเธอ และที่แน่ ๆ ก็คือ เมื่อเธอมองดูที่ด้านในของต้นขาซึ่งเป็นที่รบกวนเธอมาตั้งแต่ที่เธอตื่นขึ้นจากยาสลบนั้นแล้ว เธอก็แลเห็นรอยนิ้วมืออยู่ที่นั่น เป็นรอยวง ๆ สีแดงอมม่วงมีขอบเหลือง ๆ อยู่สามวง เซอิชิวได้ทดสอบฤทธิ์ยาสลบในที่แห่งเดียวกันนั่นเอง เขากล้าพอที่จะเอามือใส่เข้าไปในต้นขาของภรรยาต่อหน้ามารดาของเขาเองเหมือนกัน!

เธอได้กลืนหมิ่นรอบ ๆ โถส้วมแล้วก็อาเจียนออกมา หัวหมุนและทรงตัวไม่อยู่ จึงโซเซไปทางผนังด้านตรงกันข้ามแล้วก็ล้มลงไปเสียงดังตบ โคริกุริบวิ่งเข้ามาดูว่าเป็นอย่างไรบ้าง คาเอะผู้ซัดเชียวผืนยัมเหยย ๆ แล้วบอกน้องผัวว่าเธอไม่เป็นอะไรแล้ว โดยไม่ทันสังเกตเห็นว่าโคริกุกำลังจ้องดูเธอราวกับว่าหล่อนกำลังตกใจที่เห็นอะไรที่น่ากลัวเข้า อย่างไรก็ตาม คาเอะก็ยังรู้สึกพอใจที่เธอเอาชนะโอซูกิได้ จึงไม่สนใจต่อสภาพอันอ่อนแอของตัวเองถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้แข็งแรงขึ้นจนกระทั่งช่วงเวลาหนึ่งผ่านไปก็ตาม

12

วันแรกแห่งฤดูใบไม้ผลิมาถึง เมื่ออยู่คนเดียวที่บ่อน้ำ คาเอะผู้ยินดีปรีดาก็ต้อนรับสายน้ำเย็น ๆ ที่ไหลผ่านมืออันแตกกร้านของเธอไป ในระหว่างที่เธอยังเสื้อผ้ายู่ที่นั่น เธอก็ยิ้มและหัวเราะหึ ๆ ออกมา เมื่อนึกถึงเหตุการณ์น่าขำบางอย่างในชีวิตของเธอ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล่าสุดก็คือการสนทนาระหว่างเธอกับโอซูกิเมื่อเช้าตรู่วันนั้นเอง เธอชี้ออกไปที่โรงเตี๊ยมในเมืองนั้นเพื่อดูคนใช้คนหนึ่งซึ่งมีอาการทรุดลงไปอย่างกะทันหัน ดังนั้นจึงมีแต่คาเอะอยู่คนเดียวเมื่อโอซูกิฟื้นขึ้นจากการกินยาที่หล่อนกินเข้าไปเมื่อวันก่อน

“นี่ฉันกลับไปนานแค่ไหนนะ?” หล่อนถาม

“โอ แม่ตื่นแล้วรีคะ? รู้สึกยังงัยบ้างคะ?” คาเอะตอบพลางทดลองความร้อนของน้ำชาในถ้วยที่ถืออยู่ในมือ

แต่โอซูกิก็ถามซ้ำขึ้นอีกด้วยเสียงเบา ๆ โดยมั่นใจว่าหล่อน

นอนหลับไปนานกว่าคาเอะเมื่อตอนที่เธอกินยาสลบเข้าไปเสียอีก
“หมดไปก็วันแล้วนะ?”

คาเอะลังเล การที่เธอจะตอบไปอย่างทื่อ ๆ ว่า “แค่ข้ามคืนเดียวเท่านั้น” นะเธอเองก็คงพอใจ แต่เธอก็ฝันความอยากทำเช่นนั้นไว้ เธอรู้ว่ายาที่เซอิชิวปรุงให้มารดานั้นเขาดังใจจะให้ออกฤทธิ์โดยเร็ว แต่วามันก็มิได้มีส่วนผสมของอุซุที่รุนแรงอยู่แล้ว เป็นผลให้อิซุกินนอนหลับไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่มีอุซุอยู่ในนั้น ใคร ๆ ก็อาจแลเห็นได้ว่ายานั้นไม่แรงพอ อันที่จริงนั้นแต่ละครั้งที่เซอิชิวหยิกแขนอิซุกิน หล่อนก็กระดิกตัวเสมอ และเนื่องจากไม่มีสาเหตุที่แท้จริงที่จะต้องเป็นห่วง ผู้เป็นแพทย์จึงออกจากบ้านไปได้อย่างอิสระในเมื่อจำเป็นต้องไป แต่แต่ละมารดาของเขาย่อมไม่มีทางที่จะรู้ว่าหล่อนไม่ได้กินอะไรเข้าไปมากกว่ายานอนหลับขนานแรง ๆ เท่านั้นเอง ตามความเห็นของคาเอะนั้นการทดลองคราวนี้ได้เกิดขึ้นเพียงเพื่อเอาใจและระงับความรุ่มร้อนใจของอิซุกินเท่านั้น เพราะหล่อนเฝ้าแต่รบเร้าจะให้หล่อนเป็นเครื่องทดลองครั้งต่อไปอยู่เสมอ

ฉะนั้นคำตอบของคาเอะจึงเป็นถ้อยคำที่คัดเลือกมาอย่างรอบคอบว่า “ดิฉันไม่รู้หรอกคะว่านานเท่าไร ดิฉันรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน เพราะต้องนั่งอยู่ตลอดเวลา จริง ๆ นะคะจำไม่ได้เลยว่ามันกี่วันกันแน่ เสียใจจริง ๆ ค่ะ”

ดูเหมือนอิซุกินจะรู้สึกไม่พอใจ สีหน้าของหล่อนกล่าวหาว่าคาเอะโง่งมแต่หล่อนก็ไม่ได้พูดออกมา หล่อนกลับตอบอย่างค่อนข้างสุภาพว่า “แม่ขอโทษด้วยนะที่ทำให้เธอต้องเป็นกังวล โปรดไปนอนพักเสียเถอะ ตอนนี้แม่ค่อยสบายขึ้นแล้ว”

“โอ อย่าเป็นห่วงดิฉันเลยล่ะ นี่ล่ะ ดื่มน้ำชานี้เสีย มันเป็นยาถอนพิษล่ะ”

“อุมเบิอูไหน?” โอซูกิถามอย่างโกรธ ๆ ในขณะที่เริ่มนึกขึ้นมาได้ถึงการที่ลูกชายของหล่อนเคยป้อนยาถอนพิษให้ภรรยาด้วยปากต่อปาก ในขณะที่หล่อนเองต้องถือถ้วยด้วยตัวเอง

“เขาไปเยี่ยมไข้ด่วนที่โรงเตี๊ยมล่ะ”

โอซูกิปิดมือของคาเอะที่ประคองถ้วยอยู่นั้นออกไปและชดน้ำชาร้อน ๆ นั้นเข้าไป เห็นได้ชัดว่ามันมีรสขมไม่ถูกปาก หล่อนทำหน้านิวแล้วนอนลงอีก พุดต่อไปหลังจากนั้นพักหนึ่ง

“เธอไม่คิดหรือว่าการทดลองคราวนี้นะมีผลสำเร็จอย่างใหญ่หลวงไม่เหมือนเมื่อครั้งสุดท้ายนั้น? ฉันทะไม่ได้อ่อนแอเหมือนกับเธอหรอกนะ เพราะฉะนั้นบางทีอาจไม่ต้องนอนต่อไปอีกก็ได้”

“แม่ไม่เหนื่อยหรือกริคะ?”

“อ้อแน่ละ แม่รู้สึกคล้ายจะเป็นลมชนิดหน่อยเพราะไม่ได้กินอะไร แต่ก็แข็งแรงกว่าเธอมากนะ”

“ค่ะ ดูเหมือนจะเป็นยังงั้น มีแต่แม่เท่านั้นที่ผ่านการทดลองมาได้ ดิฉันรู้สึกอายแก่ใจจริง ๆ ค่ะ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอะไรยังงั้นหรอก ความแตกต่างระหว่างเราทั้งสองนะเป็นเพราะยาสลบนี้ถูกปรุงขึ้นแล้วอย่างแน่ ๆ ดิฉันดีใจแทนอุมเบิอูเท่านั้นแหละ”

“ดิฉันก็ดีใจค่ะ ตัวเขาเองก็คงจะพอใจมากด้วย ที่นี้แม่ไม่คิดริคะว่าแม่ต้องการพักผ่อนบ้าง?”

“ตกลง การที่คนที่ถูกทดลองครั้งสำคัญยังงั้นจะพุดมาก ๆ นะคง

จะไม่ดีนักหรอกนะ” แล้วหล่อนก็หลับตาลงและเคลิ้มหลับไปอย่างสงบด้วยความรู้สึกพอใจในตัวเอง

เชอชีวกกลับมาหลังจากนั้นไม่นานนัก เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเขา คาเอะก็รีบออกจากห้องเพื่อไปต้อนรับ

“ดิฉันดีใจนะที่คุณกลับมา แม่เพิ่งตื่นค่ะ”

“ดีแล้วละ”

“ท่านบอกดิฉันว่าการทดลองครั้งนี้มีความสำเร็จอย่างยิ่งค่ะ”

“ทำไมยังงั้นละ?”

“ท่านว่าท่านรู้สึกแข็งแรงดี ไม่เหมือนดิฉัน”

“นั่นมันเป็นธรรมดา”

“ดิฉันควรทำอะไรให้ท่านกินคะ?”

“ข้าวต้มเปล่า ๆ ก็พอ ฉันว่า”

คาเอะตั้งข้าวต้มไว้บนโต๊ะแล้วก็ออกไปซักผ้าที่ข้างนอก เมื่อคืนก่อนนี้เธอไม่ได้หลับเลยเพียงแต่เคลิ้มไปบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น เธอเฝ้าดูสามีนอนหลับอยู่ข้าง ๆ แม่ของเธอ แต่ตอนนี้ขณะที่เธอซักและจุ่มผ้าลงในน้ำเย็น ๆ นี้ เธอก็รู้สึกคล้ายกับว่าเพิ่งตื่นมาจากการนอนหลับสนิทในเวลากลางคืนทีเดียว

เธอแน่ใจว่าไอชูกิจจะต้องถามเชอชีวกอีกว่ายาให้ผลนานแค่ไหน และเขาคงจะไม่ทันคิดว่าควรจะให้หล่อนสบายใจหรือ หอมคนนี้เป็นที่รู้จักกันว่าออกจะไม่ใคร่มีความรู้สึกไวและมักจะพูดจาขวานผ่าซากกับพวกคนไข้อยู่บ่อย ๆ คาเอะนึกภาพเอาไว้ว่าเขาคงจะพูดว่า “แม่ชะ ก็แม่เพิ่งกินยาไปเมื่อตอนบ่ายวานนี้เท่านั้นเองนี่ชะ”

เมื่อเลาะตะเข็บกิโมโนตัวหนึ่งของโคเบนออกแล้วเพื่อว่าผ้าแต่ละชิ้นจะได้นำไปซักและยีดอกได้ คาเอะก็เรียกน้องสาวของเธอ

“โคริคุ ไปรดเอาข้าวต้มให้แม่กินหน่อยได้ไหมจ๊ะ เอาลูกบ๊วย
ดองกับไข่แดงฟองหนึ่งให้ด้วยนะ ฉันแน่ใจว่าแม่คงชอบให้เธอเอา
อาหารไปให้ท่านมากกว่า ฉันต้องยึดผ้าพวกนี้ไว้บนกระดานให้เสร็จ
ก่อนจะมีด”

“พี่พูดว่าก่อนจะมีดงั้นรีจ๊ะ?” โคริคุถามอย่างสงสัยเพราะว่า
วันนี้แดดออกจ้า อันที่จริงออกจะจ้ามักเป็นพิเศษสำหรับวันต้นฤดู
ใบไม้ผลิอย่างนี้เสียด้วยซ้ำไป นี่ถ้าคาเอะมีเสื้อผ้าที่จะต้องซักมากมาย
หลายชิ้นโคริคุก็คงจะเข้าใจได้ แต่หล่อนเห็นว่าในอ่างมีอยู่เพียงไม่กี่ชิ้น
เท่านั้นเอง ทั้งหมดนี้จะซักให้เสร็จในตอนเที่ยงได้ง่าย ๆ

“จ๊ะ ก่อนจะมีด พี่คิดว่ามันจะมีแดดดีเสียอีก แต่ตอนนี้ดูจะมีเมฆ
มากขึ้นแล้วพี่ต้องรีบซักเสียให้เสร็จ” คาเอะไม่ทันเห็นสีหน้าเยาะ ๆ
และนัยน์ตาที่เบิ่งโตของโคริคุ

“พี่.....” โคริคุกำลังจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่ก็ยังไว้และ
ถามว่า “พี่ว่าข้าวต้ม ลูกบ๊วยดองแล้วก็ไข่แดงฟองหนึ่งรีจ๊ะ?” พอได้
รับคำบอกเล่าแล้วหล่อนก็เดินไปที่บ้าน

มีเรื่องแปลกอีกอย่างหนึ่งปรากฏขึ้นแก่โคริคุเมื่อหล่อนถือถาด
ใส่อาหารเข้าไปให้มารดา

“แม่กินยาเข้าไปตอนไหนนะ?” หล่อนถามลูกสาว

“ดูเหมือนจะเป็นบ่ายเมื่อวานนี้เองจ๊ะ”

“จริง ๆ รึลูก?” โอซูกิงง

“หนูจะโกหกแม่ทำไมกันจ๊ะ?”

“ทั้งลูกและเชอิชิวบอกว่าเมื่อวานนี้ ถ้ามันก็ต้องเป็นความ
จริง”

“แม่ถามทำไมจ๊ะ?”

“คาเอะบอกว่าแม่นอนหลับไปตั้งนาน นานจนเขานับวันไม่ถูก
แน่ะ”

โคริกุไม่ได้พูดว่าอะไร แต่น้ำตาแห่งความขุ่นเคืองและวุ่นวาย
ใจไหลพรากอาบแก้มมารดาของหล่อน

13

โคเบนได้สิ้นชีวิตลง อีกสองสามเดือนต่อมาซึ่งกำลังย่างเข้าสู่หน้าร้อน หวัดธรรมดาที่ได้กลายเป็นปอดบวมไปในที่สุด แม่หนูน้อยสิ้นชีพไปในเวลาไม่นานเหมือนกับเด็กน้อยที่อาจหายตัวเข้าไปในทุ่งหญ้า ขณะวิ่งไล่จับแมลงผีเสื้อ คาเอะรู้สึกหมดอาลัยตายอยากในชีวิตแล้วคล้ายกับว่ารอบ ๆ กายกำลังมืดลงเพราะว่าในดวงใจของเธอ กำลังจะหวั่นไหวและต้องดับไปในไม่ช้า ในที่สุดเมื่อเห็นภาพของโคเบนอยู่ในโลงอันเล็ก ๆ นั้นหัวใจเธอแทบสลายด้วยความโศกเศร้า หลังจากการเผาศพและฝังโกศเล็ก ๆ บรรจุน้ำไว้ได้ฮวงซุ้ยของตระกูลฮานา-โอเกะ ตรงข้ามสระต้นไทรแล้ว เธอก็ร้องไห้ครวญคราญออกมาดังชีพจะมลาย

“นอกจากแม่ที่สูญเสียไปแล้ว ไม่มีใครที่จะรู้ถึงความทุกข์ทรมานของแม่ที่สูญเสียไปก่อนตัวตายแล้วคนหนึ่งที่มิเคระห์กรรมอย่าง

เดียวกัน” เธอชบบนไหล่ไอซูกิแล้วสะอื้นให้อย่างแรง

“ร้องให้ให้นานเท่าที่จะร้องได้เถอะ คาเอะ ถ้าร้องได้ก็จะรู้สึก
ค่อยยังชั่วขึ้น เมื่อน้ำตาของเธอหยุดไหลเมื่อไหร่ ความอ้างว้างก็จะ
กลายเป็นสิ่งที่ทนไม่ได้ ดุจร่างจะแตกสลาย หลังจากโอดสูตายไป
แล้วแทบไม่มีวันไหนเลยที่แม่จะไม่นึกอยากจะตายไปตามแกด้วย”

“แม่พูดถูกแล้ว ตอนนี้ดิฉันรู้แล้วว่าแม่ต้องเป็นทุกข์ยิ่งกว่าที่ต้อง
เสียลูกไป เมื่อดิฉันคิดถึงลูกน้อยที่น่ารักของดิฉันซึ่งต้องอยู่คนเดียว
หลังจากดอกไอริสได้วิ่งไปแล้ว หัวใจของดิฉันก็ปวดร้าวจนทนต่อ
ไปอีกไม่ได้แล้ว”

“คาเอะที่น่าสงสารของแม่!”

“แม่จำ”

ทั้งคู่ต่างชบไหล่อีกฝ่ายหนึ่งแล้วก็ร่ำไห้ด้วยโศกเศร้าใจ นักศึกษา
ที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ และได้แลเห็นเหตุการณ์ของหญิงทั้งสองกอดกันอยู่
ดังนั้น ก็คิดว่าช่างเป็นแม่ลูกที่รักใคร่เห็นใจกันและกันดังมารดาบังเกิด
เกล้ากับลูกในอุทรจริง ๆ ไม่มีร่องรอยของการแก่งแย่งชิงดีหรือความ
เป็นปรปักษ์ให้เห็นเลย คาเอะเองนั้นรู้สึกว่าน้ำตาของเธอและไอซูกิ
กำลังชะล้างเดือนปีแห่งความขมขื่นที่มีอยู่ระหว่างกันให้หมดไป และบัดนี้
เมื่อแม่ผัวของหล่อนดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความเมตตาเช่นนี้ เธอก็ให้รู้
สึกเสียใจและสำนึกผิดในการที่ได้จงเกลียดจงชังหล่อนมาเป็นเวลาช้านาน
อย่างนั้น ความตายของโคเบนเป็นการลงโทษที่เธอต้องได้รับ
เพราะความเกลียดชังนั้นใช่ไหม? เมื่อคิดแล้วน้ำตาก็ไหลพรากลงมาอีก

ทั้งไอซูกิและคาเอะต่างก็ไม่ทันเห็นว่าโคริูกำลังมองดูการกระทำ
ของพวกเขาด้วยความคลางแคลงใจ โคริูกุซึ่งมีอายุได้สามสิบห้าเช่นนี้
ได้แบกรับภาระในการทำงานบ้านแทนแม่ผู้ชราและคาเอะด้วย เนื่อง

จากว่ามีพวกนักศึกษา มาพักอยู่กับครอบครัวฮานาโอกะเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้น จึงได้มีการสร้างอาคารใหม่ขึ้นอีกหลังหนึ่งให้เป็นที่อยู่ของพวกเขา แต่ภาระอันหนักอึ้งในเรื่องการทำความสะอาดบ้านช่องและจัดหาอาหารนั้นตกอยู่แก่โคริโกะ จนกระทั่งการอยู่ที่นี่ของหล่อนเป็นเรื่องที่จะขาดเสียมิได้ แต่กระนั้นหล่อนก็เป็นคนเงียบและไม่เคยโอ้อวดตัวเองเลยเสียจนไม่มีใครรู้ว่าหล่อนมีคุณค่ามากเท่าไร

ในราวสามเดือนต่อมา ชีวิตคาเอะยังโศกเศร้าและอ้างว้างมากขึ้นเหมือนดังที่โอซูกิได้ทำนายไว้ แต่ความโศกศัลย์ก็มีได้ฉีกเธอออกเป็นชิ้น ๆ อย่างรุนแรงเหมือนอย่างแม่ผัวเลย เธอร้องไห้บ่อยเข้าทุกที ๆ จนกระทั่งนัยน์ตาแดงก่ำปวดหัวอย่างสาหัส ในเวลากลางวันเธอพยายามทำงานประจำวันเพื่อให้ลืมความโศกเศร้าโดยไม่สนใจใยดีต่อการรักษาตัวเอง เธอเช็ดน้ำตาไปและทำงานบ้านต่อไปและมักจะเอามือค้ำหน้าผากอยู่บ่อย ๆ แต่เมื่อถึงเวลากลางคืนความปวดร้าวทั้งทางร่างกายและจิตใจนั้นเป็นสิ่งที่สุดจะทนได้ เธอร้องไห้บ่อย ๆ น้ำตาไหลอาบใบหน้าราวกับเลือดข้น ๆ และพบว่ามီးอะไรเหลือ ๆ เหนียว ๆ ไหลออกมาจากนัยน์ตาของเธอ

ในช่วงนั้นเชอชิซุมักจะชอบดื่มอะไรก่อนนอนเสมอและไม่สามารถลุกขึ้นไปตรวจคนไข้ตัวนตึงหลายครั้ง คาเอะเลยเดาเอาว่าเขาคงกินยานอนหลับเข้าไป เธอจึงถามขึ้นอย่างสงบบว่า

“คุณกินยาอะไรเข้าไปหรือคะ?”

“เธอเดาได้ยังไงนะ? ฉันดื่มยาผสมอย่างหนึ่งเข้าไปซึ่งออกฤทธิ์เหมือนกับยานอนหลับ มันทำให้ฉันหายเหนื่อย”

“คุณอย่าทำเป็นเล่นไปนะคะ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับคุณในระหว่างที่คุณนอนหลับอยู่ จะทำยังไงคะ โดยเฉพาะเมื่อคุณไม่ยอมให้ใคร

เข้าไปนอนในห้องของคุณยังงั้นนะ? นอกจากนั้นถ้าหากว่ามีเรื่องด่วนเกิดขึ้นแล้วคุณตื่นไม่ได้ ชื่อเสียงของคุณก็จะแย่หมดนะ”

“อืม” เซอิชิวพยักหน้าอย่างเห็นด้วยอย่างตรงไปตรงมา เขาแปลกใจที่ได้เห็นนัยน์ตาของเธอเต็มไปด้วยน้ำตาและน้ำเสียงก็มีแววกล่าวหา

“ทำไมคุณไม่ให้ยาดันกินบ้างล่ะคะ?”

“ยาที่ฉันปรุงให้เธอกินครั้งสุดท้ายนั้นมันแรงมาก หลังจากที่มีเธอมีปฏิกิริยาต่อมันแล้ว ฉันก็เห็นว่าต้องลดปริมาณยาลง เพราะฉะนั้นเธอก็เห็นแล้วซินะว่าเธอทำประโยชน์ให้ฉันเพียงพอแล้ว”

“แต่แม่ช่วยคุณตั้งสองครั้ง”

“แต่ฉันไม่ได้ทำอะไรท่านมากไปกว่ายานอนหลับแรง ๆ เท่านี้แหละ”

คาเอะรู้สึกเป็นห่วงสามมียอย่างแท้จริงและคิดว่าเขาควรจะได้รับ ความเคารพนับถือและความยกย่องสรรเสริญจากพวกลูกศิษย์จำนวนมากมายของเข เธอจึงไม่ได้ปรารถนาที่จะแข่งขันกับโอซูกิ เมื่อเสียโคเบนไปแล้ว ชีวิตของเธอก็จะมีความหมายน้อยลงและการที่สามารถอุทิศร่างกายของเธอเองให้แก่การค้นคว้าทดลองของสามีนั่นก็ดูเป็นการกระทำอันมีค่า ด้วยเหตุผลเช่นนี้เธอจึงอยากจะได้กินยาอีก เธอช่างใฝ่ฝันอยากจะให้เลือดของเธอไหลกลับไปทั่วร่างกายอย่างที่ เคยรู้สึกเมื่อได้กินยาคราวที่แล้วอีกครั้งหนึ่งเสียนี้กระไร? นี่ถ้าเธอสามารถจะหมดสติสัมปชัญญะไปได้สักทีนะซี บางทีการให้ตัวเองเป็น เครื่องทดลองเช่นคราวก่อนนี้อาจจะช่วยทำให้ความเศร้าโศกของ เธอบรรเทาลงก็ได้ เธอจึงวิงวอนสามีครั้งแล้วครั้งเล่าให้เธอได้รับการทดลองอีกครั้ง

เชอชีวลังเลอยู่พักหนึ่งโดยหวังว่าจะแก้ปัญหาเรื่องความขัดแย้งภายในตัวเองเสียก่อน ความสำนึกที่ว่าตัวเองทำผิดที่ได้ให้ยาแก่เธอมากเกินไปนั้นยังตามมารบกวนเขาอยู่เนือง ๆ แต่การค้นคว้าวิจัยอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลานานถึงสองปีนับตั้งแต่การทดลองครั้งนั้นก็ทำให้เขาก็มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ในที่สุดเขาก็ปรารถนาที่จะทำการทดลองเรื่องยาสลบอย่างแท้จริง

“เออละ คาเอะ” เขาพูดพลางกำมือเธอไว้

“คะ ที่รัก” น้ำตาเธอไหลออกมาอีก ตั้งแต่โคเบนสิ้นชีวิตไป คาเอะก็ร้องไห้ง่ายเหลือเกิน และเมื่อไรที่เธอร้องไห้ นัยน์ตาของเธอก็ปวดอย่างรุนแรง

โอซูกิเมื่อทราบความตั้งใจของเชอชีวเข้า ก็ขมวดคิ้วอันงามของหล่อนและเพียงแต่พูดว่า “ยังงั้นรี?” ถึงแม้ว่าเสียงของหล่อนจะยังฟังรื่นหูอยู่ก็ตาม แต่มันก็ปราศจากแวเมตตาปราณีอย่างที่เคยได้รับตอนงานศพของโคเบน

“ยังงั้นรี?” โอซูกิพูดซ้ำเป็นครั้งที่สอง เห็นได้ชัดว่าหล่อนไม่พอใจ แต่ก็ไม่ได้แสดงออกต่อหน้าเชอชีวแต่อย่างใด “ตอนนี้คาเอะมีความรู้สึกอย่างเดียวกับแม่ตอนที่แม่ต้องเสียโอกัสตัสไป” หล่อนพึมพำขึ้นด้วยเสียงที่เกือบจะไม่ได้ยิน ในขณะที่คาเอะกำลังจะดื่มยา ทั้งเชอชีวและคาเอะต่างก็ไม่เข้าใจว่าหล่อนหมายความว่าอะไร

เชอชีวยกถ้วยชาที่บรรจุของเหลวจำนวนหนึ่งผสมกับน้ำอุ่นและถือห่อที่มีผงสีม่วงอีกมือหนึ่ง

“น้อยจัง” โอซูกิเอ่ยขึ้น

มันเป็นคำพูดอันแหลมคมคล้ายกับต้องการปลอบใจ ให้คาเอะได้คลายความวิตกกังวล

ไอชูกิมีใบหน้าเคร่งเครียดปราศจากความรู้สึก หล่อนนั่งตัวแข็งทื่อขณะเฝ้าดูลูกชายของหล่อนที่กำลังซ้อนทางภรรยาขึ้นและเทยาส่วนหนึ่งเข้าไปในปากของเธอ หล่อนได้รับการบอกเล่าจากลูกชายว่ายานี้มีชื่อว่าซูเซนซาน หล่อนรู้ว่าการทดลองครั้งสุดท้ายนี้จะต้องได้ผลอย่างแน่นอน “นี่ใช้เวลาที่ปีกันนะถึงจะปรุงยาซูเซนซานนี้ขึ้นมาได้?” ขณะที่หล่อนนึกสงสัยเช่นนี้หล่อนก็เต็มไปด้วยอารมณ์ที่ขัดแย้งกันเห็นว่าตัวเองถูกกีดกันไม่ให้เข้าไปมีส่วนร่วมกับความสำเร็จอันสำคัญของลูกค้า หล่อนนั่งตัวตรงเป็นสง่าทั้ง ๆ ที่มีอายุหกสิบแปดปีแล้ว ไอชูกิคิดถึงชีวิตของหล่อนเอง พวกลูกศิษย์ทั้งหมดของเซอิชิวที่เคยฟังเรื่องราวในอดีตของหล่อนต่างพากันเชื่อว่าหล่อนเป็นคนสวยงามอย่างผิดปกติ แต่หล่อนก็รู้ตัวดีไม่สามารถปฏิเสธว่าหล่อนได้แก่ลงแล้ว หล่อนกลัวความแก่เสียมากกว่าความตายเสียด้วยซ้ำ

ยาซูเซนซานมิได้ออกฤทธิ์ในตัวแก่คาเอะในทันที ไม่เหมือนกับยาคราวก่อนครั้งนี้ยาออกฤทธิ์อย่างช้า ๆ และไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดในทรวงอก ตอนนี้ในขณะที่คาเอะค่อย ๆ หดสติลงไปนั้น เธอร้องครวญครางออกมาบ่อย ๆ

“เป็นอะไรรี?” เซอิชิวถามขณะก้มตัวลง

คาเอะสั่นศีรษะเบา ๆ คำพูดประโยคสุดท้ายของไอชูกิได้ผุดขึ้นในสมองของเธออีก เธอเข้าใจว่าตนได้บรรลุถึงสภาพจิตใจและความรู้สึกเช่นเดียวกับที่แม่ผัวของเธอที่เคยเป็นมาเมื่อสามปีก่อน เมื่อตอนที่หล่อนเสนอตัวให้เป็นเครื่องทดลองของเซอิชิวเป็นครั้งแรกนี้ไอชูกิตั้งใจจะยืนยันถึงความเหนือกว่าของหล่อนอีกหรือ? คาเอะนึกสงสัย ตามความคิดเห็นของเธอนั้น ไอชูกิเพียงแต่ต้องการที่จะแบ่ง

บันความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของหล่อนให้แก่มารดาคนอื่นที่ได้สูญเสียบุตรสาวไปเหมือนกัน แต่อย่างไรก็ดี คาเอะก็รู้สึกจิตใจสงบและไม่นึกกลัวแต่อย่างใด การมีชัยในการแข่งขันนั้นไม่มีผลอะไรหรอกทั้งหมดที่เธอต้องการก็คือให้ได้ผ่านถึงโคเบนเท่านั้น แต่ในไม่ช้าเธอก็ตกอยู่ในอำนาจของยาและหมดสติไป

เชอชีวไม่เคยออกห่างเธอเลยทั้ง ๆ ที่มารดาของเขารบเร้าให้เขาพักผ่อนเสียบ้างก็ตาม ตอนเที่ยงคืนเขาจับชีพจรของคาเอะและบันทึกสภาพของเธอไว้เป็นรายละเอียด เมื่อเขาเขย่ากิโมโนของเธอหรือหยิกต้นขาของเธอ เธอก็ไม่กระดิกกระเดี้ยหรือส่งเสียงอะไรออกมาเลย ผ้าคาดเอวก็ไม่ได้รัดเข้าไปในเนื้อของเธอ เห็นได้ชัดจากปฏิกิริยาของเธอทำให้ผู้เป็นหมอรู้สึกพอใจ โอซูกิคอยจ้องดูเขาอยู่ตลอดเวลา

ในตอนรุ่งเช้าวันต่อมา คาเอะก็ตื่นขึ้นพร้อมด้วยความรู้สึกปวดแปลบในดวงตา

“คาเอะ เธอตื่นแล้วรี?”

“ค่ะ”

“ลุกขึ้นนั่งได้ไหม?”

“ค่ะ คิดว่าได้”

คาเอะจำได้ว่าเมื่อคราวก่อนนั้นเธอขยับตัวได้อย่างยากลำบากเพียงไร แต่ตอนนี้เธอสามารถที่จะลุกขึ้นนั่งได้ด้วยความช่วยเหลือของสามี นิ้วของเธอสัมผัสเท้าในขณะที่ยื่นมือออกไปรับถ้วยใส่ยาถอนพิษรสรของมันคล้ายกับซูปถั่วดำที่เธอดื่มในการทดลองคราวก่อนมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่ายาซูเซนซานนั้นผสมด้วยมันดาวระงะและอูซุเป็นส่วนใหญ่ หลังจากดื่มแล้วความเจ็บปวดก็สาหัสอย่างเหลือทนจนคาเอะต้องหลับตาและล้มลงไปข้างหน้า

“คาเอะ เป็นอะไรไป?”

“ขอโทษค่ะ”

“บอกฉันสิว่าเธอรู้สึกยังไง บอกมาให้หมดสิ”

“นัยน์ตาของฉันค่ะ”

“เป็นอะไร?”

“มันเจ็บ ฉันยังปวดในหัวอย่างหนักอีกด้วย”

ความผิดหวังของเธอหาได้รอดพ้นสายตาของโอซูกิไปไม่

“คาเอะร้องไห้มามากตั้งแต่โคเบนตายไป แม่เชื่อว่าอาการของเธอไม่ได้เกี่ยวกับยาหรรณกลูก บางทีน้ำเย็น ๆ คงจะช่วยให้ลดความปวดลงได้บ้างนะ”

โอซูกิออกไปจากห้อง หาผ้าเช็ดตัวได้ผืนหนึ่งก็ไปที่บ่อน้ำข้างนอกซึ่งโคริกุกับสาวใช้หลายคนกำลังล้างหัวผักกาดในฤดูใบไม้ผลิ อยู่เป็นกอง ๆ

“แม่จ๋า” โคริกุ “พี่คาเอะเป็นยังไงบ้าง?”

“เพิ่งลุกขึ้นได้”

“จริง ๆ รึจ๊ะ? เร็วจัง”

“แม่แน่ใจว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับคาเอะก็เกิดขึ้นกับแม่เช่นเดียวกันในการทดลองกับแม่ครั้งที่แล้วนะ แต่คาเอะทำหุ่นวายไปเอง”

“ทำไมจ๊ะ? มีอะไรรึจ๊ะแม่?”

“แทบว่าปวดนัยน์ตา แม่คิดว่าถ้าประคบด้วยน้ำเย็น ๆ คงจะช่วยให้”

“แม่หมายถึงนัยน์ตาของเธออะไรจ๊ะ?” ดวงหน้าของโคริกุบิดเบี้ยวไปเพราะความกลัว

“ก็เอาแต่ร้องไห้มากตั้งแต่โคเบนตายนะซีทำให้ตาแฉ่งไป

อุมเปือกำลังเป็นห่วงเพราะคิดว่ามันเกิดขึ้นเพราะยาของเขา ทำไมแกจะเจ็บไข้อย่างนี้ไม่ได้รี? ให้ตายซิช่างไม่มีความเกรงใจเสียบ้างเลย!”

“แม่!” โคริกร้องขึ้น

โอซูกิสะดุ้งเพราะเสียงเรียกดังผิดปกติของลูก จึงเงยหน้าขึ้นเห็นลูกสาวผู้อ่อนโยนของหล่อนกลายเป็นผู้หญิงที่เกรี้ยวกราดไป ผู้หญิงคนอื่น ๆ ก็ตกตะลึงไปด้วย

“ไม่ใช่เพราะน้ำตาของเธอหรอกจ้ะ! และนัยน์ตาของเธอก็ไม่ได้แย้ไปหลังจากที่โคเบนตายแล้วด้วย แม่ไม่เคยสังเกตหรอกหรืว่า นัยน์ตาของพี่คาเอะนะะเจ็บมาตั้งนานก่อนที่ลูกของเธอจะล้มเจ็บเสียอีก แม่คิดว่าพี่สะใภ้ผู้อดทนของฉันจะบ่นไปปาว ๆ ยังงั้นรี? แม่ แม่จะต้องบอกพี่อุมเปือกี้เดี๋ยวนี้นะ ถ้าแม่ไม่บอก ฉันก็จะบอกเอง นัยน์ตาของพี่คาเอะปวดเพราะยาที่เธอกินเข้าไปเมื่อสองปีที่แล้วมานี้ต่างหาก”

โอซูกิดำแข็งไปราวกับว่าถูกเส้โอบ และถูกโอบโดยน้ำมือลูกสาวของตัวเองเสียด้วย! สำหรับความจริงข้อใหม่นี้ หล่อนไม่เคยรู้ถึงปัญหาของคาเอะมาเลยจริง ๆ ทันใดนั้นในขณะที่นิ้วมือของหล่อนจุ่มอยู่ในน้ำเย็น ๆ นั้น หล่อนก็เริ่มตัวสั่นถี่ขึ้นมาอย่างบังคับไม่อยู่ ซึ่งทำให้หล่อนไม่สามารถจะยังโคริคุซึ่งออกเดินตรงไปที่ห้องของเซอิชิแล้วนั้นไว้ได้

“ถ้าเรื่องที่โคริคุพูดเป็นความจริง” หล่อนให้เหตุผลแก่ตัวเอง “แล้วโคริคุก็ไม่ใช่คนขี้โกหกด้วย แล้วเราเองละ? ทำไมยานั้นไม่ทำพิษกับเราบ้าง? การทดลองนั้นเพียงแต่พิสูจน์ให้เห็นว่าเราเชื่องchim และหมดความรู้สึกไปแล้วอย่างนั้นหรือ เรามันหน้าโง่ ที่นี้แม่คาเอะก็จะได้รับการสรรเสริญทั้งหมดเกี่ยวกับการเสียสละของหล่อนไปแล้วซี” โอซูกิรู้สึกคล้ายกับว่าตัวเองแก่มากกว่าเก่าขึ้นอีกเป็นอันมาก

คาเอะได้รับยาแก้ปวดกินและใช้ผ้าเช็ดหน้าและแพรชุปน้ำเย็น ๆ วางไว้บนนัยน์ตา เธอค่อย ๆ หยุดร้องครวญครางไปที่ละน้อย

“จริง ๆ รึ!” เซอิชิวกำลังซักถามน้องสาวของเขาเกี่ยวกับอาการของคาเอะ “พี่ก็กำลังจะสรุปเอาอย่างนั้นแล้วเหมือนกัน น้องรู้ไหมว่า ยาซูเซนซานนะไม่น่าจะรบกวนนัยน์ตาเลย แต่ทำไมไม่มีใครบอกพี่เรื่องคาเอะก่อนหน้านี้?”

ใจหนึ่งเขารู้สึกดีใจที่ยาซูเซนซานได้ผลตามที่เขาคาดหมายไว้ แต่อีกใจหนึ่งเขารู้สึกเคือง ๆ และโกรธที่คาเอะไม่เคยบอกอะไรแก่เขาเลย แต่กระนั้นเขาก็ยังมุ่งความโกรธเคืองของเขาไปให้แม่และน้องสาวของเขาเท่านั้น

โอซูกิตัวสันเมื่อเผชิญหน้ากับลูกที่กำลังเดือดดาล “แต่แม่ไม่เคยรู้เลย คาเอะไม่เคยบอกอะไรแม่นี่นา”

“แม่!” โคริคุร้องขึ้นแล้ววิ่งไปประคองมารดาผู้มีความทุกข์ เพราะถูกลูกตำหนิออกจากห้องไป หล่อนนึกแปลกใจในความริ้วเล็กของแขนแม่ หล่อนจึงลูบหลังแม่เบา ๆ พลังจิตอยู่ตลอดเวลาว่า โอซูกิแก่่มากแล้ว ทั้งสองคนไม่ได้พูดกันเลยสักคำเดียว

เกือบถึงเที่ยง กว่าความเจ็บปวดของคาเอะจะทุเลาพอที่เธอจะกินข้าวต้มได้ชามหนึ่ง

“ขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้คุณต้องเป็นกังวล” เธอพูดกับสามี

“พยายามกินเสียนะ” เขาตอบอย่างอ่อนโยนเป็นพิเศษ

คาเอะลุกขึ้นนั่งด้วยตัวเองและโดยไม่ต้องมีคนพยุง เธอเริ่มนึกเปรียบเทียบความแตกต่างของการทดลองทั้งสองครั้งดู สรุปแล้ว เธอรู้สึกยังพอทนได้ ถึงแม้ว่าหัว แขนและขาของเธอยังคงรู้สึกเหมือนเป็นเหน็บชาอยู่บ้างก็ตาม

“แต่ว่า” เธอพิมพ์ออกมาอย่างอาย ๆ “แถว ๆ นี้” เธอชี้ผ่านไปบริเวณใกล้หัวเขา “มันจิปะะ ยังกะว่าฉันหล่มลงไปงั้นแหละ”

“ฉันหยิกเธอที่นั่นนี่นะ หยิกเสียแรงเขียว แต่เธอก็ไม่กระตุกกระดิกเลย” ทั้งสองคนพากันหัวเราะ

“แม่อุ๊ยไหนล่ะคะ?” หลังจากนั้นครู่หนึ่งเธอก็ถามขึ้น

“ท่านเหนื่อย ฉันเลยบอกให้ท่านไปพักผ่อน”

“ฉันต้องขอบคุณท่านมากทีเดียว อ้อนี่มันเที่ยงคืนวันไหนกันคะ?”

ในตอนกลางวันอันสว่างจ้านั้นคาเอะกระพริบตาแฉะ ๆ ของหล่อนหลายครั้งแต่ก็มองไม่เห็นสามี

“คาเอะ” เขาพุงให้เธอนอนลงอีกอย่างนุ่มนวล “ตาเจ็บไหมจ๊ะ?”

“ไม่เจ็บมากหรอกค่ะ”

“เธอแน่ใจรึจ๊ะ?”

เขาเลิกเปลือกตาของเธอขึ้นเพื่อตรวจดูลูกนัยน์ตา ไม่มีปฏิกิริยาอันใด แว่ตื้นตันในความสำเร็จจางหายไป ใบหน้าที่ก้มต่ำของเขาแสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าเขาตระหนักถึงความสัมพันธ์ที่พึงมีต่อสตรีผู้นี้ ผู้เป็นหมอบได้กลายเป็นสามีเต็มตัวไปแล้ว คาเอะไม่สะเทือนใจอย่างมากต่อการอุทิศตัวของภรรยา

วันเวลาผ่านไป ความเจ็บปวดของคาเอะหายไปและอาการไข้ตาไหลก็หยุดไปด้วย แต่ตาของคาเอะก็บอดไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งยังความรู้สึกรบกวนแก่เซอิชิวยูตลอดเวลา เดียวนี้หัวใจของเซอิชิวยูอยู่กับคาเอะตลอดเวลาแม้ตอนมารดาของเขาได้สิ้นชีวิตลงเหมือนกับใบไม้แห้งที่ต้องร่วงลงสู่พื้นดิน จิตใจของเขาก็หาได้เห็นห่างจากคาเอะไม่

เมื่อตอนที่โอซุกิใกล้จะตายนั้น ลูกสะใภ้ตาบอดของหล่อนไม่สามารรถช่วยเหลือหล่อนได้ และก็ไม่สามารถเห็นด้วยว่าหล่อนแก่ลงอย่าง

น่ากลัวเพียงไร ในเวลากลางคืนที่แสงหนาวจนกระทั่งสวนพืชสมุนไพรปกคลุมไปด้วยน้ำค้างแข็งนั้น โอซุกิได้หายใจเป็นเฮือกสุดท้าย ในตอนนั้นคาเอะกำลังมีอาการคลื่นไส้ในขณะที่เธอนั่งสวดมนต์อยู่ข้างเตียงของโอซุกิ แม่ผัวของเธอจากโลกนี้ไปโดยไม่ทันรู้ว่าเธอตั้งครรภ์อีกครั้งหนึ่ง

เรียวเฮอิ ลูกชายคนเล็กสุดของโอซุกิซึ่งโอซุกิรีบเร่งให้เซอิชิวรับเป็นบุตรบุญธรรมนั้น ยังศึกษาวิชาแพทย์อยู่ที่เมืองเกียวโต จิโฮอิ ลูกชายคนที่สองก็กำลังทำธุรกิจอยู่ที่เกียวโตกลับมาไม่ทัน จึงมีแต่เซอิชิว โคริคุกับคาเอะเท่านั้นที่จัดแรงงานศพ โอซุกิถูกฝังไว้ในสุสานของตระกูลฮานาโอกะข้างสระต้นไทร

14

ในปี 1801 คาเอะคลอดลูกชายซึ่งเซอิชิวตั้งชื่อให้ว่าอุมเปิตามชื่อเล่นสมัยวัยเด็กของเขา เมื่อโคริคุบอกว่าทารกน้อยนั้นเหมือนกับแม่ของหล่อน คาเอะก็ไม่ได้รู้สึกเคืองแค้นแต่อย่างใด เพราะว่าความเกลียดชังอันหยั่งรากลึกที่เธอมีแต่แม่ผัวนั้นดูเหมือนจะหายไปหมดแล้วพร้อมกับการตายของหล่อน

“ถ้าฉันอุมเปอิก็ต้องเป็นเด็กที่สวยงามนะซี น้องโคริคุ” เธอตอบโดยไม่ได้รับรู้สึกว่าคำพูดในขณะนี้น้องผัวของเธอรับจะเล็งดูทารกน้อยนั้นให้

ตอนนี้ในเมื่อเซอิชิวมีลูกชายของเธอเองแล้ว คาเอะก็รู้สึกเกรงใจในเรื่องการรับน้องชายมาเป็นบุตรบุญธรรมของเขาน้อยลง เนื่องจากเธอรู้ว่าลูกชายของเธอจะต้องได้เป็นทายาทของเขาถึงแม้ว่าเขาจะมีน้องชายเป็นบุตรบุญธรรมก็ตามที ลูกชายที่แผ่รอมานานแสน

นาน! ผู้เป็นทนายที่ทั้งตัวเธอและโอซูกิก็อยากได้ การคลอจแกออกมา นั้นช่างน่าตื่นเต้นเสียนี้กระไร ! ได้ลูกหลังจากที่เธอล้มเลิกความหวังเสียหมดแล้วด้วยอย่างนี้นะ ! ยังมีน้ำนมอยู่ในทรวงอกของเธอ สำหรับพ่อหนูน้อยกระจิริดนี่เกินกว่าต้องการเสียอีกทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนนี้เธอไม่มีนมเลี้ยงโคเบน เมื่อใดก็ตามที่โคริกุอุ้มทารกที่กำลังร้องไห้แง ๆ มาวางลงบนตักของเธอ มารดาผู้กระตือรือร้นก็จะเอาหัวนมใส่ในปากของแก มันเป็นการกระทำที่เป็นเหตุให้ร่างทั้งร่างของเธอเข้าไปหมดด้วยความปิติอย่างที่สุด

ตอนนี้เซอิชิวได้กลายเป็นนายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงไม่เป็นรองใครในเมืองคิชิวนี้ ในราววันเกิดปีที่สองของอุมเปอิ เจ้าเมืองคิชิวได้ขอร้องให้เขาไปหาท่าน และได้รับการแต่งตั้งจากท่านให้มีบรรดาศักดิ์เป็นซามูไรผู้ทรงเกียรติซึ่งทำให้เขามีสิทธิ์ห้อยกระบี่ได้ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทั้ง ๆ ที่เขาปฏิบัติต่อเกียรติยศในทางโลกอย่างไม่แยแสก็ตามก็ยังอดไม่ได้ที่จะจัดงานฉลองขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเขามีลูกศิษย์อยู่สามสิบกว่าคนแล้ว ครั้นแล้วเพื่อเป็นที่ระลึกแห่งการฉลองนั้น เซอิชิวได้สั่งให้สร้างบ้านขึ้นหลังหนึ่งต่างหากเพื่อภรรยาตาบอดและลูกชายของเขา ซึ่งถึงแม้ว่าจะไม่ใหญ่โตอะไรก็ตามแต่ก็มีการวางแผนไว้เป็นอย่างดีเพื่อเป็นที่สะดวกสบาย

โคริกุมักจะแวะมาพร้อมด้วยขนมและของกินอร่อย ๆ อย่างอื่นเสมอ หล่อนหลงหลานชายนักและหล่อนรักและเอ็นดู แต่เนื่องจากหน้าที่รับผิดชอบอย่างมากมายและตารางเวลาที่รัดตัวในบ้านฮานาโอกะ หล่อนจึงแวะมาได้ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น ตรงกันข้ามกับเซอิชิวซึ่งมาพูดมาคุยกับภรรยาและเล่นกับลูกชายของเขาบ่อย ๆ บ้านนี้เป็นสถานที่พักผ่อนสำหรับนายแพทย์ผู้มีงานยุ่งผู้นี้

ส่วนคาเอะก็มีความสุขด้วย ทั้ง ๆ ที่เธอต้องเผชิญกับความลำบากในปัจจุบันนี้ แต่ความรักและความเมตตาของคนอื่น ๆ ก็ดูเหมือนจะเป็นเครื่องชดเชยที่เพียงพอแล้วแก่การที่เธอต้องเสียตาไป อาจพูดได้ว่าเธอได้รับความสุขมาด้วยการแลกเปลี่ยนกับตาตัวเองก็ได้แน่และเธอต้องเสียใจที่ไม่ได้เห็นกิริยาท่าทางต่าง ๆ ของลูกชายของเธอ หรือได้เลี้ยงดูแก่ตามปกติ แต่เธอก็ไม่ได้เศร้าโศกอะไร ญาติของเธอก็ทำให้เธอสามารถรู้ถึงผู้มาเยี่ยมเยียนต่าง ๆ ที่ยกย่องเชิดชูเธอได้ นอกจากนั้นเมื่อเธอออกไปเดินเล่นกับสาวใช้รอบหมู่บ้านฮิระยามะ เธอก็รู้ว่าพวกชาวบ้านต่างก็หยุดทำงานและเงยหน้าขึ้นมองและพยักหน้าให้กันและกัน เหนืออื่นใดทั้งหมดเธอรู้ว่านิยายปรัมปราของตระกูลฮานาโอกะ จากเรื่องราวของไอซูกิผู้สวยงามมาเป็นการเสียสละของคาเอะ สิ่งที่ไม่รู้ก็คือว่านับตั้งแต่เธอย้ายมาอยู่บ้านใหม่แล้วท่าทางของเธอก็ตรงแนวและงามสง่าไม่ผิดไปจากแม่ผิวผู้สิ้นชีวิตไปแล้วนั้นเลย ใครก็ตามที่บังเอิญแวะมาที่นั่นก็จะได้เห็นหญิงรูปร่างดีตัวตั้งตรงซึ่งรู้ถึงความเคลื่อนไหวทางร่างกายของเธอเอง และรู้ด้วยว่ามีคนมองดูเธออยู่ เธอได้ละม้ายคล้ายคลึงกับแม่ผิวของเธอไปในหลายด้านหลายมุม

“คาเอะ...” เซอิชิวเอ่ยขึ้น

“อะไรหรือคะ?”

“เธออยากไปเที่ยวที่ธารน้ำร้อนไหมจะ?”

“ก็คุณมีงานรัดตัวออกยังงั้น ฉันไม่เห็นว่าจะไปกันได้ยังไง ก็แม้แต่เวลาจะพักผ่อนที่นี้นะคุณก็ไม่มีเสียแล้วนี่คะ”

“ฉันไม่ว่าอะไรหรอกเรื่องตรวจคนไข้ล่ะ แต่ว่า...แต่การที่จะรักษาคนที่อาจรักษาหายได้เท่านั้น...นั่นมันไม่เพียงพอเลยสำหรับ

ฉัน ความจริงฉันชักเบื่อขึ้นมาแล้วหลังจากที่ตัดสินใจได้ว่าฉันจะรักษาใครได้และรักษาใครไม่ได้ ฉันเกลียดที่จะใช้เวลาวันแล้วก็วันเล่า รักษาโรคหนองและอื่น ๆ ยังงั้นแล้ว”

ในขณะที่เขาเหยียดกายลงบนเสื่อตาตามินั้นคาเอะก็นั่งตัวตรง ฟังเขาพูด มือทั้งสองข้างวางอยู่บนหัวเข่า ในการสนทนาทั้งหมดนั้น เธอมักจะนั่งเงิบ ๆ ปล่อยให้เซอิชิพูดถึงสิ่งที่เขาเตือนร้อนใจออกมา เมื่อนึกถึงวันปีที่เขาเคยหมกมุ่นอยู่กับการค้นคว้ามา เธอก็รู้ว่าเขาจะไม่มีความสุขได้เลยถ้าหากว่าไม่กระตือรือร้นอยู่กับสิ่งใด และเนื่องจากว่างงานเกี่ยวกับยาสลบของเขาได้สิ้นสุดลงเป็นการชั่วคราว เดียวนี้เขามักจะรำคาญใจและเบื่อหน่ายอยู่บ่อย ๆ เหมือนกับพ่อหนูน้อยอุมเปอิผู้จะไม่สดชื่นรื่นเริงถ้าไม่ได้ของเล่นใหม่ ๆ เดียวนี้เธอเข้าใจเขาเป็นอย่างดี

“คาเอะ ข้าของฉัน...เห็นไหม?”

“มันเป็นอะไรไปหรือคะ?”

“มันแข็งทื่อไปหมด ฉันรู้ว่าเป็นเพราะการทดลองที่ฉันทำกับตัวเอเองนั่นแหละ แต่ฉันก็คิดว่ามันเป็นเพราะความไม่อดทนต่องานของฉันด้วย”

คาเอะไม่พูดอะไร นียาพิษนั้นก็มิผลต่อสามีของเธอด้วยนะซี! ที่นี้เธอรู้แล้วว่าเวลาเขาพูดคุยทำไมเขาถึงต้องนั่งเหยียดขาหรือว่าต้องนอนลงไป

ขณะที่สามีภรรยากำลังคุยกันถึงเรื่องจะไปตากอากาศนั้นอยู่ ๆ ก็มีเสียงร้องตะโกนอะอะดังมาจากบ้านใหญ่ คาเอะพยายามเงี่ยหูฟังว่ามันเกี่ยวกับอะไรและเซอิชิก็กำลังลุกขึ้นจากเสื่อ ก็พอดีโยเนะจิโร่วิ่งถลันเข้ามา

“ผู้หญิงคนหนึ่งถูกวัวที่แตกตื่นขวิดเอาครับ”

“โดนขวิดเข้าที่ไหน?”

“ที่หน้าอกอะ...” เขาหายใจหอบ

ดวงตาของเชอิชิวเป็นประกาย “เธอว่าที่หน้าอกหรือ?”

“อะ ที่หน้าอก ข้างซ้ายฉีกขาดหมด แหวกออกยังกะลูกทับทิมที่ผ่าให้เห็นข้างในนั่นแหละอะ นี่ถ้าเป็นผู้ชายละก็ เขาว่าคงต้องเสียบเข้าหัวใจแน่ ๆ แต่ผมสงสัยว่าถึงจะเป็นผู้หญิงก็จะรอดชีวิตได้ยังไง”

“เรารู้ได้ยังไงกัน? ไม่เคยมีข้อพิสูจน์นี่นะว่าผู้หญิงจะรอดตายจากการผ่าตัดไม่ได้ ยังไม่มีใครทำการทดลองอย่างนั้นเลยนี่นา ฉันจะไปเดี๋ยวนี้นะ! ไปเตรียมเข็มเย็บแผลและยาฆ่าเชื้อโรคไว้ล่ะ!”

หัวใจของคาเอะเต้นโครม ๆ เมื่อเธอรู้สึกว่าคุณชายคนที่วิ่งจี้ออกไปจากบ้านเหมือนกับลมหมุนนั้นได้มีพลังขึ้นมาใหม่แล้ว เธอเริ่มนึกขึ้นมาได้ถึงการสนทนาเกี่ยวกับการผ่าตัดทรวงอก ในคืนแรกที่เชอิชิวกลับมาจากเกียวโต และนึกถึงตอนที่เขาต้องปวดร้าวใจที่ตัวเองไม่สามารถผ่าตัดมะเร็งให้น้องสาวของเขาได้ คาเอะนึกถึงภาพตัวเองที่นั่งอยู่ติดกับโอกัตสึซึ่งกำลังใกล้จะตาย ทรวงอกของโอกัตสึใหญ่มาก บวมเป่งออกมาเหมือนกับผลพิททองที่สุกเกินไปเมื่อเปรียบเทียบกับทรวงอกเล็ก ๆ ของเธอเอง คาเอะกระซิบชื่อโอกัตสึออกมาและสวดมนตร์ให้แก่ผู้หญิงที่สิ้นชีวิตไปเมื่อกว่าสิบปีแล้ว บางทีในที่สุดอาจจะถึงเวลาที่จะค้นพบ “กฎธรรมชาติโดยการศึกษาแบบปรัสเซีย” แล้วก็ได้กรรมัง และจะตอบคำถามที่ว่า...ทรวงอกนั้นเป็นอวัยวะสำคัญที่จะทำให้เกิดความสุขของชีวิตและความตายแก่ผู้หญิงอะนั่นหรือ? คาเอะพยายามนึกถึงภาพสามียของเธอ นัยน์ตาแดง หายใจแรง ๆ ขณะที่เขาล้วงแผลให้แก่ผู้หญิงที่กำลังนอนอยู่บนผ้าปูที่นอน

ใหญ่ ห้ามเลือด ใช้ยาระงับความรู้สึก และในที่สุดก็เย็บแผลให้หล่อนอีก เธอสวดมนตร์อยู่พักหนึ่ง เธอไม่ได้สวดขอให้ผู้หญิงคนนั้นหายหรือ หรืออันที่จริงก็คือเธอไม่ได้ขออะไรที่เป็นขึ้นเป็นอัน ทั้งหมดที่เธอปรารถนาก็คือขอให้เชอชีวได้พบความฝันใหม่ในชีวิตเพื่อว่าเขาจะได้หมกมุ่นกับอะไรสักอย่างที่มีความหมายต่อเขาอย่างเช่นงานเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดของเขา สมัยก่อน เมื่อหมกมุ่นอยู่กับการค้นคว้าของเขาอย่างเต็มที่นั้นเขาไม่เคยแม้แต่จะสังเกตเห็นความเป็นปรปักษ์ระหว่างมารดากับภรรยาของเขาเลย

เวลาผ่านไปหลายวัน เชอชีวไม่ได้มาหาภรรยาเลย คาเอะนึกถึงภาพที่เขากำลังนั่งนิ่งราวกับรูปปั้นอยู่ข้าง ๆ คนไข้ของเขา และเป็นไปได้ว่าพวกลูกศิษย์ของเขาคงจะเฝ้าอยู่ด้วย...มองดูทั้งครูของพวกเขาและผู้หญิงคนนั้น เมื่อโคริคุเดินผ่านมาคาเอะก็ถามถึงเรื่องการผ่าตัดนั้น

“เอ้อ ในเมื่อหล่อนรอดชีวิตมาได้ก็คงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ละจ๊ะ เห็นเขาพูดกันยังงั้นแหละพี่”

“จริง ๆ รึจ๊ะ”

“จ๊ะ แต่ถ้าหล่อนมีชีวิตอยู่ก็หมายความว่าต้องมีความอดทนมากทีเดียว ใคร ๆ ก็บอกฉันว่าหล่อนเป็นเมียชาวนาและเคยกับการทำงานหนักมามาก แต่ฟังเสียงร้องแห่งความเจ็บปวดนั้นซีจ๊ะ! ฉันว่าหูของฉันน่าจะคุ้นกับเสียงต่าง ๆ นานาแล้วนะจ๊ะ แต่ถึงกระนั้นพอได้ยินเสียงครางของหล่อนเข้าฉันยังกลัวเลย! ฉันรู้สึกว่าการผ่าตัดผู้หญิงธรรมดา ๆ อย่างนั้นคงจะเป็นเรื่องอันตราย ฉันจำได้ว่าเมื่อคราวที่พี่สาวของฉันเป็นมะเร็งนะพี่ชายล้มเพราะเขาไม่รู้จะทำยังไง เมื่อคิด

ย้อนไปอีกที่ฉันก็คิดว่าถึงแม้ว่าเขาจะทำการผ่าตัดฟิโอกัตสูก์
เถอะ แต่เธอคงทนพิษบาดแผลไม่ได้อยู่นั่นเอง”

คาเอะรู้สึกวุ่นวายเสียงของโคริกุั้นกั้วร้าวและชอบลงความ
เห็นอะไรง่าย ๆ ทั้งนี้อาจจะป็นเพราะคาเอะเจียบมาเป็นเวลานานหรือ
ว่าเพราะภาระงานบ้านที่หล่อนรับไว้ หลังจากคาเอะตาบอดแล้ว
ที่ทำให้โคริกุพูดออกมาอย่างขวนขวายเช่นนั้น ในการสนทนากับ
คาเอะนี้หล่อนคงลืมตัวไปเพราะความตื่นตันต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในบ้าน
ใหญ่ พอน้องสาวพูดจบเซอิชิวกก็มาถึงพอดี

“คาเอะ” เขาร้องออกมาด้วยความยินดีที่ซ่อนไว้ไม่อยู่

“คะ”

“คิดแล้วเชื่อว่ามันเป็นความคิดที่ม่งาย ความเชื่อที่ว่าผ่าตัด
ทรวงอกสตรีแล้วหล่อนต้องตายนั้นนะไม่จริงหรอก ตอนนี้ฉันกำลังรอ
ให้หญิงสักคนมาหาฉันแล้วละ ผู้หญิงที่เป็นมะเร็งทรวงอกนะ!”

“ฉันดีใจกับคุณด้วยคะ ฉันกำลังสวดมนตร์ถึงโอกัตสูก์ให้คุณ
เพราะฉันไม่ทราบว่าจะทำอะไรได้มากกว่านั้น”

“โอกัตสูก์ อ้อ” เขาทำหน้านิ่งและเสียงออกจะเคื่อง ๆ “ถึงแก
มาหาฉันวันนี้ ฉันก็คงไม่มีความสามารถจะช่วยชีวิตแกไว้ได้หรอก”

“ทำไมเล่าคะ?”

“ก็ยังมีคามเชื่อกันว่าหมอนะไม่สามารถจะช่วยญาติของตัวเอง
ได้อยู่ล่ะซี”

การสนทนาที่ยังวนเวียนอยู่ในใจของคาเอะต่อมาอีกนาน โดย
เฉพาะมันรบกวนจิตใจเธอเมื่อตอนที่อุเมเปิกำลังนอนหลับหรือในคืน
ไหนที่เธออยู่คนเดียวที่เซอิชิวไม่ได้มาหา “นี่เขาถือว่าเมียของเขาเป็น

ญาติทางสายโลหิตหรือเปล่า?” เธอถามตัวเอง เมื่อถูกกอดรัดอยู่ด้วยความอบอุ่นอันอ่อนโยนของเขาในบ้านอันแสนสบายของเธอ เธอไม่เคยนึกสงสัยในความรักของเขาเลย แต่ทั้ง ๆ ที่มั่นใจอย่างนี้ มันก็คงดูเหมือนว่าตัวเธอผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นคนแปลกหน้าสำหรับครอบครัวฮานาโอกะนั้น ย่อมไม่สามารถจะเท่าเทียมกับบิดามารดา และญาติพี่น้องของเชอชีวได้อย่างแท้จริงหรอก และเธอก็เชื่ออย่างฝังจิตฝังใจด้วยว่าสามีของเธอก็คงรู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน

เนื่องจากมองไม่เห็น ประสาทการรับรู้ด้วยการฟังของคาเอะ จึงตีเป็นพิเศษจากการฝึกฝน เธอจึงสามารถจับอาการหายใจหนัก ๆ และความเหวี่ยงในน้ำเสียงของน้องผัวได้ เธอเป็นคนแรกที่พบว่า โคริคุกำลังป่วยอย่างหนัก

“พี่รู้ว่าต้องมีอะไรผิดปกติในตัวเธอนะ โคริคุ พี่ไม่คิดว่าเป็นเรื่องของความเหนื่อยเท่านั้นหรอก ไหนบอกซิว่ามีเรื่องอะไรเดือดร้อน?”

“พี่หมายความว่ายังไวกันคะ?”

“อย่างปกปิดพี่ยังงั้นเลย มันดูไม่เป็นมิตรเลยและดูสลับซับซ้อนไปด้วย”

“เมื่อพูดถึงเรื่องสลับ พี่นะดีกว่าฉันงั้นรึจะ?” โคริคุหัวเราะคิกคักแต่ลมหายใจของหล่อนเป็นไปอย่างรวดเร็ว

“ทำไมน้องพูดยังงั้นล่ะ?”

“อ้อ พี่ต้องการเหตุผลงั้นรึจะ? อ้าว ก็พี่กำลังจะมีน้องอีกคนหนึ่งไม่ใช่รึจะ?”

คาเอะหน้าแดง หลังจากย้ายมาอยู่บ้านใหม่แล้ว เซอิชิวก็อ่อนโยนและร้อนแรงมากขึ้นในการแสดงความรักกับเธอ จนกระทั่งหลังจากอุมเปิเกิดมาได้สามปี เมื่อเธอมีอายุสี่สิบสี่ปีคาเอะก็ตั้งท้องอีกครั้งหนึ่ง และแน่นะย่อมรู้สึกอายในเมื่อมีอายุปานนี้แล้วยังตั้งท้อง โคริคุพบว่าพี่สะใภ้หาคำพูดเหมาะ ๆ ไม่ได้จึงเปลี่ยนเรื่องพูดเสียใหม่

“อาการของฉันนะเหมือนกับของพี่โอกัตสึตรงที่ว่าไม่มีทางจะทำอะไรได้แล้ว พี่ลองคลำดูเจ้าก้อนเนื้อที่อยู่ข้างคอฉันนี่ซิจะ นอกจากนั้นฉันยังเหนื่อยง่าย ตอนแรกฉันคิดว่าความเหนื่อยชานี้มันเป็นเพราะฉันมีน้ำหนักรวมเกินไปเสียอีก”

“น้องว่าอยู่ตรงข้างคอจริงหรือ?”

“จะ” โคริคุจับมือคาเอะไปแตะตรงที่มีก้อนโปนนั้น ปรากฏว่ามันอยู่ตรงที่เดียวกับฝีดำของเซอิชิวพอดี เมื่อเอานิ้วลูบมันดูเบา ๆ คาเอะก็พบว่ามันแข็งเหมือนกับลูกบ๊วยดิบและเต้นดูบ ๆ เป็นจังหวะเหมือนกับชีพจร

“บางทีอาจจะเป็นก้อนห้อยเลือดก็ได้ล่ะจะ” โคริคุพูดขึ้นมาในเวลาเดียวกันที่คาเอะคิด

ทั้งสองคนไม่มีอะไรจะพูดกันอีก คาเอะไม่ได้รับความฝึกฝนเกี่ยวกับทางแพทย์เป็นทางการ ทั้งไม่มีความรู้พิเศษแต่อย่างใดในเรื่องนั้น แต่เธอก็ยังรู้ความจริงอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือมันจะบวมโตขึ้นในเส้นเลือดซึ่งจะทำให้โลหิตของคนไข้แห้งผากไปในขณะที่มันโตขึ้น และก็เหมือนกับโรคมะเร็ง นั่นคือยังไม่มีทางรักษาหาย เธอเคยเห็นคนที่เป้นโรคนี้นาทุกประเภท เป็นจำนวนมากแล้วที่ในห้องตรวจโรค เช่นก้อนเลือดที่ได้แขนซึ่งดูคล้ายผลบ๊วยสุก มีคนไข้คนหนึ่งเป็น

ที่ด้านหลังศีรษะจึงทำให้ดูเหมือนกับว่าเขามีหัวสองหัว หรือมากกว่านั้น อาการร่วมของคนไข้เหล่านั้นคือปัญหาเรื่องการหายใจและเมื่อพวกเขาออกจากห้องตรวจโรคไปนั้นคาเอะก็จำได้ถึงแววเศร้าสร้อยหมดหวังบนใบหน้าของพวกเขา

เมื่อได้รับคำบอกเล่าเรื่องน้องสาวแล้ว เซอิชิวกก็ได้เรียกหล่อนเข้าไปในห้องของเขา “พี่บอกให้โยเนะจิโรปรุยาไว้ให้แล้ว น้องต้องกินจริง ๆ วันละสามเวลานะ” เขابอกหล่อน

“ขอบคุณค่ะพี่”

หลังจากหล่อนกลับเข้าบ้านใหญ่ไปแล้วเขาก็เงียบไปเป็นเวลานาน

“อ้าว โคริคุเป็นยังไงบ้างคะ?” คาเอะถามอย่างลังเล

“อืม”

“มันเหมือนกับก้อนห่อเลือดไหมคะ?”

“ถูกแล้ว แต่หลังจากที่คิดดูแล้วฉันก็สรุปว่ามันเป็นมะเร็งชนิดหนึ่งคือฮีแมนจิโอซาร์โคมา คือมะเร็งของกลุ่มเส้นโลหิตแบบหนึ่งนั่นเอง”

“ฉันก็เหมือนกับรายของโอกัตสึซึคะ”

“อืม”

มีอะไรที่เป็นเครื่องหมายแห่งชีวิตกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในตัวเธอ ทารกในครรภ์กำลังกระดุกกระดิก คาเอะรู้สึกสะดุดใจในความประชิดประชันของคำสนทนาของเขากับเธอ ขณะพูดถึงใครคนหนึ่งที่กำลังจะต้องตายไปนั้น ชีวิตอีกชีวิตหนึ่งกำลังประกาศถึงการที่จะถือกำเนิดขึ้นมาในโลกนี้ มันทำให้คาเอะนึกถึงตอนที่เธอแพ้ท้องเพราะ

มีอุมเบอียอยู่ในครรภ์และไอซูกำลังจะตายนั่นขึ้นมา มันทำให้เธอรู้สึก เศร้าสร้อยไปครู่หนึ่งเมื่อนึกถึงมนุษย์ที่มาแล้วก็จากไปอย่างนั้น

“คาเอะ” สามียของเธอถอนใจ “การแพทย์นะมันมีความลึกซึ้ง มากมายนัก วันนี้ฉันได้รับคนไข้ที่เป็นมะเร็งทรวงอกไว้คนหนึ่ง”

“จริง ๆ หรือคะ?”

“หล่อนเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งด้วย หล่อนกระตือรือร้นอยากให้ ฉันทำการผ่าตัดและเต็มใจที่จะเสี่ยงอันตราย ตราบเท่าที่ถ้าฉันจะผ่าตัดให้ นี่จะเป็นการผ่าตัดมะเร็งทรวงอกรายแรกของฉัน ฉันได้ให้ หล่อนกินยาชนิดหนึ่งเพื่อจะรักษาโรคเหน็บชาของหล่อนเสียก่อนที่จะลงมือผ่าตัด ฉันต้องรอบคอบเป็นพิเศษนะ แต่คาเอะ ฉันมั่นใจว่า โอกาสที่ฉันจะประสบความสำเร็จนะมีอยู่ถึงเก้าในสิบทีเดียวละ โอกาสได้ มาถึงแล้วจริง ๆ เรื่องนี้แหละที่ฉันตั้งใจมาบอกเธอ”

“คุณจะใช้ยาซูเซนซานหรือคะ?”

“จะ เธออาจนึกแปลกใจในความตื่นเต้นของฉัน แต่ฉันจะยอม ให้ล้มเหลวไม่ได้เด็ดขาด พอคิดถึงมันขึ้นมาฉันก็ตื่นเต้นเสียจนตัวสั่น ไปหมด ฉันมาที่นี่เพื่อบอกเธอว่าฉันได้ตัดสินใจแล้วและเพื่อมาสงบจิตใจสักครู่ด้วย”

“ขอโทษด้วยนะคะ ที่เล่าเรื่องโคริกุให้คุณฟังตอนนี้อาจทำให้ คุณต้องว้าวุ่นใจ”

“ฉันรู้สึกจนปัญญาจริง ๆ ถึงแม้ว่าฉันจะรักษาโรคมะเร็ง ทรวงอกให้หายอย่างที่ผมหวังไว้ก็เถอะ แต่ฉันก็ไม่กล้าที่ทักเธอว่าตัวเอง แดกฉานในเรื่องการแพทย์ ถ้าสามารถผ่าตัดทรวงอกที่เป็นมะเร็งได้ มันก็เพียงพอแต่พิสูจน์ได้ว่าผู้หญิงนะจะไม่ตายหรอกถ้าถูกผ่า

ตัดหน้าอก แต่ในเรื่องโรคมะเร็งของกลุ่มเส้นเลือดแบบนั้นแล้วละก็ยังไม่มีความที่จะผ่าตัดให้ ผู้หญิงบางคนพอเป็นโรคนี้เข้าก็ฆ่าตัวตายก็มีถมไปโดยใช้มีดแทงใส่คอหอยแทงตรงที่เป็นโรคแหละ เธอก็เคยได้ยินไม่ใช่รี?”

“ฉันก็เคยได้ยินมาว่ายังรั้นแหละค่ะ เอามือคลำที่คอ ดูหาชีพจรที่นั่น แล้วทำให้สบายเต็มที่แล้วก็กดกริช ลงไปตรงนั้น”

“มะเร็งของโคริวกุก็อยู่ตรงนั้นแหละ”

คาเอะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร เซอิชิวกิเหมือนกัน ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเชิงตำหนิตัวเองว่า “มันยังมีเรื่องที่ต้องศึกษาอีกเยอะไม่ว่าร่างกายของคนเราจะถูกผ่าตัดออกกี่ครั้งกี่หนแล้วก็ตามแต่การแพทย์ก็ยังลืกลบอยู่ดี”

สองสามปีก่อนเซอิชิวกิเกิดนั้น ยามาวากิ โตโย ได้เริ่มผ่าตัดศพของนักโทษที่ตายแล้ว เมื่อเซอิชิวกิอายุได้สิบห้าปี สุกิตะ เกนปากุ ก็ได้เขียนหนังสือที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับกายวิภาคศาสตร์ที่มีชื่อว่าโคโตชินโซ ซึ่งอาศัยการรักษาแบบดัตช์รวมทั้งประสบการณ์ของเขาเอง มันเป็นยุคแห่งความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในด้านการแพทย์ของญี่ปุ่น แต่หลังจากนั้นแล้วก็ไม่มีเหตุการณ์พิเศษหรือพัฒนาการอันสำคัญอย่างใดอีก ในขณะที่อยู่เกียวโตนั้น เซอิชิวกิเคยบอกซาคุระโคซาน ว่าเขาจะค้นหาวิธีการรักษาโรคร้ายที่วงการแพทย์ไม่สามารถรักษาได้ สมัยนั้นนะเขาช่างมีกำลังใจเข้มแข็งและมีความทะเยอทะยานอะไรอย่างนั้น! แต่บัดนี้บางครั้งเขาก็ดูสิ้นหวัง บางทีอาจเป็นเพราะโรคมะเร็งที่มีอยู่หลายรูปแบบเหลือเกินก็ได้ ถึงแม้เขาจะได้รับความสำเร็จในการผ่าตัดครั้งหนึ่งเขาก็ยังไม่กล้าทะนงตัวนัก เพราะมะเร็งอาจจะไปทำลายเขาที่ไหนอีกก็ได้ในไม่ช้า ก่อนหน้านั้นเซอิชิวกิเคยประสบ

ความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ มากหลายอย่าง เช่นในการใช้น้ำมันเป็นยา
 ระบุประสาทในระหว่างการผ่าตัดในระยะสั้น ๆ โรคหลายรายที่เขา
 วิเคราะห์และรักษาได้อย่างถูกต้องแม่นยำ การผ่าตัดที่เต็มไปด้วย
 ความชำนาญของเขา และการปรุยาใหม่ ๆ จนสำเร็จ และบัดนี้
 เมื่อเขามีโอกาสที่จะทำความฝันที่เขาเคยฝันมาตลอดชีวิตให้เป็นความ
 จริงมีโอกาที่จะผ่าตัดมะเร็งทรวงอกแล้ว ความปิติยินดีของ
 เขาก็กลับหมองมัวไปด้วยข่าวเกี่ยวกับความทุกข์ของน้องสาวของเขา
 ที่ป่วยเป็นมะเร็งของกลุ่มเส้นเลือด ซึ่งร้ายแรงยิ่งกว่ามะเร็งทรวงอกไป
 เสียอีก เมื่อเผชิญกับความเป็นจริงที่ว่าเขามีความสามารถจำกัดเช่น
 นี้ เขาจึงไม่สามารถชื่นชมยินดีกับโอกาสที่จะได้พิสูจน์ในสิ่งที่เขาคิด
 อยู่เสมอว่าเขาทำได้ ยิ่งนึกถึงการที่คาเอะต้องตาบอดเพราะ
 การทดลองของเขาแล้วเขอดุโศกเศร้าใจไม่ได้ทีเดียว จริงอยู่ เขาอาจ
 จะแก้ตัวได้ว่าเขาไม่ได้เชี่ยวชาญในด้านจักษุวิทยา แต่เขายังต้องรับ
 ผิดชอบเคราะห์กรรมของเธออยู่ดี แล้วตัวเองช่วยอะไรเธอได้บ้าง
 ละ เขากัดริมฝีปากด้วยความครุ่นคิด เขายังมีเรื่องที่จะต้องเรียนอีก
 มากนัก เดียวนี้เขาไม่สนใจเรื่องชื่อเสียงที่เขาจะได้รับหากได้รับความ
 สำเร็จจากการผ่าตัดมะเร็งทรวงอกอีกต่อไปแล้ว เขาจะต้องลืมความ
 อึดอัดอั้นใจแต่เก่าก่อนของเขาและต้องเยือกเย็นรอบคอบกับการผ่าตัด
 คนไข้รายปัจจุบันนี้ของเขา เขาตัดสินใจที่จะรอให้หล่อนมีเวลา
 มากพอที่จะหายจากโรคอื่น ๆ ที่หล่อนเป็นอยู่เสียก่อน ในขณะเดียวกัน
 เขาก็ตระหนักดีว่าถึงแม้ว่าเขาจะพยายามเอาชนะความยากลำบากใน
 เรื่องโรคมะเร็งทรวงอกได้ ก็อาจเกิดโรคที่รักษาไม่หายอย่างอื่นขึ้นมา
 เป็นผลจากการผ่าตัดของเขาอีกเช่นกัน นี่คือนบทเรียนที่เขาได้เรียนรู้
 มาจากการที่ภรรยาของเขาต้องเสียนัยน์ตาไป

เมื่อถึงตอนต้นฤดูร้อน เซอิชิวกับคาเอะก็ได้ลูกสาวอีกคนและตั้งชื่อว่าคาเมะ ส่วนโคริกุนั้นต้องนอนติดเตียงเพราะโรคมะเร็งของกลุ่มเส้นเลือดมีขนาดโตพอ ๆ กับหัวของทารกที่เกิดใหม่ หล่อนขยับเขยื้อนกายได้อย่างยากลำบากยิ่งจนหล่อนรู้สึกว่าจะถูกตอกตะปูตรึงไว้กับแจ็ก่อนนอนนั้น แจ็ก่อนเนื้อที่กดหน่วงอยู่บนลำคอของหล่อนนั้นกันไม่ให้หล่อนกินอะไรได้มากไปกว่าน้ำอุ่น ๆ และข้าวต้มใส ๆ เท่านั้น และหล่อนปั่นถึงความเจ็บปวดที่แขนและขาด้วยเหมือนกัน ถึงแม้ว่าคาเอะจะทำอะไรให้หล่อนได้อย่างจำกัดจำเขี่ยก็ตาม แต่เธอก็มีความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะปลอมโยนน้องผัวผู้ทนทุกข์ทรมานของเธอ เธอรู้สึกเป็นสุขที่ได้นั่งอยู่ข้าง ๆ หล่อนและช่วยนวดร่างกายให้หล่อน มันเป็นกิจกรรมที่น่ายินดีสำหรับหญิงผู้ตาบอดคนนี้

ในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งที่บ้านของคาเอะนั้นมักจะมีเตียงนอนตั้งอยู่สองตัวเสมอ ตัวหนึ่งสำหรับโคริกุและอีกตัวหนึ่งสำหรับทารกน้อย คาเอะนั่งอยู่ระหว่างเตียงทั้งสองนี้ เธอามให้ลูกกินเมื่อเกร็งได้ และนวดร่างกายให้โคริกุเมื่อดูเหมือนว่าหล่อนจะทนความเจ็บปวดไม่ได้

ในหน้าร้อนนั้นอากาศแสนจะทรมาน จากการสัมผัสด้วยฝ่ามือของเธอ คาเอะก็สามารถบอกได้ว่าโคริกุผ่ายผอมลงแค่ไหนเพราะหล่อนแทบจะไม่ได้กินอาหารสักนิดเดียวและเหงือกก็แตกพลั้กตลอดเวลา เธอนึกสงสัยว่าโคริกุจะตายไปเพราะอดอาหารหรือว่าเพราะเจ้าโรคมะเร็งที่เส้นเลือดที่กำลังดูดเลือดของหล่อนกันแน่ ครั้งหนึ่งเมื่อเธออุ้มหล่อนขึ้นมาเพื่อช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นั้นเธอก็ต้องตกใจเมื่อพบว่า ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเคยท้วม ๆ นั้นได้กลายเป็นหนังหุ้มกระดูกไปเสียแล้วเหมือนกันดันไม้ที่เหี่ยวแห้งลงไป เธอร้องไห้อยู่เงียบ ๆ

“นั่นพี่ร้องไห้หรือ?” ไคร้ก็ถามด้วยเสียงเบา ๆ แหบ ๆ ถึงจะ
ใกล้ตายแต่หล่อนก็ยังเป็นคนเข้าใจอะไรได้ง่ายอยู่นั่นเอง

“น่าขันจริงที่น้ำตามันไหลลงมาได้ทั้ง ๆ ที่พี่ก็มองไม่เห็น”
คาเอะตอบ พยายามจะทำให้เป็นเรื่องตลก

“พี่ร้องไห้ทำไมจะ?”

“น้องเรียกพี่ว่า ‘พี่’ แต่พี่ก็ไม่เคยช่วยอะไรน้องเลย ยกโทษให้
พี่ด้วยนะจ๊ะ”

“อย่าพูดเหลวไหลอะไรยังงั้นนะ ฉันไม่มีอะไรโกรธแค้น
พี่หรอก”

“เป็นเพราะพี่แท้ ๆ น้องจึงไม่ได้แต่งงาน แทนที่จะได้มีบ้านของ
น้องเอง น้องกลับต้องแบกภาระทั้งหมดของพี่ เดียวนี้น้องมาเกิด
ไม่สบายในบ้านนี้ พี่อยากให้น้องสบายดีอย่างเก่าเหลือเกิน”

“พี่จำ ถ้าพี่หมายถึงอย่างนั้น” แต่ละคำถูกเน้นอย่างชัดเจน
“ถ้าพี่หมายถึงการแต่งงานละก็ ฉันก็ไม่ใช่แต่ว่าไม่เสียใจเท่านั้นนะ
จะ ทั้ง ๆ ที่ฉันนอนเกือบจะตายอยู่ยั้งงี้ ฉันก็ยังรู้สึกของตัวเองโชคดีที่
สุด พี่รู้ไหมว่าฉันได้เฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างพี่กับแม่ของ
ฉัน มันช่างเป็นความสัมพันธ์ที่น่ากลัวอะไรยังงั้นก็ไม่รู้ละ! พวกน้อง
สาวของฉันกลับมาบ้านเมื่อหลายเดือนก่อนนี้เพื่อทำบุญครบรอบวัน
สิ้นบุญให้แม่ของเรา พูดถึงแต่เรื่องน่าเกลียดน่ากลัวเกี่ยวกับแม่ผัวทั้ง
นั้น พวกน้อง ๆ พุดกันและฉันได้แต่ฟัง ฉันหวังว่าพวกน้อง ๆ นะจะ
ได้โล่งใจขึ้นมาเมื่อได้ระบายความทุกข์ออกมาจากห้วอกแล้ว ครอบ
ครัวทุกครอบครัวต่างก็ต้องต่อสู้กับปัญหาอันเดียวกับที่เกิดขึ้นในรุ่น
ก่อน ๆ แล้วทำไมผู้หญิงถึงได้เป็นห่วงอยากจะได้แต่งงานด้วยกิโมโน
ในชุดวิวาห์กันน่ะ? ก็พอรุ่งขึ้นเช้าอีกวันหนึ่งเท่านั้นมันก็จะหายวับ

ไปในควันเท่านั้นเอง พี่โอกัดสุกับตัวฉันจะตายด้วยโรคที่คล้ายคลึงกัน แต่ทั้ง ๆ ที่เราต้องทนทุกข์ทรมานอย่างร้ายกาจยั้งี้ ฉันก็ยังคิดว่ามันเป็นการง่ายสำหรับเราด้วยวิธีนี้มากกว่าด้วยวิธีที่พี่ต้องเผชิญอีกนะจ๊ะ”

“โคริคุ น้องพูดยั้งี้ได้ยังไงกันนะ? เหลวไหลจังเลย แม่ที่ถึงแก่กรรมไปแล้วของน้องนะขอร้องให้พี่มาอยู่ที่นี้ แม่ที่ฉลาดเฉลียวสวยงามของน้องนะเลี้ยงดูพี่เหมือนกับเป็นลูกสาวแท้ ๆ ของท่านเองที่เดียวนะจ๊ะ!”

“โอ พี่ไม่ต้องทำแกลังพูดยั้งี้ต่อหน้าฉันหรอกน่า ฉันจะเข้าใจไหนก็ได้เพราะว่าท่านเป็นแม่ของฉันเอง แต่อะไร ๆ ก็ไม่ได้รอดพ้นสายตาฉันไปหรอกนะ”

“อย่างพูดยั้งี้न्छิ โคริคุ นอกจากนั้นการพูดคุยนี้อย่างจะทำให้น้องเหน็ดเหนื่อยอีกด้วย ตอนนี้้องต้องพักผ่อนเสียทีนะจ๊ะ”

“พี่...” โคริคุยังดื้อรั้นอยู่ต่อไป ไม่แยแสกับการห้ามปรามของคาเอะ และยังมีท่าทางที่เจ็บแค้นยิ่งขึ้นด้วย “ทำไมพี่ถึงไม่เสียใจที่ได้กินยาที่ทำให้พี่ตาบอดเข้าไปล่ะ? พี่ก็รู้ดีอยู่แล้วนี่ะว่ามันมีพิษ แต่พี่ก็ยังขืนกินเข้าไปจนได้ ก็เพียงจะแข่งขันกับแม่เท่านั้นนะซิ ทำไมรี? พี่ชายของฉันมีชื่อเสียงขึ้นมา ผู้คนก็จะได้คิดว่าพี่กับแม่นะเป็นคนวิเศษยอดเยี่ยมยิ่งงล่ะ”

“นี่น้องพยายามจะพูดอะไรนะ โคริคุ?” คาเอะรู้สึกกระดาก ข้อสังเกตของโคริคุทำให้ตัวเธอสั่นไปหมดและเธอไม่สามารถหาคำตอบเหมาะ ๆ ตอบคำกล่าวหาเหล่านี้ได้ แต่เธอรู้สึกว่าการจะปล่อยให้มันผ่านไป ควรจะพูดคุยกันต่อไปแต่พยายามหันเหโคริคุไปจากเรื่องเดิมเสีย “แม่นะเป็นผู้หญิงที่น่าชื่นชม พี่เชื่อยั้งี้न्छิจริง ๆ

น่าขอบใจท่านนะที่ทำให้พี่ใช้ชีวิตที่มีประโยชน์ในฐานะเป็นเมีย
หมอ แ่นะ พี่ทำให้ท่านไม่พอใจอยู่บ่อย ๆ ยังไงก็ตาม ก็พี่ไม่ใช่ลูกสาว
ของท่านเองนี่นะ และพี่มันก็ดื้ออยู่ด้วย แต่จากส่วนลึกของหัวใจพี่
พี่คิดว่าท่านยอดเยี่ยมมากทีเดียว ไหนน้องว่า ‘หายไปในวัน’ นี่รี
จ๊ะ? จริง ๆ นะ มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นหรอก”

“พี่รู้สึกยังงั้นจริง ๆ รึคะ?”

“จริง ๆ ซิจ๊ะ” คาเอะพยักหน้า เพื่อยืนยันแกโคริกุว่าเธอรู้สึก
อย่างนั้นเป็นสองเท่าทีเดียว และเนื่องจากว่าดูเหมือนเธอก็เชื่อคำพูด
ของตัวเองจริง ๆ อย่างนั้นจึงไม่รู้สึกผิดที่ได้พูดเท็จออกไป

บนใบหน้าอันลึกซึ้งของโคริคุนั้นมีแต่นัยน์ตาเท่านั้นที่ถลนออก
มา ดูคล้ายนัยน์ตาของเซอิชิวมาก แต่แ่นะคาเอะมองไม่เห็น
หรอก เธอกำลังนั่งหลับตาอยู่อย่างเงิบ ๆ ก็พอดีถูกโคริคุย้อนเอาว่า
“ถ้าพี่รู้สึกยังงั้นก็เป็นเพราะพี่เป็นคนชนะนะซี!”

คาเอะรู้สึกราวกับว่ามีสายฟ้าผ่าเปรี้ยงมาถูกเธอ เธอมิได้ถอน
หายใจหรือว่าขยับเขยื้อนเลย เธอเป็นคนตาบอดแต่ก็ยังรู้นั่นเป็น
การโจมตีของโคริกุ และเธอก็ไม่สามารถที่จะปฏิเสธคำตัดสินอันเยือก
เย็น เสียดแทงใจอย่างไร้เมตตาใด ๆ ของน้องผัวผู้กำลังจะตายของเธอ
ได้ เธอจึงไม่ยอมแสดงความตื่นตกใจแต่อย่างไร

หญิงทั้งสองนั่งเงิบอยู่ครู่หนึ่ง โคริกุก็หลับตาลงเหมือนกันและ
พยายามจะควบคุมลมหายใจของเธอ ต่อมาครู่หนึ่งหล่อนก็พูดขึ้นอีก
โดยไม่ได้ลืมตา เสียงของหล่อนแหบแห้งเพราะว่าเจ็บปวดอย่างเห็นได้
ชัด หล่อนพูดเรื่อยเจื้อยต่อไปและหยุดหายใจเป็นพัก ๆ

“พี่ไม่คิดบ้างหรือว่าผู้ชายจะเป็นพวกที่เหลือเชื่อ? ดูเหมือน...ว่า
คนที่มิสตีปัญญาอย่างพี่ชายของฉันนะ...น่าจะสังเกตเห็นความขัดแย้ง

ระหว่างพี่กับแม่ได้ ...แต่เขาก็ฉลาดแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ตลอดมา... ซึ่งเป็นผลทำให้ทั้งพี่และแม่ต้องกินยาเข้าไป...อืม ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรือกริ?... ฉันคิดว่าเจ้าความตึงเครียดระหว่างพวกผู้หญิงแบบนี้ะ... มันป็น...ประโยชน์...ต่อ...พวกผู้ชายทุกคน และฉันสงสัยจริง ๆ ว่าจะมีผู้ชายคนไหนบ้างไหมที่จะรับอาสาเป็นผู้ไกล่เกลี่ยการทะเลาะเบาะแว้งเหล่านี้?” หล่อนพยายามกระแอมกระไอให้คอโล่ง “ถ้าเขายังงั้น บางทีใคร ๆ อาจคิดว่าเขาเป็นคนอ่อนแอก็ได้ และฉันสงสัยว่า... เขาคงจะต้องตายไปเหมือนกับต้นส้มแมนดารินที่ได้รับปฏิกิริยาเกินไปก็ได้นะ”

หลังจากหยุดไปนานโคริกก็พูดกระท่อนกระแท่นต่อไปว่า “ลองคิดดูซิจะพี่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงนะมันไม่น่ารังเกียจหรือกริ? แน่ละ ฉันไม่ได้พูดถึงระหว่างพี่กับน้องหรือกะสมมุติว่าพี่เกิดเป็นโรคอย่างฉัน พี่เชอซิ่วเขาก็คงหยิบมิดขึ้นมาผ่าตัดพี่แน่ แต่ถ้าเป็นน้องสาวของเขา เขาก็จะไม่ทำ บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมพี่สาวน้องสาวถึงต้องแต่งงานไป เพราะพวกหล่อนไม่มีประโยชน์อะไรกับพี่น้องผู้ชาย ฉันแน่ใจว่าเรื่องนี้เป็นความจริงแต่ไหนแต่ไรแล้วและจะเป็นต่อไปอย่างนี้ตลอดกาลตราบนานเท่าที่ในโลกนี้มีผู้ชายกับผู้หญิงอยู่คู่กัน ฉันไม่ต้องการเกิดมาเป็นผู้หญิงใหม่หรือกในโลกแบบนี้ะ โชคดีอย่างเดียวกับที่ฉันมีอยู่ในชีวิตทั้งชีวิตของฉันก็คือการที่ฉันไม่ได้แต่งงานแล้วก็ไม่ต้องเป็นลูกสะใภ้หรือแม่ผัวของใครนั่นแหละ”

กาอะไม่สามารถจะหยุดยั้งโคริกไม่ให้พูดได้ ความจริงยิ่งห้ามเธอก็ยิ่งอยากพูด ดูเหมือนว่าถ้าโคริกหยุดพูดเมื่อไหร่ หล่อนก็จะไม่มีกำลังพอที่จะรักษาร่างกายอันเล็กและเบาหวิวของหล่อนไว้ได้ ไม่

นานคาเอะก็รู้สึกทราบดีว่าสมองของเธอถูกเบ้าออกและเธอก็เริ่มรู้สึกถึงความจริงในคำพูดของโคริกุขึ้นมา

เชอิชิวนั้นไม่มีใครได้มาเยี่ยมเยียนน้องสาวที่กำลังจะตายอยู่ที่นี่เลย บางทีอาจจะเป็นเพราะว่า เนื่องจากเขาไม่มีความหวังที่จะรักษาหล่อนให้หายได้ มันจึงเป็นเรื่องที่น่าปวดร้าวเกินไปสำหรับเขาที่จะมาเฝ้าดูผู้ที่มีเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกับเขาตายไปได้ แต่ก็ยังมีเหตุผลที่แลเห็นได้ชัดอีกก็คือว่าเขามีธุระยุ่งอยู่กับคนไข้ที่เขาตั้งใจจะผ่าตัดมากเกินไปนั่นเอง รวมทั้งการที่ต้องคอยตรวจดูข้อมูลและบันทึกทางแพทย์ของคนไข้อื่น ๆ ที่เขาผ่าตัดไปแล้วด้วย เขาอาจจะอ่านหนังสือ ฮอนโซ-โคโมกุ(เป็นฉ่ากังมู) ตั้งแต่ต้นอีกก็ได้ ตอนนี้อะเอะสามารถแลเห็นภาพเขาได้ดีกว่าตอนที่นัยน์ตาเธอยังไม่บอดเสียอีก

คนไข้ที่เป็นโรคมะเร็งทรวงอกที่เชอิชิวเล่าให้คาเอะฟังนั้นเป็นมารดาของริเฮอิ เจ้าของโรงงานทอผ้าในเมืองยามาโตะ นางชื่อกาน มีอายุหกสิบปี นางได้คลำพบก้อนเนื้อแข็ง ๆ ที่ทรวงอกของนางมาก่อนนั้นระยะหนึ่งซึ่งหมอในท้องถิ่นของนางวิเคราะห์โรคได้อย่างถูกต้องว่าเป็นมะเร็ง อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้ให้ยาอะไรแก่นางเพียงแต่ยอมรับว่าไม่มีทางรักษาได้เท่านั้น ริเฮอิซึ่งมีอาชีพในการทำการค้าช่วยให้เขาได้รู้ข่าวคราวจากทั่วประเทศญี่ปุ่นได้อย่างรวดเร็ว เขารู้เรื่องหมอผู้มีชื่อเสียงในเมืองคิซิวซึ่งเคยรักษาโรคแปลก ๆ นานาชนิดมาอย่างดี ดังนั้นเขาจึงได้พามารดาจากบ้านในเมืองนั้นมาหาเชอิชิว หมิงซารูสึกกระตือรือร้นที่จะได้รับการผ่าตัด ส่วนหนึ่งเป็นเพราะนางได้เลิหวังที่จะมีทางหายเสียแล้วจึงต้องการจะตายไปเสียก่อนที่มะเร็งจะเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ และส่วนหนึ่งเป็นเพราะ

นางเต็มใจที่จะตายไปในมือของแพทย์ที่มีชื่อเสียง นางได้อ้อนวอนอย่างกระตือรือร้นเอาจริงเอาจังให้เชอชีวทำการผ่าตัดในขณะที่เขายังกำลังนึกหาวิธีการที่เหมาะสมอยู่

ในวันที่ 13 ตุลาคม ปี 1805 อันเป็นปีเดียวกับที่คาเมะเกิด เชอชีวกักรักษาโรคย่อย ๆ อย่างอื่นของนางจนหมดแล้วจึงได้ให้ยาชูเชน-ชานแก่นางกาน ซึ่งกำลังนอนอยู่บนผ้าน้ำมันในห้องตรวจโรค หลังจากแน่ใจว่ายายออกฤทธิ์ดีแล้ว เชอชีวผู้มั่นใจก็สวมเสื้อคลุมผ้าลินินสีลูกบว้ยสำหรับผ่าตัดโดยความช่วยเหลือของผู้ช่วยของเขา มันทกแต่งด้วยห่วงห้าห่วงที่เย็บติดไว้เหมือนกับตราประจำตระกูลบนกิโมโนที่ใช้เป็นทางการ ห่วงหนึ่งอยู่ด้านหลังและอีกสองห่วงอยู่ข้างหน้าและข้างหลังของแขนเสื้อแต่ละแขน เชอชีวเป็นคนออกแบบเองทั้งหมด เมื่อเขาเอาเชือกสอดเข้าไปในห่วงเหล่านั้นแล้วดึงเข้า แขนเสื้อของเขาก็จะเลิกขึ้นโดยอัตโนมัติทำให้เขาเคลื่อนแขนไปมาได้โดยอิสระ ห่วงนั้นมีรูปร่างเหมือนกับห่วงเชือกที่คาเอะเคยผูกขาตนเองในระหว่างการทดลองนั้นอย่างยิ่ง ต่อมาภายหลังมันได้ถูกพิมพ์ไว้ในสื่อการ์นที่เขาสวมเป็นทางการ เพราะนายแพทย์ผู้นี้สวมเสื้อที่เขาออกแบบนี้อย่างภาคภูมิใจเพื่อแสดงว่าเขามิได้ลืมหว่าภรรยาของเขาได้ให้ความร่วมมือในงานของเขาเลย ตราประจำตระกูลอันเดิมซึ่งเป็นรูปดอกมะเดื่อเปาโลเนียนั้นได้ถูกมอบให้แก่เรียวเฮอิน้องชายของเขาไปสำหรับรายละเอียดของการผ่าตัดนั้นได้ถูกบันทึกไว้โดยเชอชีวเองในบันทึกเรื่องการผ่าตัดโรคมะเร็งทรวงอกของเขา ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ตัดตอนมา

วันที่ 13 ตุลาคม เข้าในฤดูหนาว ข้าพเจ้าให้ยามาฟู่ซุชานแก่คนไข้กิน ในไม่ช้าหล่อนก็มีอาการโคม่าและหมดสติไปโดยสิ้นเชิง ร่างกายทุกส่วนของหล่อนชาไปเพราะฤทธิ์ยาระงับประสาท ข้าพเจ้าได้ใช้มิดโคโระมาซิซุสุ ดังที่แสดงไว้ในภาพที่ 2 กรีดไปตามยาวเหนือก้อนเนื้อร้ายสามนิ้ว โลหิตออกมากมาย ข้าพเจ้าจัดการห้ามเลือด ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็สอดนิ้วมือทั้งสองข้างเข้าไปและออกแรงเป็นอย่างมากเพื่อจะแยกเนื้อร้ายออกจากเนื้อที่ล้อมรอบอยู่ ข้าพเจ้าพบเอ็นจึงใช้มิดโคโระมาซิซุสุ ตัดผ่านไปเหมือนกับตัดเส้นประสาท เลือดออกตามมาอีกมากแต่ก็ห้ามไว้ได้อย่างง่ายดาย แล้วเนื้อก็หลวมขึ้นทีละน้อยและก้อนเนื้อร้ายนั้นก็หลุดออกมา หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ล้างแผลด้วยแอลกอฮอล์และใส่ยาฮารุซุมคอปปาอิฮาลงไปบ้างเพื่อให้เลือดหยุดไหล ข้าพเจ้าใช้ด้ายเย็บแผลเข้าโดยใช้น้ำมันทาเหมือนอย่างที่เราเย็บแผลโดนดาบแทงธรรมดา ข้าพเจ้าเติมเกลือลงไปนิดหน่อยในข้าวต้มอุ่น ๆ ให้คนไข้ดื่มเป็นยาแก้พิษ มาฟู่ซุชาน แล้วก็ให้หล่อนกินชะเอมและข้าวต้มใส ๆ เป็นเครื่องบำรุงกำลัง พอหล่อนฟื้นคืนสติ หล่อนก็มองดูแผลที่หน้าอกด้วยความประหลาดใจ “ก้อนนั้นมันหายไปแล้ว? อาการบวมก็หายไป ช่างน่าประหลาดอะไรยิ่ง! ฉันไม่ทันรู้เสียด้วยซ้ำว่ามันเกิดขึ้น ไม่เห็นเจ็บเลย อะไรกันนี้ เจ้าก้อนนั้นกับที่บวม ๆ ใต้หายไปหมดแล้ว!”

ตรงตอนต้น ๆ ของบันทึกอันเดียวกันนั้นเชอชีวได้บันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้ากำลังจะรักษาโรคมะเร็งทรวงอกโดยใช้วิธีการของข้าพ

เจ้าตามอย่างวิธีของฮว่าถั่ว” ข้อความบรรทัดนี้อธิบายว่าทำไมเซอิ-ชิวจึงได้เรียกยาสลบนี้ว่า *มาฟูซุซัน* ว่าดังนี้ คือตามอย่างการทดลองของฮว่าถั่วซึ่งใช้น้ำเมาไม่ใช่ *ซุเซนซัน* แต่ถึงแม้ว่าเขาจะอ้างว่าเขาทำตามแบบอย่างของฮว่าถั่วก็ตาม แต่ก็หาได้มีบันทึกในเรื่องอัจฉริยภาพในด้านการแพทย์ที่น่ายกย่องในสมัยศตวรรษที่สิบเจ็ดก่อนหน้านี้ไม่ ดังนั้นควรจะต้องให้เกียรติแก่เซอิชิวว่าเป็นคนทำการผ่าตัดเป็นคนแรก การกล่าวเป็นนัย ๆ ถึงฮว่าถั่วไว้ ณ ที่นี้อาจจะเป็นเพราะความทรงจำอัดสตรไสของตัวนายแพทย์เองถึงวีรบุรุษในสมัยเด็กของเขาเองก็ได้ และในขณะเดียวกันก็เป็นการเน้นให้เห็นว่าเขามีความกระตือรือร้นมากมายเพียงไรที่จะกระทำการผ่าตัดข้างบนนี้

มันมิใช่เป็นแต่เพียงชัยชนะส่วนตัวอย่างใหญ่หลวงสำหรับเซอิ-ชิวเท่านั้น อันที่จริงนั้นการผ่าตัดนี้เป็นการผ่าตัดครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของโลกที่ใช้ยาสลบธรรมดา นายแพทย์ลอง (Dr. Long) ในสหรัฐอเมริกาได้ทำการผ่าตัดโดยใช้อีเธอร์เมื่อปี 1842 และนายแพทย์ซิมป์สัน (Dr. Simpson) แพทย์ทางนรีเวชวิทยาชาวอังกฤษได้ผ่าตัดโดยใช้โคลโรฟอร์มเมื่อปี 1847 แต่ทั้งสองรายนี้มาทีหลังการผ่าตัดของฮานาโอกะ เซอิชิว ถึงสามสิบเจ็ดและสี่สิบสองปีตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่าความสำเร็จในเรื่องการแพทย์ของญี่ปุ่นทำให้เกิดความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วขึ้นในวิวัฒนาการของศัลยกรรม ซึ่งจนกระทั่งสมัยนั้นยังเป็นงานที่ล้าหลังและหยุดนิ่งอยู่ นอกจากนั้นแล้วยังเป็นการเปิดขอบเขตที่เรียกกันว่าการผ่าตัดชนิดยากลำบากขึ้นอีกด้วย

น้องสาวของเชอชีวนั้นคอยหยั่งแน้นติดไปด้วยโรคมะเร็งในเส้นเลือดและสิ้นชีวิตลงไปอย่างเจ็บ ๆ ก่อนที่เชอชีวจะประสบความสำเร็จอย่างรุ่งโรจน์ปีนเวลาหนึ่งเดือน หล่อนมีอายุได้สี่สิบสองปีและยังเป็นคนที่เข้าใจอะไรได้ง่ายอยู่จนกระทั่งตาย ได้มีการสร้างขวงซุ่ยให้หล่อนในสุสานของตระกูลฮานาโอกะ หล่อนไม่สามารถจะเดาได้ว่าต่อมาอีกร้อยห้าสิบปี ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของพี่ชายของหล่อนจะถูกยกขึ้นมากล่าวอ้างในการประชุมนานาชาติเกี่ยวกับเรื่องศัลยกรรม หรือว่าภาพเขียนตามแบบจารัตินิยมญี่ปุ่นแสดงถึงโอซูกิและคาเอะ ผู้เสียสละจะถูกนำมาติดไว้ในศาลาแห่งเกียรติศักดิ์ ที่นครชิคาโก ร่วมกับบทความอื่น ๆ ของนายแพทย์ที่มีชื่อเสียงผู้นี้

ในท่ามกลางความตื่นเต้นเกี่ยวกับเชอชีว ก็มีแต่แต่คาเอะแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่น้ำตาไหลอาบหน้าไปเผากำยานและสวดมนตร์ให้โคริกุที่แท่นบูชา เธอนึกเอาว่าดวงวิญญาณของโอซูกิและโคริกุคงจะพักอยู่ในความสงบสุขได้ในเมื่อบัดนี้ความทะเยอทะยานของเชอชีวก็สัมฤทธิ์ผลลงแล้ว แต่คำกล่าวอันขมขื่นของโคริกุที่ว่า “มันเป็นเพราะพี่เป็นผู้ชนะนะซี” นั้นยังตรึงตราอยู่ในใจเธอเสมอ

เชอชีวได้มาเยี่ยมภรรยาตอนปลายเดือนนั้น

“เธอคงจะได้ยินเรื่องเกี่ยวกับความสำเร็จที่น่าอัศจรรย์ของฉันแล้วเป็นแน่ คาเอะ ฉันเป็นหนี้บุญคุณเธอกับแม่เป็นอย่างยิ่ง ในไม่ช้านี้แหละหมอกทุกคนทั่วประเทศญี่ปุ่นจะต้องประหลาดใจในเรื่องนี้”

เขาท่อมหันไปด้วยความดีใจ ถึงแม้ว่าเขาจะพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้อวดออกมาต่อหน้าพวกลูกศิษย์ของเขาก็ตาม แต่เขาก็ไม่ได้ยับยั้งการกระทำเช่นนั้นต่อหน้าภรรยา คาเอะเองก็เต็มไปด้วยความยินดีปรีดาเหมือนกันอย่างน้อยก็ในภายนอก อย่างไรก็ตามในหัว

ใจของเธอ เธอรู้สึกละอายใจ เธอไม่เชื่อเอาจริง ๆ ว่าเธอเคยทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่เขาหรือว่าเขาได้ช่วยให้เขาได้รับความสำเร็จเหมือนอย่างที่เขาเพ่งพุดมา

“ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ นี่แม่คงดีใจสักแค่ไหนนะ!” เธอรู้สึกตัวดี ในทุกถ้อยคำที่พูดออกไปนั้นเธอรู้สึกราวกับว่าเธอกำลังถูกน้องผัวที่สิ้นชีวิตไปแล้วนั้นตำหนิติเตียนอยู่

15

จำนวนนักศึกษาที่มาศึกษาอยู่กับนายแพทย์ผู้นั้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมายเลขลงทะเบียนมากกว่าหนึ่งร้อย วิธีการผ่าตัดมะเร็งของเขาโดยใช้ยาระับความรู้สึกแบบธรรมดานั้นเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่เสียจนมันนำเอาชื่อเสียงมาให้หมู่บ้านเล็ก ๆ ของเขาด้วย ตั้งแต่เมืองซุกการูทางภาคเหนือมาจนถึงเมืองซาซุมาทางภาคใต้และมาถึงเมืองนาเต้ในเขตจังหวัดคิซิว และมันได้กลายเป็นศูนย์กลางของพวกที่มีอาชีพแพทย์ไปอย่างรวดเร็ว สถานที่และเครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสบายของครอบครัวฮานาโอกะจึงไม่เพียงพอที่จะให้ความสะดวกแก่ผู้มาใหม่ซึ่งตั้งใจจะมาศึกษาเล่าเรียนที่นั่นได้ ทั้ง ๆ ที่ได้มีการต่อเติมปีกอาคารออกไปหลายด้านแล้วก็ตาม ดังนั้นในที่สุดเชออิซุจึงได้ซื้อที่ดินในท้องถิ่นนั้นไว้สร้างตัวอาคารใหม่ให้มีขนาดใหญ่ขึ้น เนื้อที่ส่วนกลางอันประกอบด้วยห้องต่าง ๆ สำหรับตรวจโรคและห้องผ่าตัดนั้นติดต่อกับที่อยู่ของครอบครัวโดยมีระเบียงเชื่อมอาคารสำหรับคนป่วยหนักนั้นตั้งอยู่ในอีกบริเวณหนึ่งซึ่งประกอบ

ด้วยห้องต่าง ๆ สำหรับนักศึกษาและผู้ช่วยแพทย์รวมทั้งห้องเก็บยา และห้องปรุงยา และยังมีที่อยู่สำหรับคนไข้ คอกม้าสำหรับม้าสองตัว ห้องขนาดใหญ่สำหรับเก็บของมีค่า และโกดังเก็บข้าวและเสบียงอื่น ๆ อีกหลังหนึ่ง รวมอาคารทั้งสิ้นมีเนื้อที่กว่าหกร้อยห้าสิบตารางเมตรคือสิบเท่าของตัวบ้านเดิมรวมทั้งสวนปลูกพืชผักผลไม้ขนาดเล็กน้อยด้วย เมื่อโครงสร้างอาคารอันใหญ่ถูกคลุมด้วยหลังคากระเบื้องแล้ว อาคารทั้งหมดก็ส่องแสงวาววามันเป็นสิ่งที่สวยงามแก่นัยน์ตาผู้ดูทั้งหมู่บ้านอิระยามะทีเดียว เซอิชิวเรียกมันว่า “ซุนรินเคน” ซึ่งแปลตามตัวอักษรว่า “บ้านแห่งป่าในฤดูใบไม้ผลิ” เพราะมันมีกลิ่นดอกไม้หอมสดชื่น ชื่อนี้จารึกอยู่บนแผ่นป้ายซึ่งแขวนไว้ตรงทางเข้า ส่วนพวกนักศึกษามักจะเรียกมันว่า “สถานศึกษาซุนรินเคน” คนหนุ่ม ๆ หลายสิบคนแข่งขันกันเพื่อจะได้มีโอกาสได้เข้ามาเป็นแพทย์ฝึกหัดที่นั่น

ที่นั่นไม่ใช่มีแต่เพียงนักศึกษาด้านศัลยกรรมอยู่เท่านั้น ยังมีพวกคนเจ็บและครอบครัวของพวกเขามาจากทั่วทุกสารทิศอีกด้วย ทั้ง ๆ ที่บ้านซุนรินเคนนี้ไม่สามารถจะให้พวกเขาพักอาศัยได้ทั้งหมดก็ตาม จึงต้องมีการสร้างโรงเตี๊ยมใหม่ ๆ ขึ้นอีกหลายหลังอย่างเช่น โรงเตี๊ยมโคโคโดซึ่งมีภักดาการติดอยู่ด้วยขึ้นมาในหมู่บ้านอิระยามะและโรงเตี๊ยมเหล่านั้นก็มีชื่อเสียงขึ้นมาเพราะเป็นสาขาของสถาบันแพทย์นั้น ต่อมาภายหลังยังสร้างโรงเตี๊ยมหลังใหม่ขึ้นมาอีกซึ่งมีชื่อว่าโฮเตียาให้เป็นที่พักอาศัยแก่พวกนักศึกษาซึ่งไม่มีที่อยู่ในบ้านซุนรินเคนเอง ในไม่ช้าก็มีพวกชาวไร่ชาวนาจำนวนมากเริ่มรับนักศึกษามาอยู่ประจำในบ้านของตน หมู่บ้านอิระยามะอันโดดเดี่ยวก็กระหึ่มไปด้วยกิจกรรมที่เพิ่มขึ้นมาทีละน้อย ๆ

โตกุทากา ฮารุโตะมิ เจ้าเมืองคิซิวได้ตั้งใจที่จะนำเอาวัฒนธรรม
 สู่ท้องถิ่นของท่าน เพื่อให้บรรลุลวัตถุประสงค์นี้ท่านจึงได้เชิญนักวิชา
 การเด่น ๆ อย่างเช่น โมโตะโอรุ โนรินากา จากเมืองฮิโสะให้มาช่วย
 ปรับปรุงการศึกษาใหม่ต่าง ๆ ให้เจริญก้าวหน้าและสนับสนุนการศึกษา
 ลัทธิขงจื้อใหม่ขึ้นด้วย เมื่อได้รับการแนะนำจากองค์การ
 แพทย์ ท่านจึงได้จัดตั้งโรงเรียนประจำรัฐขึ้นด้วย เพราะฉะนั้นจึงยอม
 เป็นไปไม่ได้ที่เจ้าเมืองฮารุโตะมิจะมองข้ามฮานาโอกะไป เซอิชิวซึ่งมี
 ชื่อเสียงกิตติคุณลือกระฉ่อนไปทั่วประเทศญี่ปุ่นเสียได้ ในปี 1802
 ท่านได้เลื่อนยศเซอิชิวให้มีตำแหน่งเป็นซามูไรกิตติมศักดิ์แล้ว ถึงแม้
 ว่าในตอนนั้นเซอิชิวได้ปฏิเสธอย่างอ่อนน้อมที่จะรับการเสนอให้เป็น
 แพทย์ประจำตัวของเจ้าเมืองก็ตามที่ เซอิชิวได้อธิบายว่าการเข้ารับ
 ตำแหน่งงานราชการนี้จะเป็เครื่องกีดขวางภาระหน้าที่อันแรกของ
 เขาเป็นอย่างมาก นั่นก็คือการรักษาคนธรรมดาสามัญ ตัวอย่างการ
 ปฏิเสธเช่นนี้ ฮว่าถั่วเคยทำมาแล้วดังที่ปรากฏในนิยายปรัมปราของ
 จีนว่าเขาได้ปฏิเสธคำขอร้องที่จะให้เป็นแพทย์ประจำตัวของโจโฉ
 อย่างไรก็ตามมันก็เป็นเรื่องที่มีเกียรติในการที่เจ้าเมืองจะจ้างเซอิชิว
 ไว้ในตำแหน่งงานราชการ ท่านจึงยินกรานขอร้องต่อไปจนในที่สุด
 เซอิชิวก็ยอมตาม ในปี 1813 เขาจึงยอมรับตำแหน่งนายแพทย์สมทบ
 แต่ก็ได้รับอนุญาตให้มีนิวาสสถานอยู่ที่หมู่บ้านฮิระยามะต่อไป
 ได้ ในปี 1819 เขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้เป็นนายแพทย์ประจำ
 รัฐ และในปี 1833 ก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนายพลตลยแพทย์และหัว
 หน้าแพทย์แห่งเมืองคิซิว ประเพณีเมื่ออยู่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งกิตติมศักดิ์
 เช่นนี้ต้องโกนศีรษะ แต่เซอิชิวชอบที่จะไว้ผมยาวเหมือนหมอชาวจีน
 มากกว่า และเขาก็ทำตามความชอบใจ เขาได้รับอนุญาตให้มีเสรีเช่น

นั้นได้ส่วนหนึ่งก็เพราะบุคลิกลักษณะของเขาเอง แต่ส่วนที่มากกว่านั้นก็เพราะอิทธิพลของเขามืออยู่ในโลกแห่งการแพทย์นั่นเอง

ในขณะที่วิธีการและการรักษาของฮานาโอกะเป็นที่ยอมรับกัน เซอิชิวกิก็ได้รับจดหมายหลายสิบฉบับรวมทั้งฉบับหนึ่งจากนายแพทย์สุกิตะ เกนปากุ ผู้มีชื่อเสียงอยู่ในการบุกเบิกวิชาการแพทย์ตะวันตกด้วย วิธีอันอ่อนน้อมที่นักวิชาการผู้นั้นเขียนมาขอคำแนะนำนั้นคงจะทำให้ท่านผู้อ่านพอมองเห็นความมีชื่อเสียงของเซอิชิวกิได้บ้าง

วันที่ 4 พฤษภาคม

นายแพทย์ฮานาโอกะที่รัก

ข้าพเจ้ายังไม่มีเกียรติได้รู้จักกับท่านเลย แต่โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านเถิด วันเวลาบอบนูนขึ้นทุกวัน ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ได้ทราบว่าท่านมีสุขภาพแข็งแรงและสบายดี ชื่อเสียงของท่านเป็นที่รู้จักกันดีไปจนถึงเมืองเอโดะ มียาคาวา จุนตาซุ นักศึกษาจากเมืองคากะ ซึ่งเมื่อปีกลายนี้ศึกษาอยู่กับท่านได้มาที่เมืองเอโดะและเล่าให้ฟังถึงเรื่องราวของท่านและบอกแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านทำงานหนักเพียงไรในการรักษาและค้นคว้าวิจัย ในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานเป็นแพทย์ประจำตัวของเจ้าเมืองอยู่ที่นี่นั้น ข้าพเจ้าก็ใคร่จะทำตัวข้าพเจ้าให้ได้มีโอกาสรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วยต่าง ๆ แก่ผู้คนธรรมดาสามัญ แต่กระนั้นวันเวลาก็ผ่านไป และข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียใจว่าข้าพเจ้ายังมิได้ทำประโยชน์อย่างนั้นเลย บัดนี้ข้าพเจ้าอายุได้แปดสิบปีแล้ว แต่ถึงจะชรภาพถึงเพียงนี้ข้าพเจ้าก็ยังตั้งใจที่จะทำตนให้เป็นประโยชน์ในเมื่อมีโอกาส

ข้าพเจ้ามักจะมีคำถามที่คนในวงการของข้าพเจ้าตอบไม่ได้ อยู่บ่อย ๆ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่ามีโชคดีที่สุดที่ได้พบใครบางคน ดังเช่นท่านอยู่ในอาชีพแพทย์ จุนดาซุได้บรรยายถึงความชำนาญอันน่าพิศวงของท่านในการผ่าตัดให้ฟัง ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจเป็นอย่างยิ่ง

ท่านได้รับข่าวจากเมืองเอโดะบ้างหรือเปล่า? มีอยู่บ่อย ๆ ที่ผู้คนที่นี่จำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด แต่ในท้องถิ่นนี้ก็ไม่มีใครกล้าพอที่รับหน้าที่นั้นได้ ข้าพเจ้าเองอยากจะช่วย แต่ก็ตามที่ข้าพเจ้าได้พูดไว้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ช่วยอะไรไม่ได้จึงต้องปล่อยคนเจ็บเช่นนั้นไป ต่อจากนี้ข้าพเจ้าอยากจะปรึกษาหารือกับท่านบ้างโดยทางไปรษณีย์ และหวังว่าท่านคงจะตอบคำถามของข้าพเจ้าด้วย เนื่องจากข้าพเจ้าก็แก่เฒ่าแล้ว ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอร้องให้ท่านได้โปรดกรุณาต่อลูก ๆ ของข้าพเจ้าต่อไปเมื่อพวกเขามาขอคำแนะนำจากท่าน

ต้องขออภัยอีกครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าถือสิทธิเขียนจดหมายมาหาท่านนี้ ข้าพเจ้าทำไปตามที่จุนดาซุจะยืนยันจะขอ และขออ้อนวอนให้ท่านรับข้าพเจ้าไว้เป็นเพื่อนคนหนึ่งในท่ามกลางผู้รู้จักมักคุ้นกับท่านด้วยเถิด

ขอแสดงความนับถือ

สุกิตะ เกนปากุ

ตามเนื้อความในจดหมายนี้ สุกิตะ เกนปากุ อายุได้แปดสิบปีแล้ว ตอนนั้นฮานาโอกะ เซอิชิว มีอายุห้าสิบสามปี ความสุภาพอ่อนน้อมและการแสดงออกซึ่งความนับถือที่นักวิชาการผู้มีชื่อเสียงนี้ให้แก่หมอชนบทผู้น้อยกว่านี้ ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงลักษณะอันดีงามสูงส่งของสุกิตะ จดหมายนี้เซอิชิวนิยมยกย่องมันมากจนถึงกับเก็บมันไว้เป็นสมบัติของตระกูลทีเดียว

จากเรื่องราวเก่าแก่เกี่ยวกับโอซูกิและนาโอะมิชิ ก็ได้มีเรื่องใหม่เกี่ยวกับครอบครัวฮานาโอกะที่รุ่งเรืองเกิดขึ้น แก่นของเรื่องก็คือการเสียสละของมารดาและภรรยาของเซอิชิวและเรื่องที่ว่าพวกเขาสร้างรากฐานของสถานซุนรินเคนมาอย่างไร ชิโมมูระ เรียวอัน และอิโมสะ โยเนะจิโร ซึ่งบัดนี้เป็นผู้จัดการโรงเรียนของครอบครัวนั้นได้เล่าถึงอยู่บ่อย ๆ เซอิชิวเองก็ไม่เคยละเลยที่จะเน้นถึงการสนับสนุนอย่างใหญ่หลวงที่เขาได้รับจากมารดาและภรรยาเลย ภรรยาของเขาซึ่งเขารักอย่างจริงใจนั้นเขาได้อุทิศตนให้หลายอย่าง บางครั้งก็เชิญคณะนักร้องโจรูริมาแสดงการร้องเพลงคลอดนตรีที่ซุนรินเคน คาเอะยังคงเป็นคนที่ออกจะขี้อายและขี้อกรางใจอยู่ดังเดิม ยิ่งเวลาผ่านไปเธอยิ่งกลายเป็นคนเก็บตัวและเงิบเฉยมากขึ้นทุกที ชอบอยู่สงบ ๆ ห่างจากผู้คนมาก ๆ และเห็นได้ชัดว่าเธอไม่ชอบฟังเรื่องราวเหล่านั้นเลยด้วย ใคร ๆ ก็คิดว่าเป็นเพราะความสงบเสถียรของเธอนั่นเอง แต่ทั้ง ๆ ที่เธอมีความรู้สึกเช่นนั้นความเป็นคนตาบอดและความสง่างามของเธอยิ่งทำให้เรื่องราวนี้ยิ่งใหญ่ไพศาลขึ้นอีก จนในที่สุดมันก็กลายเป็นตำนานไป

คาเอะได้เสียชีวิตลงในปี 1829 ตอนอายุ 69 ปี หนังสือและริมฝีปากของเธอได้ปิดลงชั่วนิรันดร์ ชาวบ้านและลูกศิษย์ลูกหาของสามี

ได้มาร่วมงานศพอันยิ่งใหญ่ของเธอ ผู้คนที่เคยมีความสัมพันธ์กับ
 สำนักขุนรินคนในลักษณะหนึ่ง ต่างก็พากันมาคารวะศพสตรีที่เฉลียว
 ฉลาดและอุทิศตนต่อสามีและครอบครัวอย่างหาเสมอเหมือนไม่ได้
 แผ่นศิลาที่จารึกชื่อของเธอบนหลุมฝังศพประจำตระกูลฮานาโอกะ
 ซึ่งอยู่ริมสระดอกไอรินนั้นมีขนาดเป็น 2 เท่าของโอชูกิซึ่งอยู่ต้นเล็ก
 น้อย การมีแผ่นศิลาใหญ่ขึ้นอาจเป็นเพราะฐานะครอบครัวฮานาโอกะ
 ดีกว่าเดิมแล้วก็ได้ บนแผ่นศิลานั้นปรากฏชื่อที่ตั้งให้เธอเมื่อตาย
 แล้วตามพิธีทางศาสนาพุทธเท่านั้น

ส่วนแผ่นศิลาที่ใหญ่กว่า 2 เท่าของโอชูกิและคาเอะนั้นเป็นของ
 นายแพทย์เซอิชิเอง เขาเสียชีวิตหลังจากภรรยา 6 ปี มันเป็นแผ่นศิลา
 ที่สูง 6 ฟุต สูงกว่าใคร ๆ ในสุสานตระกูลฮานาโอกะ แผ่นหินสีฟ้า
 ที่อยู่หน้าแผ่นศิลาอักษรนั้น ได้จารึกชื่อทางศาสนาพุทธ ทางด้าน
 ตะวันตกของชื่อเขามีข้อความสั้น ๆ ว่า “มรณะในวันที่ 2 ตุลาคม
 ปีที่ 6 แห่งเทนโป (1835) มีอายุได้ 72 ปี”

หากเรายืนตรงหน้าแผ่นศิลาบนหลุมศพของเซอิชิแล้ว ก็จะ
 พบว่าทั้งของโอชูกิและของคาเอะนั้นเล็กอย่างผิดสังเกต

บทบรรณาธิการ

เรื่อง “เมียหมอ” นี่เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ของญี่ปุ่นที่มีชื่อเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า “ฮานาโอกะ เซอิชิวโนะ ทสึมะ” แปลว่า ภรรยาของฮานาโอกะ เซอิชิว ฮานาโอกะ เซอิชิวเป็นศัลยแพทย์ชาวญี่ปุ่นที่ประสบความสำเร็จในการผ่าตัดมะเร็งบนทรวงอกของสตรีในปี ค.ศ. 1805 สันนิษฐานว่าเป็นการผ่าตัดมะเร็งรายแรกของโลกด้วย นวนิยายเล่มนี้เมื่อมีการแปลเป็นภาษาอังกฤษแล้วใช้ชื่อสั้นๆ ว่า “The Doctor’s Wife” เมื่อคณะกรรมการโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่นที่ได้รับการสนับสนุนโดยมูลนิธิโตโยตา มีมติให้แปลนวนิยายเล่มนี้เป็นภาษาไทย ผู้แปลก็ใช้ชื่อง่ายๆ ว่า “เมียหมอ” ตามแบบอย่างของภาษาอังกฤษไปด้วย

“เมียหมอ” เป็นนวนิยายที่ประพันธ์โดย อาริโยชิ ซาวาโกะ (เขียนแบบญี่ปุ่น) ในปี 1966 โดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติ ฮานาโอกะ เซอิชิว ในพิพิธภัณฑ์ จังหวัดวากายามา (เมืองคิชิวในสมัยเอะโดะ) หล่อนได้เสกสรรคี่ให้เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่น่าติดตามมากเล่มหนึ่ง มีการสร้างตัวละครหญิงที่มีบุคลิกอันแข็งแกร่ง 2 คน คือ โอซูกิ ซึ่งเป็นแม่ของหมอเซอิชิว และคาเอะซึ่งเป็นภรรยา การแข่งขันที่จะแสดงความรักที่มีต่อเซอิชิวระหว่างแม่ผัวและลูกสะใภ้คู่นี้ ได้นำไปสู่การตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยวแบบอุทิศตัวเพื่อใช้ตัวเอง

ทดลองยาสลับของเซอิชิว จนคาเอะ (เมียหมอ) ต้องตาบอดเพราะฤทธิ์ยาไปในที่สุด และความเสียสละของสตรีทั้ง 2 คนนี้ ก็เป็นปัจจัยโดยตรงที่ทำให้ฮานาโอกะ เซอิชิว ประสบความสำเร็จอันยิ่งยวดจนชื่อเสียงของเขาได้รับการจารึกไว้ในประวัติศาสตร์การแพทย์ของโลก

นวนิยายเล่มนี้แบ่งออกเป็นตอน ๆ 15 ตอน ครอบคลุมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นยาวนานประมาณ 70 ปี ในสมัยนั้น ผู้แต่งได้ใช้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในครอบครัวฮานาโอกะสะท้อนสภาพสังคม ชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้คนในวงกว้าง ตลอดจนชะตากรรมของสตรีหลายคนโดยเฉพาะชะตากรรมของ “เมียหมอ” ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของศัลยแพทย์ที่ประสบความสำเร็จในการผ่าตัดมะเร็งเป็นรายแรกของโลก

ตอนที่ 1 เป็นการกล่าวถึงความไฝฝันของเด็กหญิงคาเอะที่จะได้ชมรูปโฉมโฉมพรรณอันเลื่องลือของโอซูกิที่ได้ลดฐานะอันสูงส่งมาแต่งงานกับนาโอะมิชิซึ่งเป็นหมอบ้านนอกจน ๆ คนหนึ่ง หมอบ้านนอกจน ๆ ที่แสนจะซึ้งคึกคนนี้ได้รับเชิญให้มารักษาปู่ของคาเอะ เขาเล่าให้ปู่ฟังว่า การแพทย์ตะวันตกต้องแทนที่การแพทย์แบบเดิมของญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 ปู่ของคาเอะที่เคยทำงานให้สังคมมากมายได้ถึงแก่กรรมลง โอซูกิผู้เลอโฉมได้มาการวะศพบู่ของคาเอะ เธอจึงมีโอกาสดูหน้าบุคลิกอันสง่างามของหล่อนเป็นครั้งที่ 2

ตอนที่ 3 กล่าวถึงการมาหว่านล้อมให้ตระกูลอิโมเสะยกคาเอะให้เป็นสะใภ้ของโอซูกิ ซึ่งได้เกิดความขัดแย้งอย่างมากเพราะตระกูลฮานาโอกะต่ำต้อยมาก แต่ตระกูลอิโมเสะจำต้องยอมเพราะคาเอะเองกระหายจะเป็นสะใภ้ของสตรีที่หล่อนเลื่อมใสมาแต่เด็ก

ตอนที่ 4 ได้มีการจัดพิธีแต่งงานขณะเชอชีวยังเรียนอยู่ที่เกียวโต ในพิธีแต่งงานนั้นมีตำราแพทย์ของหลี่ ลือ-เจิน วางอยู่บนที่นั่งของเจ้าบ่าว แทน พ่อสามีได้เล่าประวัติอันรุ่งโรจน์ของบรรพบุรุษให้คาเอะฟัง คาเอะนอนกับโอซูกิแม่สามีตั้งแต่นั้นมา

ตอนที่ 5 คาเอะขยันขันแข็งในการทอผ้าเมื่อรู้ว่าเงินที่ได้จะส่งไปให้สามีที่เธอยังไม่เคยเห็นหน้าได้ใช้จ่ายที่เกียวโต โอซูกิแม่สามีได้สอนคาเอะปลูกสมุนไพรมะเขือ

ตอนที่ 6 สามีคาเอะกลับมาโดยไม่ได้บอกกล่าวให้ทราบล่วงหน้า ทั้งครอบครัวตื่นต้นกับการกลับมาของเขา เขาก็คุยถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในเกียวโตพร้อมทั้งเล่าถึงความไฝฝืนของเขาด้วย เขาได้เล่าถึงโรคชนิดที่ชื่อว่ามะเร็งบนทรวงอกให้คนในครอบครัวฟัง คาเอะรู้สึกว่ตัวเองเป็นคนนอกของครอบครัวนี้ไปทันที โดยเฉพาะเมื่อได้ยินแม่สามีบอกให้เชอชีวไปนอนพักผ่อนคนเดียว

ตอนที่ 7 นาโอะมิชิพ่อสามีคาเอะได้ถึงแก่กรรมลงหลังจากลูกกลับมาได้ 6 เดือน คาเอะรู้สึกว่โอซูกิไม่ค่อยชอบตัวเองเสียแล้ว คาเอะก็เริ่มรู้สึกว่ความงามของโอซูกิที่ดูจะอยู่คำฝ้านั้นเริ่มร่วงโรย ตอนนั้นเองโรคใหม่ที่คล้ายกระดูกงอกเกิดระบาดที่เมืองซาไก เป็นโรคที่มาพร้อมกับความมอดอยาก

ตอนที่ 8 คาเอะตั้งครรรค์ โอซูกิพยายามดูแลเธออย่างเต็มที่ แต่เธอกลับไม่ชอบ คิดว่เป็นการเสแสร้ง โอซูกิแนะนำให้ไปคลอดบุตรคนแรกที่บ้านแม่ตามธรรมเนียม ซึ่งยังความไม่พอใจแก่คาเอะยิ่งนัก การที่โอซูกิพยายามให้เธอได้รับประทานอาหารอย่างเพียงพอ นั้นก็ยังทำให้คาเอะเข้าใจว่เป็นการแสดงว่สนใจเด็กในท้องมากกว่า

ห่วงใยเธอ เธอคิดว่าเมื่อได้คลอดลูกแล้วเธอก็คงไม่มีความหมายอะไรอีกต่อไป เช่นเดียวกับแมวและสุนัขหลายสิบตัวที่เลี้ยงไว้เพื่อทดลองยาของสามี เพราะมีเธอกับสัตว์เหล่านั้นเท่านั้นที่มีโอกาสกินนมขณะที่ทุกคนต้องอดอยาก เธอรู้สึกทรมานใจจนไม่อาจทนได้เมื่อพ่อแม่ของเธอเองกลับกล่าวชมแม่สามีของเธอว่ามีความสามารถในการจัดแจงสิ่งต่าง ๆ ต่อมาเธอได้คลอดบุตรสาวคนหนึ่ง รู้สึกโอหังจะไม่สู้พอใจนักแต่ไม่ได้แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง

ตอนที่ 9 ฐานะครอบครัวฮานาโอกะดีขึ้น น้องสาวของเซอิชิวไม่ต้องทำงานเพื่อเอาเงินมาจุนเจือครอบครัวอีกต่อไป ในช่วงนี้เองโอกัตสึเกิดป่วยเป็นมะเร็งในทรวงอก เซอิชิวเสียใจมากที่ช่วยน้องสาวที่ได้เสียสละเพื่อเขามาตลอดไม่ได้ เขาไม่กล้าทดลองผ่าตัดน้องสาวเพราะแมวที่ได้กินยาสลบและถูกผ่าตัดไปนั้นยังตายไป เรียวเฮอิไต้ยินชาวบ้านเล่าลือกันว่าพี่สาวเขาตายเพราะต้องคำสาปแช่งของวิญญาณแมวที่ตายเพราะถูกทดลอง คาเอะก็กลัดกลุ้มใจแต่ก็ไม่อยากให้เรื่องนี้กวนใจสามี คาเอะคิดว่าโอซึกิคงเกลียดชังเธอที่วิญญาณแมวไม่ได้เอาลูกสาวเธอไปด้วย

ตอนที่ 10 สภาพในเมืองคิชิวดีขึ้น ผู้คนก็ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยมากขึ้น คล้ายกับได้ลิ้มความทุกข์ทรมานในช่วงข้าวยากมากแหว่งไปแล้ว น้องชายของเซอิชิวได้แยกย้ายไปตามวิถีชีวิตของตน คนหนึ่งทำการค้า คนหนึ่งไปเป็นพระ อีกคนไปเรียนวิชาแพทย์ที่เกียวโต การทดลองกับแมวของเซอิชิวประสบความสำเร็จมากขึ้น แมวที่ใช้ทดลองไม่ได้ตายอย่างรวดเร็วเช่นตัวก่อน ๆ แต่นับเป็นการทดลองกับสัตว์เท่านั้น โอซึกิแม่ของเซอิชิวอยู่ ๆ ก็ประกาศว่าจะเป็นเครื่องทดลองยาสลบของลูก คาเอะเข้าใจว่าเป็นการประชดและตัดหน้าจึง

ประกาศเจตนาทำนองเดียวกัน เซอิซิวแก้ปัญหาโดยอนุญาตให้ ทั้ง 2 ได้รับการทดลองเช่นกัน โดยจะทดลองกับแม่ก่อนเพราะหล่อน เสนอตัวก่อน ก่อนการทดลอง หล่อนได้บอกลูกให้รับน้องสุดท้องเป็น ลูกบุญธรรมเพื่อดำรงวงศ์ตระกูล คาเอะคิดว่าเป็นเพราะเธอไม่ได้ให้ กำเนิดลูกชาย เซอิซิวรับปาก โอซุกิได้สลับจริง ๆ เซอิซิวเล่าให้ คาเอะฟังว่า ยาที่ให้นั้นไม่แรงและไม่มียันตราย แต่โอซุกิไม่ทราบเรื่องนี้ จึงเที่ยวประกาศให้คนอื่นทราบ หล่อนจึงกลายเป็นวีรสตรีในสายตา ของลูกศิษย์ลูกหาของลูกชาย 6 เดือนต่อมาเซอิซิวได้ทดลองกับคาเอะ โดยใช้ยาที่เคยใช้ทดลองกับหมาและแมว เธอจึงหลับไหลไปโดยสิ้นเชิง แต่โอซุกิคิดว่าเป็นการแสวงทำ

ตอนที่ 11 ได้มีการทดลองกับโอซุกิอีกด้วยยาฤทธิ์อ่อน ๆ หล่อนต้องการอดทนลูกสะใภ้ถึงการเสียสละของตัวเอง แต่คาเอะไม่ อยากเปิดเผยความจริงให้แม่สามีต้องชอกช้ำใจ

ตอนที่ 12 ลูกสาวคาเอะตายเพราะโรคปอดบวม คาเอะสะเทือน ใจมากคิดว่าเป็นการลงโทษของสวรรค์ที่ตนบังอาจไปเกลียดแม่สามี ตัวเอง คาเอะมีอาการปวดตาบ่อย ๆ เซอิซิวโกรธแค้นแม่และน้องๆ ที่ไม่เล่าเรื่องนี้ให้ฟังแต่แรก เขารู้ว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยา ส่วนคาเอะ คิดว่าควรปกปิดเพราะเกรงจะถูกแม่สามีหาว่าไม่เอาไหน ต่อมาโอซุกิ ถึงแก่กรรมขณะที่ชีวิตใหม่กำลังเคลื่อนไหวในตัวของเธอใบบอดคน นี้ แต่โอซุกิหาทราบเรื่องนี้ไม่

ตอนที่ 13 คาเอะได้ลูกชาย น้องสามีบอกว่ามีเค้าหน้าคล้ายโอซุกิ คาเอะไม่เดือดร้อนใจในเรื่องนี้ กลับคิดว่าถ้าเป็นเช่นนั้นแสดงว่าลูก หน้าตาดี ความเกลียดชังของคาเอะที่มีต่อโอซุกิได้อันตรธานไปพร้อม กับการตายของหล่อนแล้ว เซอิซิวหมกมุ่นอยู่กับการทดลอง โดยฤทธิ์

ยาที่ตัวเองปรุงสำหรับทดลองกับสัตว์จนตนเกิดเป็นเห็บชาตรงขา ตอนนั้นเองมีหญิงถูกวัวตี้นชีวิตมาให้เขาเย็บสำเร็จโดยให้กินยาสลบก่อนทำการเย็บแผล เซอิซิวเลยมีความมั่นใจมากขึ้นว่าตนเองจะผ่าตัดมะเร็งได้ เวลานี้น้องสาวอีกคนหนึ่งเกิดเป็นเนื้องอกที่คอ แต่เซอิซิวไม่มีปัญญาจะรักษาให้หายได้ เวลานั้นเองมีหญิงที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งในทรวงอกมาขอรับการรักษา . เซอิซิวได้ลงมือทำการผ่าตัด ในวันที่ 13 เดือน 10 ค.ศ. 1805 มีการบันทึกการผ่าตัดทุกขั้นตอน

ตอนที่ 15 คาเอะที่ดื่มยาของเซอิซิวในฐานะเป็นเครื่องทดลองยาสลบจนเซอิซิวสามารถประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงนั้น จึงมีคนกล่าวขวัญกันทุกหนทุกแห่ง จนกลายเป็นบุคคลในตำนาน... ณ ที่ฝั่งศพของคนทั้ง 3 นั้น ปรากฏว่าแผ่นศิลาบนหลุมศพของคาเอะใหญ่กว่าของโอซูกิ ส่วนของเซอิซิวซึ่งตายหลังภรรยานั้นใหญ่กว่าแผ่นศิลาของสตรีทั้ง 2 รวมกัน...

จาก 15 ตอน ซึ่งมีความคร่าว ๆ อย่างที่ยกมานี้ได้สะท้อนสภาพชีวิต ขนบธรรมเนียมของเมืองคิซิว และบทบาทของโอซูกิ คาเอะและสตรีอีกหลายคนที่ได้ผลักดันให้เซอิซิวประสบความสำเร็จท่ามกลางสภาพแวดล้อมอันเลวร้าย ที่เกิดจากฝนฟ้าไม่ปกติ และการถูกกีดกันจากสังคมในบางส่วน สตรีหลายคนต้องพบชะตากรรมที่โศกเศร้า บทบาทและชะตากรรมของพวกเขาก็เป็นบทบาทและชะตากรรมร่วมกันของสตรีญี่ปุ่นอีกมากมายในสมัยนั้น ถือเป็นฐานรองรับไปสู่ความสำเร็จของผู้ชาย

อาริโยชิ ซาวาโกะ (1931-ส.ค. 1984) ซึ่งเป็นคนที่แต่งเรื่อง “เมียหมอ” นี่เป็นนักประพันธ์สตรีที่มีชื่อเสียงโด่งดังในปัจจุบัน

(หล่อ่นได้ถึงแก่กรรมลงอย่างปัจจุบันทันด่วน สันนิษฐานว่า กินยานอนหลับเกินขนาด เพราะหล่อ่นป่วยเป็นโรคนอนไม่หลับในช่วง 2-3 ปีหลังนี้) หล่อ่นเป็นคนจังหวัดวากายามา (คือเมืองคิซิวที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง “เมียวหมอ” นี้) โดยกำเนิด แต่ได้ออกจากเมืองนี้ตั้งแต่เด็ก ๆ เคยตามพ่อซึ่งเป็นพนักงานธนาคารไปอยู่ประเทศอินโดนีเซีย หล่อ่นจบวรรณคดีอังกฤษที่มหาวิทยาลัยสตรีโตเกียว มีความสนใจทางการประพันธ์ตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา ในปี 1956 เรื่องของหล่อ่นได้รับการเสนอให้ชิงรางวัลอากูตางาว่าซึ่งเป็นรางวัลวรรณกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ อากูตางาว่า ริวโนะสุเกะ (ผู้แต่งราโชมอน) รางวัลนี้เป็นใบเบิกทางของนักประพันธ์หน้าใหม่ ฉะนั้นผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเท่านั้นก็ได้รับการยอมรับพอสมควรในฐานะนักประพันธ์ที่มีแววคนหนึ่ง อาริโยชิ ซาวาโกะ ไม่ได้กลับไปอยู่เมืองวากายามาอีก แต่หล่อ่นกลับมีความรู้สึกผูกพันกับบ้านเกิดเมืองนอนนี้เป็นอย่างมาก นอกจากเรื่อง “เมียวหมอ” แล้ว หล่อ่นยังมีนวนิยายอีกหลายเล่มที่ใช้ฉากเมืองคิซิว เช่น เรื่อง “แม่น้ำคิ” (คิโนะกาวา, 1960) ก็ใช้ฉากของเมืองวากายามาเช่นกัน เป็นเรื่องที่ติดตามชะตากรรมของสตรีคนหนึ่งชื่อโอฮานะตั้งแต่รัชสมัยเมจิ ไทโช จนถึงรัชสมัยโชวะในปัจจุบัน

เรื่อง “เมียวหมอ” นี้ ใช้เหตุการณ์ในอดีตก็จริงแต่เป็นการตีความและติดตามชะตากรรมและบทบาทของสตรีในทัศนคติสมัยใหม่ เรื่องนี้ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านโดยเฉพาะจากผู้อ่านที่เป็นสตรีอย่างกว้างขวาง เป็นเบสต์เซลเลอร์ (Best Seller) อยู่พักหนึ่ง เรื่องนี้ได้รับการถ่ายทำเป็นภาพยนตร์และดัดแปลงเป็นละครเพื่อแสดงบนเวที นอกจาก “แม่น้ำคิ” “เมียวหมอ” แล้ว อาริโยชิยังเป็น

นักประพันธ์ที่มีความสนใจปัญหาสังคมอย่างมากด้วย “โคโคทลีโนะฮิโต” เป็นนวนิยายที่พูดถึงปัญหาคนชรา เรื่องนี้เป็นเบสต์เซลเลอร์เช่นกัน จนชื่อนวนิยายเล่มนี้ได้กลายเป็นคำเรียกคนชราที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ของญี่ปุ่นอยู่พักหนึ่ง อาริโยชิได้นำเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายนวนิยายเล่มนี้ไปช่วยเหลือคนชราที่ยากไร้ด้วย “ฟุคุโงโอเซน” เป็นเรื่องที่พูดถึงปัญหาสภาพแวดล้อมเป็นพิษ เป็นเรื่องที่ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากผู้อ่านและก่อให้เกิดการตื่นตัวต่อปัญหาเหล่านั้นอย่างกว้างขวางในประเทศญี่ปุ่น อาริโยชิ ซาว่าโกะเคยแต่งงานครั้งหนึ่ง แต่ได้หย่าร้างกับสามีหลังจากได้บุตรสาวด้วยกันคนหนึ่ง หล่อนอยู่กับแม่ ลูกสาวและคนใช้อีกคนหนึ่งในโตเกียวจนกระทั่งเสียชีวิตลงในวันที่ 30 สิงหาคม 2527

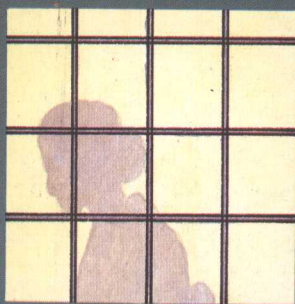
“เมียวหมอ” นี้แปลโดย ดร.กิติมา อมรทัต ซึ่งเป็นนักแปลอิสระ ที่วงการผู้อ่านรู้จักดี การแปลครั้งนี้แปลจากภาษาอังกฤษอีกต่อหนึ่ง ทางโครงการฯ ได้ให้รวานผู้ที่จบวรรณคดีจากญี่ปุ่นโดยตรง ทำการตรวจเทียบกับต้นฉบับเพื่อให้มีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด ทางโครงการฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า “เมียวหมอ” นี้จะให้ทั้งความบันเทิง คติชีวิตและอะไรอีกหลายอย่างที่มีลักษณะเป็นแบบญี่ปุ่นแก่ผู้อ่านได้บ้าง

อาทร พึ่งธรรมสาร

บรรณาธิการ

เกี่ยวกับผู้เขียน

อาริโยชิ ซาวาโกะ เป็นนักเขียนนวนิยายและบทละครที่มีคนสนใจมากมายในประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากว่าเธอมีความสนใจในปัญหาสำคัญ ๆ ของสังคมที่นักเขียนคนอื่นมักจะละเลยเสีย นอกจาก “เมียหมอ” แล้ว เธอยังมีนวนิยายอีกหลายเล่มที่มีการกล่าวถึงปัญหาสังคม เช่น เรื่อง ฟุคุงิโอะเซน ซึ่งเป็นนวนิยายกล่าวถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษในประเทศญี่ปุ่น โคโคทสึโนะฮิโตะเป็นนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการดูแลเอาใจใส่ผู้สูงอายุในสังคมปัจจุบัน และฮิซึกุเป็นเรื่องที่เน้นถึงปัญหาการแบ่งผิวในสหรัฐอเมริกาด้วย เธอได้ถึงแก่กรรมในวันที่ 30 สิงหาคม 2527 ขณะอายุ 53 ปี สันนิษฐานว่ากินยานอนหลับเกินขนาด

“พี่ไม่คิดบ้างหรือว่าผู้ชายจะเป็นพวก
ที่เหลือเชื่อ? ดูเหมือน...ว่าคนที่มึสติ
ปัญญอย่างพี่ชายของฉันนะ...น่าจะ
สังเกตเห็นความขัดแย้งระหว่างพี่กับ
แม่ได้...แต่เขาก็ฉลาดแกल้งทำเป็นไม่
รู้ไม่ซัดตลอดมา...ซึ่งเป็นผลให้ทั้งพี่และ
แม่ต้องกินยานั่นเข้าไป...อืม ก็ไม่ใช่
ยั้งงั้นหรือกริ?...ฉันคิดว่าเจ้าความตึง
เครียดระหว่างพวกผู้หญิงแบบนี้...
มันเป็น...ประโยชน์...ต่อ...พวกผู้ชาย
ทุกคน...และฉันสงสัยจริงๆ ว่าจะมีผู้
ชายคนไหนบ้างไหมที่จะรับอาสาเป็นผู้
ไกลเกลี่ยการทะเลาะเบาะแว้งเหล่านี้”
หล่อนพยายามกระแอมกระไอให้คอ
โล่ง “ถ้าเขาทำยั้งงั้น บางทีใคร ๆ
อาจคิดว่าเขาเป็นคนอ่อนแอก็ได้ และ
ฉันสงสัยว่า...เขาคงจะตายไปเหมือน
กับต้นส้มแมนดารินที่ได้รับป่วยมาก
เกินไปก็ได้นะ”

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มูลนิธิโครงการ เรศ เรืองยศ มาสตร์และภานุชิต เรศศรี

มูลนิธิโตโยตา